

WILLIEM SHATNER

DELTAKUTATÁS

Nem elég, ha az ember csak kenyérrel él, valakinek a lelkét is táplálnia kell. A mi célkitűzéseink tiszták. Nem szórjuk el a pénzt gyilkolásra. Nem tesszük tönkre a környezetet. Az emberi szellemet emeljük magasabbra, és a teremtés milliárd éves titkait tárjuk fel.

Faaoruk El Baz

Skylab: Az űr meghódításának nagy pillanata

A fejlett civilizációk - ha léteznek ilyenek - nem törik Kezüket-lábukat, hogy megmentsenek minket, mielőtt elpusztítjuk magunkat. Én személyesen úgy vélem, hogy ez sokkal érdekesebbé teszi az Univerzumot.

CARL SAGAN

Oly messze vagyunk már a Föld porától, és oly közel vagy hozzánk, Istenem, hogy bármi célt is tűz elénk a mámor, az ifjú lélek így szól: Megteszem.

RALPH WALDO EMERSON

BEVEZETÉS

- 1 -

A vadászok még azelőtt megérkeztek, hogy Kate benyomta vállával az ütött-kopott kis Plebs-lakás ajtaját, amit jogos tulajdonosától illegálisan vett bérbe San Francisco Hunter's Point kerületében.

Felpillantott az égre, majd két hatalmas zacskó zöldséggel és egy csomag eldobható pelenkával egyensúlyozva benyomult az előszobába.

- Megjöttem! - Nem kapott választ; de nem is várt, hiszen Carl még dolgozott (bárpincérnek adva ki magát), Jimmy nek pedig még aludnia kellett. Kate felderült vicces kedvének e röpké pillanatán. A mosoly ellágyította fáradt vonásait, és fiatalnak mutatta. Tulajdonképpen fiatal volt, de már jó ideje nem nézett ki annak.

Erős, izmos, alacsony, de szívós alkatát tiszta vonású mozdulatok jellemezték: határozott, fegyelmezett és hajszoltsága ellenére is életerős mozgás.

Megdöbbszentően kék és élénk szeme nagyobbnak tűnt, mint amekkora valójában volt, és kiemelte arcvonásait. Félhosszú, hullámos haja itt-ott véletlenszerű tincsekbe göndörödött, és homokszőkesége miatt egy oroszlánéra emlékeztetett. Markáns vonalú, határozott szája fölött jelentéktelen kis orr ült, s ez volt az egyetlen jellegtelen vonás ravasz, erős járomcsontú arcán. Szeme sarkából finom vonalak hálója húzódott szét, mintha sokat figyelt volna távoli horizontokat, és hogy ezek a ködös távolságok mennyire voltak valóságosak és mennyire képzeletbeliek, ki mondhatná meg?

Amikor mozgott, mindig igyekezett olyannak látszani, mint aki pontosan tudja, hova megy.

Koszor tornacipőt, kifakult farmert viselt, egy kék vászoninget és egy súlyos ezüst karkötőt a bal csuklója körül. Összefüggő merev pántot, mintha valamit ezzel akarna nyomatékosítani. Egy utcai fosztogató inkább békén hagyta volna... Átvágott a rohadt káposztaszagot árasztó rendetlen nappalin, és csomagjait a töredezett szélű konyhai pultra tette.

A hálószobából kiszűrődő neszre felkapta a fejét. Nem úgy hangzott, mint egy kisbaba gögicsélése vagy rugdalózása...

A mozdulattól megfeszült, akár az oroszlán, mikor rejtett veszélyt érez.

Áthatóan kék szemében lángra gyúlt az éberség, ahogy hátradobta arcából szőke haját. Kézitáskája a zöldségek mellett hevert.

Kinyitotta, és kivett belőle egy fekete lézerpisztolyt. Olyan nagyot, hogy nevetségesnek tűnt apró kezében. De azt komolyan kellett venni, ahogy kibiztosította a halálosan sercegő fegyvert.

- Ki van ott?

Az olcsó mennyezeti neon hunyorgó, sápadt fényében csak egy vetetlen ágyat látott. A tágra nyílt szemű kisgyerek csendesen és értetlenül bámult rá puha takarókból hajtogatott pólyájából. Jimmy fölébredt. Se fonott bölcsőben, se az épp divatba jött elektromos babakocsiban nem ringatták még: Hiszen ezekben az időkben a fiúcska élete múlhatott azon, hogy az anyja milyen gyorsan kapja föl, és szalad el vele.

Kate átható tekintete végigsiklott a szobán, majd a faliszekrényhez ment, és felrántotta az ajtaját. Semmit sem talált. Lassanként kiengedtek merev izmai. Kifújta a levegőt, és úgy érezte, ezzel együtt minden erejét kilélegezte. Jimmy arca, mint a napraforgó, követte anyja mozgását, és most egy fogatlan, bizakodó mosolyt küldött feléje.

Kate majdnem elsírta magát. Ez nem élet a fiúnak. És neki sem. Nem mintha bármelyiküknek lett volna más választása.

Felvette a kicsit, és magához ölelte, megcsodálva koponyájának finoman formált gömbölyűségét és parányi ujjait, amikkel elképesztő erővel ragadta meg anyja hüvelykujját. Megcsókolta a pihés fejecskét, és azt suttogta:

- Kicsi, erős Bogaram, az vagy, ugye? Ezt nem apádtól örökölted, igaz? De hát te különleges vagy. Bizony az vagy.

Aztán összeszorult a torka.

- Szeretlek, kisfiam. Csak az apád ne lenne ilyen rohadék! Mennyivel szebb lenne ez a világ!

Miután pelenkát cserélt, és álomba ringatta a fiút, eltette a lézerpisztolyt, és lekapcsolta a lámpát. Aztán egy hosszú pillanatig csak ott állt, és nem tudta

eldönteni, hogy sírjon-e, vagy egyszerűen csak lője főbe magát. Nem, ez nem élet!

- 2 -

A viharvert, fekete gravi-furgon, ahogy ott lebegett a járda felett a Plebs-lakással szemben az utca túloldalán, úgy nézett ki, mint a drótfejűek valamelyik hadijárgánya. Néhány pillanatig semmi nem történt. A feltámadó esti szél zúgása mellett alig hallható hidrogénmotor dohogását leszámítva, se zajt, se mozgást nem lehetett érzékelni az átláthatatlan tükör ablakokon keresztül.

A városi karbantartó brigádok már nem bajlódtak azzal, hogy kicseréeljék az utcai világítás letarolt buráit. A fény szabályozatlanul ömlött szét a fejük fölé. A valaha pontosan működő rendszert tönkrevágták a komputerek, mivel senki nem vette a fáradságot, hogy rendesen beprogramozza őket. Végül is ez egy gettó. A sűrű sötétség korán ért ide, és csak ritkán zavarta meg egy-egy hisztérikusan feltörő nevetés vagy a szórványos lövöldözések pattogása. Különös nyugalom áradt a járműből. Egy külföldi lépett be ebbe a csendzónába a drótfejűekre jellemző kábulttól zavaros fejjel.

Szemét meresztgetve botorkált át az utca túloldalára.

Már rég elment, mikor a járdaszegély felőli oldalon sziszegve kinyíltak a súrlódásmentes ajtók. Néhány árnyalak olvadt bele kísértetként a homályba. Hirtelen nyomasztóan fülledté vált az éjszaka, és ontani kezdte az erőszak áporodott szagát. Egy mókus makogott élesen tiltakozóan, majd elcsendesült. A kis ház fényei kitartóan izzottak, bátran szembeszállva a sötétet, ami megpróbálta elfojtani gyenge izzásukat.

A rozsdás éjszakában, a műszerek kijelzőinek lágy zöld fénye ellenére a feszültség, mint ezernyi apró borotva, marcangolta a húst, tépte az idegszálakat. Ez mindig így volt. Megszokták. Már amennyire ezt emberként meg lehet szokni. De a sötét figurák már elérték azt a határt, amin túl nem lehet embernek megmaradni, és alkalmanként át is lépték azt. Ezen az éjszakán is történhet ilyen.

Egy hang azt suttogetta:

- Lima Baker, itt a Központ. Beazonosítottuk a célpontot. A megsemmisítési zóna optimális. Ismétlem, a megsemmisítési zóna optimális...

Aztán egy újabb másodperc múlva valaki bekapcsolt egy sisakmikrofont, és beleszólt:

- Induljatok!

- 3 -

Carlnek hívták, családi neve pedig az volt, amit épp abban a hónapban használtak. Automatikusan ellenőrizte a kartondarabot, amit Kate ragasztószalaggal erősített az ajtó keretére. "Johnson", akkor épp ez állt rajta. Nem vette észre a poros, fekete gravifurgont, ami az utca túloldalán egy háztömbnyivel lejjebb parkolt. Később évekig átkozta magát ezért a rá nem jellemző gondatlanságért.

Bezárta az ajtót és aktiválta az elektromos zárat. Körülpillantott a rendetlen nappaliban, ahogy lehajította hátizsákját a kanapéra.

- Kate, itt vagy?

- A hálóban.

A férfi bólintott; csak úgy magának. Odasétált, és bekukkantott az ajtón.

- Itthon vagyok.

A nő felpillantott, ahogy az ágy szélén ülve jimmyt ringatta.

- Már amennyire ezt otthonnak lehet nevezni.

A férfi nehezet sóhajtott.

- Tudom, tudom. Nem mehet ez így örökké - szünetet tartott. - Kate?

Elég régóta halogatjuk már. Tudod mire gondolok...

A nő ránézett, kék szemei lassan tágra nyíltak. Abbahagyta a gyerek ringatását.

- Carl... ne!

A férfi felemelte egyik kezét.

- Esküszöm, Kate! Meg tudom ölteni. Nem is gondolnék rá, ha ettől te és Jimmy veszélybe kerülnének. De annak már egy éve... Csak nem keres ennyi ideig! És

senki nem védheti ki egy olyan orgyilkos támadását, aki úgy érti a dolgát, mint én.

A nő lenézett az alvó gyerekekre.

- Igen - mondta keserűen. - Egészen addig, míg az orgyilkos nem bánja, hogy akár meg is ölhetik munka közben. Carl, én önző vagyok.

Nem hiszem, hogy maradt egyetlen nemes porcikám. Együtt tudok élni a meneküléssel és rejtőzködéssel, amíg ez azt jelenti, hogy együtt maradunk mi hárman. De nem engedem, hogy feláldozd magad a férfias bosszú oltárán. A mi kedvünkért nem. Érted?

A férfi ránézett.

- Nem vagyok öngyilkos fajta. És sose voltam nemes. Nem tagadom a dolog bosszú részét, de soha nem kockáztatnám egyikőtök épségét sem érte.

A nő megfordult, és óvatosan letette Jimmyt az ágyra. A két párnát úgy rendezte el két oldalán, mint egy rögtönzött bölcsőt. Szája elé tette a kezét.

- Hadd aludjon most.

A férfi magához vonta Kate-et, és megölelte. Aztán bütykeivel dögönyözni kezdte a nő hátát. Kate élvezettel adta át magát a kellemes támadásnak.

- Nagyfiú! Pont két órád van arra, hogy ezt végigcsináld.

- Ismerek pár trükköt, amik - fogadok - még ennél is jobban tetszenének.

- Igazán? Hát még nem fogtál ki a meglepetésekből?

- Van fantáziám.

- Igazán kíváncsivá tettél. Na, hadd lássam az új műsort! Csak ne a gyerek előtt!

A férfi vigyorgott, és hagyta, hogy elkábítsa a nő hajának illata.

- A kölyök alszik - suttopta.

- Ne is ébresszük föl! - felelte a nő, és a nappali felé vezette a férfit.

- 4 -

Valamivel később Kate a kanapé megvetemedett karfájához támasztott párnák közé bújtatva meztelen lábát.

- Ez jó játék volt. Tudsz még ilyet?

A férfi gyengéden megcsókolta a tarkóját. Ebben a pillanatban képes volt megfeledezni közös életük reménytelen körülményeiről. Vonzalmuk még a lepusztult nappalit is gazdag, meleg fénybe öltöztette.

- Az illúzió csak az egyik fele a szerelemnek - búgta a nő fülébe.

Az nyújtózkodott és ásított.

- Hm. George Santayana.

- Jól van. És miből?

- Az "Értelmes élet"-ből.

- Hogy milyen művelt nővel élek együtt! - lelkesedett a férfi.

- És okossal. Persze, "szerelembe esni nem más, mint az érzékelés anesztéziájába zuhanni."

A férfi visszafeküdt, és a mennyezetet bámulta. Egy csúnya, sárga foltot figyelt, ami valahogy Tasmánia térképére emlékeztette.

- Ambrose Bierce.

Kate belecsípett a karjába.

- Nem talált. Nem Bierce-től van. Nézd meg H.L. Menckennél!

A férfi átnyúlt a kanapé karfáján, és a rozoga kisasztalról a mellére vont egy nehéz könyvet.

- Amerikai idézetek - motyogta. - Az utolsó szalmaszál.

A tartalomjegyzékhez lapozott.

- Úgy tűnik, nincs Bierce-nél. Gondolom, ezt még jó néhányszor az orrom alá fogod dörgölni.

- Add ide azt a könyvet, haver!

- Gonosz vagy - vonakodott a férfi. - Különb is, megnéztük ezt már egyszer.

- Szóval Mencken, ugye? Gondolom, az "Előítéletek"-ből.

Carl egy mozdulatával majdnem a padlóra sodorta a nőt.

- Szóval tettem már a veled született gonoszágodat?

Kate válaszképp támadást intézett a férfi anatómiájának egy különösen csiklandós része ellen. A játékos küzdelmet a hálósobából kiszűrődő halk nyöszörgés szakította félbe, még mielőtt igazán belemelegedhetek volna.

-Úgy hallom, felhívás pelenkacserére vagy cumiztatásra.

- Nem probléma - mondta a nő. - Te vesztettél, tied a koszos munka, ami a hangokból ítélve tényleg mocskos lesz. A pelenkák ott vannak a konyhapulton. A férfi fölállt, és felségeset nyújtózott. A nő felnézett, és elgyönyörködött tökéletes fizikai felépítésében. Szinte kézzel foghatóan sugárzott belőle a férfias erő. Annyira szereti! Miért kell az életnek ennyire igazságtalannak lennie?

- 5 -

- Nos, van egy jó és egy rossz hírem. Melyiket mondjam előbb?

A nő felnézett az elképesztően fejlett kis komputerről, amit az ölében tartott. Carl úgy tudta, ebben a masinában rejtőzik egy nanotech chip-en az a parányi ok, ami az életüket ezzé a rémséggé tette.

- Ha nincs hír, az a jó hír. Nem igaz? - mondta a nő.

- Pelenka lecserélve. Ez a jó hír. A rossz viszont az, hogy teljesen fölébredt. Mit szólnál hozzá, ha elvinném magammal? Vennem kell pár dolgot.

Kate bólintott.

- Tegyél plusz pelenkát a zsákodba! Soha nem tudhatod...

A férfi vigyorgott.

- Dehogynem. Ha van valami, amit biztosan tudhatsz, az éppen az, hogy előbb vagy utóbb pont egy plusz pelenkára lesz szükséged.

Lehajolt, hogy megcsókolja a nő szőke feje búbját. Közben megigazította Jimmyt a mellére szíjazott kenguruban.

- Egy órán belül itt vagyok. Rendben?

- Vigyázz magatokra! Szeretlek.

Kate nem emelte fel tekintetét a kis holografikus képernyőről, ami a masina fölött táncolt. A férfi mosolygott azon, ahogy elmerült a koncentráció kódében. Végére is zseni. Hála Istennek, Carl értette saját szerepét. Olyasmit nyújtott a nőnek, amire annak kétségbeesetten szüksége volt, de attól távol állt, hogy lángelme legyen.

Megigazította vállán a hátizsák szíját, kinyitotta a bejárati ajtót, és egy csókot dobott a nő felé.

- Szeretlek Kate!

Ez volt az utolsó alkalom, hogy élve látta.

- 6 -

Lehet, hogy a rettegéstől megfeszült idegek szinte már beteges érzékenysége tette, de lehet, hogy valódi hangokat hallott: bőr puha neszezését, fém tompa koccanását. Kate elszundított a nappaliban egy karosszékben ülve, egy üvegessé merevedett holovíziós kocka előtt. De most egyik kezében a komputerrel, a másikban a lézerpisztollyal egy pillanat alatt talpon termett. Az izomkötegek élesen kirajzolódtak a nyakán.

Először az ajtó felé nézett; aztán az ablak felé, megdermedve, mint egy boszorkány, akit ördögidézésen kaptak. Jönnek a démonok! Két, lehetetlenül hosszú, elnyújtott lépéssel beért a hálósobába.

Megfordult, és mindkét kezével megragadta a fegyvert. Fogait összeszorította, ajka grimaszba torzult. Amint a robbanás beszakította az ajtót, tüzelni kezdett. Éles, elviselhetetlenül erős sivítás töltötte be a szobát. Jól célzott. Első lövése leterítette a füstből előbukkanó fekete figurát.

De a második lövésre már nem kapott lehetőséget.

Egy vörös ajkú, magas, szikár nő tört be az ablakon. Sugárvetővel.

A találat hátulról érte Kate-et, és majdnem kettészakította.

- Smith, jól vagy? - kérdezte, sugárvetőjét a padlóra irányozva. Az osztag négy főből állt. Három férfi és egy nő. Bár a vérték arcvédő lemeze miatt szinte lehetetlen volt nemük szerint megkülönböztetni őket. Csak a vérszínű rúzs árulkodott jól elrejtett női mivoltáról.

Kate teste fölé hajolt, és kesztyűs ujjait a már elcsendesült torokra tette.

- Ennekvége.

Miután meggyőződött munkája eredményességéről, az ajtónál heverő alakhoz sietett.

- Hé, Smitty, Smitty, Smitty! - szölongatta a férfit. Feltolta sisakja

védőlemezt. Előttűnt természetellenesen fakó bőre és rövidre nyírt, fekete haja. Egyszerre gyönyörű és szörnyű arcát eltorzította az ölésvágy.

- Jól van fiú, egyben vagy. Hallasz engem? - közben keze fürgén oldozta a vért kapcsait és szíjait. - Csak egy kis horzsolás. - A nő fölvetette a fejét. - Felfogta a mellény - újra lenézett. - A fenébe is! Ébredj fel!

A férfi felnyögött.

- Gyerünk, baby! Beszélj a mamához! Ez az! Mindjárt rendbe jössz. - Visszaült a sarkára, és a combjára csapott. - Jól van fiúk, dolgunk van. Essünk neki! A szomszédság beszari, de ezek az ágyúk nagyot durrannak. Majd még valamelyik külfíú a nyakunkra hívja a zsarukat.

Válaszként csak ideges csuklás jött. Akit Smitty-nek hívtak, most felkönyökölt.

- Mi történt?

- Találat ért. A páncélod felfogta, különben most nem társalognánk. Jól vagy?

- Túlélem. Azt hiszem.

Felhördült, miközben a nő vállába kapaszkodva megpróbálta fölhúzni magát. Az könnyedén emelve terhét, talpra állította a férfit.

- Smitty! Helyezd biztonságba a hátsódat a furgonban! Mi is megyünk, amint végeztünk.

Smitty felhajtotta sisakja lemezét.

- Nem. Már jól vagyok.

A férfi tekintete Kate kitekeredett maradványaira tévedt.

- Jézusom!

Nagy hátizsák nyomta a vállát. Most meglazította pántjait, és hagyta, hogy a földre huppanjon. A nő nevetni kezdett.

- Ez az! Ti, Bum-bum fiúk fogtok egyszer kinyírni. Nyugodtan bánj úgy azzal a cuccal, mintha csak egy zsák rágógumi lenne.

A férfi kinyitotta a csomagot, és belekotort.

- Négy perced van - mondta neki a nő.

- Nem kell annyi. Induljatok!

Át kellett lépnie a földön fekvő testet ahhoz, hogy a hálósobába juthasson. Az asszony egy nagy vértócsában feküdt, tágra nyílt, véres szemekkel.

- Jézusom - morogta ismét a férfi. Orrcimpája akaratlanul is megrándult a nő vérének fémszagú kipárolgásától. Gyorsan mozgott. Kis robbanószer csomagokat tapasztott az ajtófélfára, miközben szeme kutatva pásztázta a szobát. Azokat a pontokat kereste, amiket belobbantva (minden nyomot eltüntető) halotti máglyává változtathatja ezt a kunyhót. Undorította a roncsolt tetem. Ezért nem nyúlt hozzá, miközben azok után a holmik után kutatott, amiket meg kellett találnia. Pedig a számítógép ott hevert a széttépett hús és száradó vér alatt.

A férfinak harminc másodperccel kevesebbre volt szüksége, mint a beígért négy perc. Bemászott a furgonba. Egy pillanat múlva a jármű csöndesen elvált a járdaszegélytől. Egy háztömbbel odébb a vörös hátsó lámpák fölfénylettek, és a furgon kilőtt, egyenesen az égbe.

Negyvenöt másodperccel később a kis házikó lángokba borult. Mire a tűzoltók megérkeztek, nem maradt más, csak hamu. Még a legújabb DNS kijelzővel is három napba telt a csontokat előbányászni. A komputerből pedig soha nem találtak meg semmit.

- 7 -

Hatalmas szürke ködfal húzódott körülbelül háromszáz méterre a San Francisco öböl partjaitól, eltompítva a Grater Bay hipermarket szikrázó fényeit. Carl a Hunter's Point állomáson szállt fel az egysínűre, és hátra dőlve figyelte, ahogy a hatalmas mesterséges szigethez közeledtek. Elsüllyeszthetetlenül lebegett a tengernyi feszes buborékon, mint valami habon.

Jimmy kapálózni kezdett. Carl lenézett a gyerek feje búbjára, ahol tömör fürtökben göndörödött nedves, sötét haja.

- Na mi van, nagyfiú? - suttozta Carl. - Ennyire boldoggá tesz, hogy pokollá teszed a mamád életét? Teleraktad a nacid ma egy párszor?

Örült neki, igaz? Fogadok, hogy örült!

Jimmy vigyorgott, és úgy gógicsélt, mintha értené annak a nagyemBernek a rajongását, aki olyan gyengéden hordozta őt a mellén.

- 8 -

Káosz és ordítózás töltötte be a felderítő anyahajó őrzőgő belsőtereit, miközben tizenöt kilométerrel a San Francisco öböl felett Föld körüli pályán mozgott.

- Hová tűnt? A francba! Elvesztettem... Várj csak! Ott van. Megvan!
- Add meg a koordinátákat! Add már... Gyerünk!
- Hol van?
- Várjatok egy kicsit!
- Ez az, a hipermarket felé tart: Megvan. A hipermarket!
- Helyes! Baker Egy, Charlie Egy, készüljetek fel az új bevetés koordinátáinak lehívására...
- Rendben. Én irányítok. Baker osztag! Charlie osztag, jelentkez!

- 9 -

Carl az egysínű összekarcolt és telemázolt ablakához nyomta az orrát. Elképzelte, milyen érzés lenne kidugni a fejét a sőtől illatos szélbe. De tudta, ha ez lehetséges lenne, akkor az öböl fölött végighúzódnó egysínű vasút még a Golden Gate hídnál is jobban vonzaná az öngyilkos jelölteket.

Amikor a jármű elérte a hídv legmagasabb pontját, hallani lehetett, ahogy az antigravitációs motorok teljesítménye megváltozott.

A kocs nagyot zökkent, aztán elindult lefelé, hogy megmártózzon a hipermarket fényeiben.

Carl úgy fordult, hogy az ölében tartott kis fickó is kilásson az ablakon, és azt mondta:

- Látod, kölyök? Ilyen a világ a falakon túl. Szép, nem? Addig élvezd, kicsim, amíg lehet, mert a felszín alatt már nem olyan vidám és békés, mint amilyennek innen látszik!

A baljós gondolatok ellenére Carl ebben a pillanatban ellazultan dőlt hátra, nyugodt volt, majdhogynem bizakodó. Felsőhajtott, aztán kedvtelve figyelte, ahogy a távolság miatt most még maketteknek tűnő paloták feléjük közeledve megnőnek. Megengedett magának egy reményteli gondolatot:

- Talán menni fog. Talán.

Ez felért a hübrisz bűnével. Túlontúl elbízta magát.

- 10 -

Hatalmas fekete csapatszallító bukkant elő az éjszaka sötétjéből, és a Hipermarket tetején kiépített vész-leszállóhelyen landolt.

Lecsapódtak az ajtók és feltárult a jármű belseje. Raktere másodperceken belül kiürült, ahogy a lézerrel és géppuskákkal felfegyverzett, vértess osztagok kiözönlöttek a tetőre.

Utoljára egy hatfős, civilbe öltözött csoport szállt ki. A négy férfi és két nő gyorsan mozgott. Körülöttük sercegéssel telt meg a levegő, mikor beültetett kommunikációs egységeik működésbe léptek.

Vezetőjük körbenézett, aztán gégemikrofonon keresztül irányította az egyenruhás csapatok felsorakozását.

- Tyúkanyó! Helyszínen vagyunk - mondta.

Először csak elektrosztatikus légköri zajokat hallott; aztán megérkezett a válasz:

- Megtalálni, kivégezni!
- Parancs! Értettem! - aztán a többiekhez fordult. Hívjátok le a koordinátákat... most! Rendben. Akkor indulás!

- 11 -

A mozgójárdák magas holografikus tornyok mellett vonszolták végig a bámészkodók tömegét, szünet nélkül bombázva érzékszerveiket a különféle reklámok óriásképeivel. A tudatküszöb alatt átjuttatott üzenetek marionett bábuként rángatnak egy emberként mindenkit: Vedd meg! Vedd meg Most! Vegyél Sokat! Mint

sorsára hagyott, csattogó zászlók, a levegőben számtalan hirdetés kérte, követelte zümmögve, sivítva, döngicsélve figyelmed egyetlen pillanatát. Csak egy pillanatot legyen szíves az életéből! Köszönjük.

Az üzletházak hatalmas kirakataiban dioráma és virtuális-valóság készülékek vetítettek és teremtettek fantasztikus jeleneteket, amikben különféle gyógyszerek, élelmiszerek, italok; bőrcikkek, illatszerek és ruhák tettek hősnővé vagy hőssé hétköznapi embereket. Még azt is megpróbálták elhíttetni, hogy az élet az élvezetek és örömek kifogyhatatlan tárháza. Csak meg kell vásárolnod mindezt.

Carl, akár csak a legtöbb hétköznapi vásárló, ritkán érezte leterhelve magát az információáradattól. Együtt sodródott a tömeggel, és élvezte a mozgás értékét. Időről időre egy rövid bevásárló lista villant elméjébe: borotválkozó krém, fogamzásgátló tabletta harminc napra, egy üveg zsírégető gyümölcsital. Kate panaszkodott amiatt a 3 kiló miatt, amit mostanában szedett fel.

De, jó öreg ösztöne nem kapcsolt ki teljesen. Észrevette a Hipermarket biztonsági őreit, ahogy ellenőrző körútjukat járták, még, ha nem is viseltek egyenruhát. Nem tudta volna megmagyarázni, hogy miről ismerte fel őket. Talán csak arról, hogy a felfegyverzett férfiaknak és nőknek különbözik a testtartása másokétól.

Megnyugtató érzés volt Carl számára tudni, hogy az ilyen nagy cégek, mint ez a Hipermarket, sokkal biztosabb védelmi rendszert engedhetnek meg maguknak, és többet költhetnek védőőrizetre, mint a közönséges rendőrhivatalok. Most itt, a bevásárlóközpont szívében, nem félt a rajtaütéstől, és attól sem kellett tartania, hogy egy csavargó, fosztogató banda támadja meg, és teszi tönkre a kellemes sétát. Az elégedettség röpke harmóniája egy pillanat alatt foszlott szét, amikor észrevette azt a férfit és nőt, akik egy emelettel följebb ácsorogtak a korlát mellett. Úgy tettek, mintha szerelmes párt alkotnának, de közben Carlt figyelték.

Annál profibb volt, semhogy nyíltan megbámulja őket. Hagyta, hogy tekintete átfusson rajtuk, majd szeme sarkából, a látószöge perifériáján befogva őket, figyelte meg a részleteket. Most se tudott volna jobb magyarázatot adni arra, hogy miként ismerte föl valódi mivoltukat, mint a biztonságiak esetében. De ez a páros nem tartozott az őrző-védőkhöz, még, ha egy dologban hasonlítottak is hozzájuk:

állig felfegyverkeztek.

Carl arca nem mutatta jelét annak, hogy fölismerte a különös helyeken keletkezett hepe-hupákat az öltözetükön, és azt a furcsa testtorzulást, amit a kabát alatt viselt védőöltözék okozott.

Szakmabeliek - vadászok, gyilkosok -, és őt figyelik.

Tudta: ő a célpont. Azok a fegyverek rá vártak, és ez egyetlen dolgot jelenthetett, hogy Kate... Azt kívánta, ne legyen igaza. De az elbizakodottság mindig elnyeri büntetését, és most eljött érte a halál, jólöltözötten, elkerülhetetlenül, és eljött a kicsiért is.

Felgyorsította lépteit, és addig kacskaringózott a tömegben, míg meg nem látta azt, amit keresett. A feje fölött, a függőfolyosón egy üzleties kinézetű fiatal pár figyelmét teljesen lekötötte a sok látnivaló. Mögöttük elektromos babakocsi gurult. Felsietett, és amikor odaért, kihasználva a szülők figyelmességét, kicsi Jimmyt öléből a kocsi védelmet nyújtó, elsötétített belső terébe csúsztatva. A fiatal pár nem vette észre.

- Elnézést, Uram! - fordult Carl a férfihez. - Biztonsági szolgálat

- hadarta. - Jelentést kaptunk egy gyermekrablásról. Lenne szíves aktivizálni a babakocsi védelmi rendszerét?

A férfi döbbenet nélkül nézett rá. Aztán bólintott és megnyomott egy apró gombot drága karórájának oldalán. A kocsi egy kedves gyermekdalt kezdett csilingelni, miközben fekete színű, opálos védőlemez csúszott a kocsi tetejére. Az oldalt villogó, piros jelzőfény arra figyelmeztetett, hogy a védelmi rendszer kibiztosította összes fegyverét.

- Elmenjünk? - kérdezte a férfi.

- Azt hiszem, jobban teszik - felelte Carl. - A China Basin állomás tűnik a legbiztonságosabbnak. Azon keresztül távozzanak!

Carlnek csak egy másodpercebe tellett, hogy memóriájában elraktározza a fiatalok arcképét, aztán sietve továbbment. Ennél nem tudott többet tenni, de talán ennyi is elég lesz. Ekkor megkereste a világító táblát, amely a hotelhez vezető folyosót jelezte, és mikor alá ért, lelépett a mozgójárdáról. Érezte, ahogy

valaki a hátába fúrja a tekintetét.

Vajon a fiatal pár nézi őt, vagy egy másik, kevésbé barátságos páros?

Nem fordult meg, hogy ellenőrizze. Ez igazán amatőr cselekedet lett volna a részéről. Ráadásul rengeteg teendő várt rá. Egy percnyi időt se vesztegethetett további bámészkodásra.

- 12 -

- A célpont elhagyta a mozgójárdát - a nehézfegyverzettel ellátott, jólöltözött férfi mások számára szinte hallhatatlanul adta le jelentését a torkába beépített mikrofonon át.

- Vettem, Egyes. Téged észrevett?

- Nem tudom. Kétséges. Rövid ideig egy fiatal párral beszélgetett, de utána továbbment.

- Ismerte a párt?

- Nem tudom megmondani. Akarod, hogy kövessem őket?

- Nem. Maradj a célponton! Ezeket később is ráérünk elkapni. Ha szükséges egyáltalán.

Most a fegyveres alak megállt, körbeforgott, újabb és újabb részeit vizsgálva meg a nagy csarnoknak. A célpontra összpontosított, akit az Imperial Toyota-Marriott előterének irányában látott eltűnni.

- Központ! Bent vagyok a hotelben - jelentette az Egyes.

- Megvan a célpont?

- Még nincs - mondta az Egyes.

- Légy résen! Már úton van az erősítés.

- Rendben - felelte az Egyes.

Végignézte a hallt, de nem látta a célpontot. Mielőtt elindították ennek a feladatnak a végrehajtására, a felkészítése a célpont életrajzának ismertetésére is kiterjedt. Úgy tudta, ha a férfi észreveszi, nem lesz könnyű elkapni. Bár a végén úgyse menekülhet. A műszigetet csak két módon lehetett elhagyni. Vagy az egysínű vasúton vagy tubustaxival, és mindkettő végállomását az ellenőrzésük alá vonták.

Egyes megengedett magának egy másodpercnyi töprengést. Vajon mit tehetett ez az egy szál ember, hogy egy teljes Első Osztályú SWAT csapatot küldtek ellene. Valakinek nagyon a tyúkszemére hághatott, efelől nincs kétség. Elég keményen ahhoz, hogy kiérdemelje az idő előtti temetést. Mert a napi parancs pontosan erről szólt. Megtalálni, kivégezni!

- 13 -

A neves német fegyvergyár, a Stiron und Ritter már vagy 250 éve gyártja páratlan precizitású kézfegyvereit. Ezért, amikor Nouveau Quebec vezetősége egy különleges problémával kereste meg őket, még magukat is felülmúlták.

Magát az igényt egyszerűen fogalmazták meg: az állami rendőrségi alakulatoknak elégük lett a terroristákból, akiket az Egyesült Államokban élő szimpatizáns barátaik bőséggel elláttak fegyverekkel.

Valami olyasmire vágytak, amivel bármilyen védőöltözetet keresztüllőhetnek. A lézerrel az a baj, hogy azok a készülékek, amik képesek átütni a nehéz páncél felszerelést, túl nagyok voltak ahhoz, hogy egyedül tudja kezelni őket egy katona vagy egy zsaru. De az S & R tudta, hogy ami az igazi rombolást és leszámolást illeti, a felgyorsuló lövedéknek semmi sem érhet a nyomába.

Ezért előrukkoltak a 75-ös Striton und Ritter önmeghajtásos minirakéta kilövővel - meglehetősen hosszú név egy ekkorka fegyverhez.

A 75-ös modell úgy nézett ki, mint egy nagyobbfajta automata pisztoly.

Tíz darab 75 kaliberes töltettel látták el. Ezek mindegyike egy-egy kicsinyített rakéta, aminek robbanófejét kimerült urániummal töltötték meg. Tulajdonképpen egy korábbi páncéltörő továbbfejlesztett változata. Amazt tankok ellen használták. Az S & R modell viszont az önmeghajtó lövedék miatt szinte egyáltalán nem rúgott vissza, és óriási sebességre volt képes felgyorsulni, ami tovább növelte rombolóerejét.

Műszaki adatai alapján az S & R 75-össel egyetlen tárral le lehetett rombolni egy megerősített betonépületet. Csak érteni kellett hozzá. A 270 éves páncéltörő

újraszületett, és ez lett a leghatékonyabb kézfegyver, amit valaha is gyártottak.

- 14 -

- Ezt a fickót keresem - mondta az Egyes.

Áthajolt a pulton, és egy teljesen friss holovíziós kockát mutatott a bárpincérnek. A képet épp az imént hívta le az anyahajóról.

- Értem, uram - felelt a pultos -, de sajnos nem láttam ilyen férfit.

- Rendben. Figyeljen! Tartsa meg ezt a holokockát! Ha mégis látná ezt az embert, azonnal hívjon! - Egy kártyát csúsztatott a bárpincér felé, amin csak egy számsor volt olvasható.

- Uram Ön rendőrtiszt?

Az Egyes fölvyillantott egy holografikus jelvényt, majd azt mondta, hogy a Szövetségi Nyomozóhivatalhoz tartozik. Ez persze nem volt igaz, bár az azonosítót valóban az egyik szövetségi iroda állította ki számára - de erről az ügynökségről a pultos még nem hallott, és soha nem is fog hallani.

- Ha megengedi, ellenőrzöm.

Az Egyes bólintott, és a lapocskát átnyújtotta a bárpincérnek, aki azt a hitelkártya leolvasó elé tartotta. Kis idő múlva, mikor a gépezet fölismerte a kormányzati jelzést, és kigyulladt a kis zöld lámpa, a pultos visszaadta a jelvényt.

- Köszönöm, Biztos úr.

- Csak hívja azt a számot! Ja, és mutassa meg a holokockát a kollegáinak is! Rendben?

A pultos bólintott.

- Mindjárt itt a váltás. Továbbadom neki - mondta. Aztán a bár túlsó végébe nézett, ahol épp megjelent a következő pultos, kezét egy kendővel törölgetve. Egyes megfordult, hogy ő is lássa.

- 15 -

Carl átvágott az előcsarnokon, miközben azt a jelzést kereste, amiről biztosan tudta, hogy valahol itt fogja megtalálni. Igaza volt:

Csak alkalmazottaknak!

Belökte az ajtót. A lépcsőházban találta magát. A fordulóban hat ajtó rejtett egy-egy liftaknát. Kinyitotta az egyiket, és látta, hogy még három emelet volt lefelé. A hotelekben mindig a legalsó szintet tartották fenn a személyzet számára. Megnyomta a lefelé gombot, és várt.

A liftből kilépve hosszú folyosóra ért. Különbféle uniformisokban egész tömeg tolongott a szűk helyen: gondnokok, portások, éjjeliőrök, pincérek, pultosok, szobalányok. Pultosok!

- Elnézést! Épp most hívtak be pultosnak. Valami bankettre. Át kellene öltöznöm. Hol talállok egyenruhát?

A fiatal férfi bólintott.

- Itt fordulj jobbra, aztán menj végig a folyosón, és ott megint jobbra! A raktáros majd fölöltöztet.

- Kösz! Ugyanazt kell fölvenni, mint hétköznapi?

A fiú vigyorgott.

- Persze! Fehér ing, fekete mellény, fekete pantalló. Szerintem, vagy száz éve mindig ugyanaz.

- Csak úgy tűnik. Mindenesetre, köszi!

Carl búcsút intett, majd megfordult, és nekivágott a labirintusnak.

Mikor megtalálta, a raktáros egy pillanat alatt végigmérte, és azt mondta:

- Negyvennégyes mellény és harminchármas derékbőség a nadrághoz.

Igazam van?

- Jó szemed van.

- Kell is, hogy legyen. Már vagy húsz éve csinálom.

- Hol van a férfi öltöző?

- A hátad mögött.

Carl átöltözött, ruháit begyömöszölte a hátizsákba, s ugyanazon az úton indult

viSSza, amerre jött. Észrevett egy menedzsert.

- Elnézést, uram! Hogyan jutok a hallba? Ma este ott kell felszolgálnom.

- Hol van a névtáblája?

- Azt mondták, fent kapom meg.

A menedzser bólintott.

- Ne felejtse el föltenni! Arra menjen! - mutatta.

Carl, követve az útmutatást, a bár mögötti kicsiny helyiségbe jutott. Megállt, hogy visszafoготt, kimért és udvarias kifejezést

öltön az arcára. Aztán mély lélegzetet vett, és belépett a függönnyel takart ajtónyíláson. Hunyorognia kellett.

A bárpincér a hosszú pult felénél állhatott. Kezében apró holovíziós kockát tartott. Egy vendéggel beszélgetett épp. Méghozzá felfegyverzett, jólöltözött vendéggel. Amikor belépett, mindketten feléje fordultak. A pultos megdermedt. Először őt bámulta, aztán a holokockát, majd újra őt. A vendég lassan a zsebe felé csúsztatta jobb kezét.

Carl közelebb lépett, miközben pár centivel lejjebb húzta a bárban használatos fehér kendőt, s ezzel láthatóvá tette fegyverének döbbenetes méretű torkolatát.

- Egy millimétert se tovább! - szólt halkán a vendéghez.

- Ez meg mi a...? - fröcsögte a bárpincér.

- Pofa be! - mondta Carl. Aztán a vendéghez fordult. - Magyarázza el neki!

Az Egyes szeme tágra nyílt, arca pedig elfehéredett, akár a frissen mosott lepedő.

- Az egy S & R 75-ös?...

Carl bólintott.

- Magyarázza el neki! - ismételte.

- Ne csináljon semmit! Ne is mozduljon! - fogadott szót az Egyes. -

Maradjon nyugton! Én majd elintézem.

Carl vigyorgott.

- Úgy is jó. Meg fogjuk érteni egymást! Tehát, ami magát illeti - fordult a bárpincérhez -, ne érjen semmihez, ne mondjon semmit, és ne csináljon semmi butaságot! Csak jöjjön szépen ide, és maga, én, no meg a Kedves Vendég... mi így hárman szépen hátramegyünk. Mutatok valamit kedves barátainknak.

- No de pajtás... - próbálkozott a pultos.

- Csak csinálja, amit mond! Magát nem fogja bántani - szólt rá az Egyes.

- Ez így igaz - helyeselt Carl. - És magát se fogom bántani, ha csak nem érzi túlon túl hülyének magát ma.

- Miattam ne aggódjon! Menjünk! - felelte morogva az Egyes. Aztán megkerülte Carl-t és a függönyhöz lépett, végig ügyelve arra, hogy keze Carl figyelő szeme előtt legyen. Nem, mintha bármilyen erkölcsi fenntartása lett volna azzal kapcsolatban, hogy egy ártatlan figurát, mint például a bárpincért, maga elé rántsön védelmül, és akcióba lépjen. No a 75-ös keresztüllőné a pultost is, a golyó- és lézerálló mellényét is, de utána még két-három betonfalat is. Nem volt értelme annak, hogy ilyesmin törje a fejét.

- 16 -

- Mi folyik ott? Mi az istent csináltok? Az Egyes épp most vetette ki a hálót a fickóra.

- Hol van, és hol tart az ügy?

- A Marriott-ba ment. Azt hiszem, a hallban van. Még semmi nem történt.

- Rendben. Akkor minden osztagparancsnok vonja vissza csapatát, és vonuljanak át a Marriott-ba! Készüljenek fel arra, hogy hívják a módosított térképet! A behatoló osztag vegye át az irányítást, amikor erre jelt adok... most!

- 17 -

Mikor a nagyközönség elől takart helyre értek, az Egyes kissé följebb emelte a kezét.

- Hogyan tovább? Gondolom, a fegyveremet akarja.

- Mindent a megszokott módon. Csak óvatosan!

- Semmi probléma - mondta Egyes, majd nagyon lassan benyúlt a kabátja alá. Csak egy kábító fegyvert vett elő, azt a fajtát, amelyik meghatározott frekvenciára

beállított hanglövédékekkel bódította el az ellenfelet. A szakmán belül zsongitónak becézték. Most a földre helyezte.

- Jól van. - Carl a bárpincérre nézett, majd újra az Egyesre. - A szokásos akció-felszerelés van magánál?

- Mi kellene?

- Jó-éjt-puszi.

- Van.

- Nagyszerű! Altassa el a pultost!... Legyen szíves.

Egyes elővette egészségügyi készletét, abból pedig egy kisebb kockát. Nem lehetett nagyobb négy köbcentinél. Beállította a parányi számlapot az oldalán, majd a bárpincérhez fordult.

- Ez egy hipospray. Ruhán keresztül is belövi az anyagot. Ettől elalszik, de semmilyen problémát nem okoz, még csak fejfájása se lesz, mikor fölébred.

- Hé! - tiltakozott a pultos.

- Értsd meg haver, csak két választásod van! Vagy ez, vagy az az átkozott fegyver az ő kezében. Az altató kevésbé káros. Ezt garantálom.

A pultos nyelt egyet, és lehunyta a szemét. Egyes közelebb lépett, és a kockát a felsőkarjához érintette. Éles szisszenés hallatszott, majd a bárpincér hangtalanul a földre csusszant.

- Most mi legyen? - kérdezte Egyes. - Első Osztályú osztagot küldtek maga ellen. Ugye nem gondolja komolyan, hogy...

- Miért ne! - vont vállat Carl. - Nincs vesztenivalóm.

- Ebben igaza van - felelte az Egyes. - De ha észhez tér, akkor talán mindegyikünknek sikerül élve kijutnia innen. - Carl fegyverére pillantott. - Ha makacskodik, akkor tényleg itt pusztulunk.

- Maga átkozottul nyugodt.

Az Egyes megvonta a vállát.

- Szóval Első Osztályú osztagok. Ez azt jelenti, hogy... - közelebb lépett, és megérintette Egyes torkát. - Be van drótozva, igaz?

Egyes elvigyorodott. Robbanás rázta meg a kis helyiséget, és mindkettőjüket a földhöz vágta.

Süvöltő elektronikus hang mennydörögte:

- Carl Johnson! Körbe van véve. Engedje szabadon a túszeit és jöjjön elő!

De addigra Carl már mozgásban volt. Odábbgurult. Leadott két gyors lövést az elfüggönyözött bejáraton át a bárhelyiségre, ahol felvértezett figurák mozgolódtak az árnyékban. A 75-ös hátborzongatóan szólt: először az éles füttyülés, majd miután célba talált, a robbanás csengő-bongó, csörömpölő hangjai. Mintha valaki egy katedrális nagyharangja alatt biztosított volna ki egy kézigránátot. Egészen addig gurult, míg kiért a szobából, s újra a hátsó folyosóra nem ért.

A folyosó a hatalmas konyhába nyílt. Erre már járt korábban.

Végigrohant a hosszú folyosón, majd a lengőajtónál lelassított.

Épp be akart nyitni, mikor felszolgálók és szakácsok rontottak ki a konyhából. Meg akarták nézni, hogy mi ez a felfordulás, aminek a zajai a bár felől jöttek. A mennyezeten vörös lángok fénye tükröződött. Carl az egyik mély serpenyőhöz sétált, amiben forró zsír rotyogott.

Megragadt egy kisebb edényt, belemerítette a zsírba, majd az egészet a legközelebbi tűzhelyre öntötte. Másodperceken belül lángra lobbant.

Vijjogva indult be a tűzoltó rendszer. Carl forró hőhullámot érzett a tarkóján, aztán az égett haj undorító szagát. Vagy egy tucat készülék átláthatatlan fehér port kezdett ontani magából. Mintha köd árasztotta volna el a konyhát.

Carl továbbment. A konyha hátuljában volt a szemétfeldolgozó rendszer ellenőrzőfülkéje. Beugrott, és magára zárta az ajtót. Aztán habozás nélkül lenyúlt és felnyitotta a padlóba süllyesztett csapóajtót.

Alatta, mint valami hömpölygő folyó a dagály idején, áramlott a szemét, a hulladék. Ezek a csövek végighúzódtak a víz alatt, és a partra telepített hulladék-feldolgozó üzem tartályaiba ürítették tartalmukat.

- Uh! - fanyalgott Carl.

Visszament a konyhába, és leadott néhány lövést. Tőle néhány méterre a plafon megrogyott, és elkezdett összeomlani.

Anélkül, hogy még egy pillantást vetett volna lövéseinek eredményére, visszafordult a kis helyiségbe, nagy lélegzetet vett, és belevetette magát a szemétfolyóba. Pár pillanattal később már messze járt.

- 18 -

A parttól körülbelül száz méterre, nem messze a China Basin Hulladék-feldolgozó állomástól, fojtott robbanás zavarta föl a nyugodt vizet. Bűzös ragacs bukott a felszínre, és ezt követően Carl Johnson, levegőért kapkodva. Amint megnyugodott a légzése, azonnal elindult a part felé.

- 19 -

Teresa és Patrick Kendall a kinti látványt figyelték, mikor az egysínű megállt a China Basin állomáson. Még tovább kellett menniük, az Orosz Hegyre, de a látvány elbűvölte őket.

- Szerintem, most már nem történhet semmi baj - mondta Teresa. -

Kikapcsolhatnánk a biztonsági rendszert.

Patrick, akin még mindig látszott a zavarodottság az iménti eset miatt, körbenézett. Egyedül voltak.

- Rendben - felelte, és megérintette a gombot órája oldalán.

A fekete védőlemez visszacsúszott a helyére. Teresa a kocsi fölé hajolt.

- Patrick!

- Mi van? Mi a baj?

De mielőtt még választ kaphatott volna, egy magas, sötét férfi lépett hozzájuk. Haja az egyik oldalon lepörkölődött, öltözéke csapzott, bőrig ázott, és úgy bűzlött, mint a szennyvízcsatorna.

Odanyomult a babakocsihoz.

- Elnézést! Az egyik az enyém - fölnyalabolta Jimmyt, egy bólintással elköszönt, és eltűnt az éjszakában.

- 20 -

Megpróbált feltűnés nélkül, mégis gyorsan közlekedni. Már amennyire ez félig leégett hajjal és a mellére szíjazott gyermekkel lehetséges volt.

Érezte, szinte tudta, hogy mi történt. De nem azzal az éles bizonyossággal, mint mikor minden porcikáddal végigéled a szörnyűséget. Szüksége volt arra, hogy megízlelje a kudarc keserű zaccának ízét, hogy képes legyen átvészelni az elkövetkezendő éveket.

Természetesen tömeg lepte el a környéket. A tűzégette ósdi fadarabok és olcsó, olvadt műanyaglapok fanyar bűze betöltötte a ragyogó éjszakát. A sötétség hallhatatlan hullámain több száz kommunikációs vonal sűrítette tömörre. Az éjszakát elektromossá tette a halál.

Lejjebb húzta a kék kötött sapkát, amivel a megpörkölődött haját próbálta takarni. A sapka már vagy egy éve pihent hátizsákja mélyén. A Soron und Ritter-rel egyetemben. Emellett még plusz rakéta töltényeket, egy összecsucskható kést, tízezer dollárt aranyérmékben és három igazolványkészletet hordott magával. Rendesen felkészült. Mégsem volt elég. A könyörtelenség, ami benne lakozott, most párjára talált.

Orrcimpája rángatózni kezdett, ahogy megérezte azt a szörnyűséges, mégis oly ismerős szagot: az égett hús tömény aromáját. Emberi húsét.

Nem tudott közelebb kerülni anélkül, hogy feladta volna az őt körülvevő tömeg védelmét. A kirendelt páncélos rendőrosztagnak állig felfegyverkezve állt sorfalat, hogy visszatartsa a lökdösődő bámészkodókat. Hangjuk sercegve szűrődött át egy átalakítón, hogy a személyazonosságukra senki ne jöhessen rá.

- Maradjanak távol! Nincs itt semmi látnivaló - recsegték az embertelen hangszórók. - Menjenek haza!

- Nagyon jó tanács. Kivéve, ha az otthon már csak ott van, ahol a szív dobog - gondolta Carl. - Mert akkor az én otthonom az a robbantott sírgödör, melynek peremén még mindig izzik néhány darabka az egyetlen asszonyból, akit valaha szerettem.

Egy pillanatig keserű vágyat érzett, hogy nekirohanjon a sorfalnak.

Igen... hogy csatlakozzon a kedveséhez és magával rántson néhányat ezek közül a korcsok közül, és lángoló fáklyákká változtassa őket pokolba vezető útján.

De Jimmy vergődni és csapkodni kezdett, és Carl belerúgott valami testes tárgyba az utcán. Lenézett, aztán lassan leguggolt. A robbanás leégette a borítóját, a légsújtás össze-vissza dobálta, a tűzoltók eláztatták. Így született az a puffadt, baljós valami, ami ott hevert előtte. Mégis fölvette. Nagyon óvatosan. A villódzó fények ellenére is ki tudta még olvasni a szavakat: Amerikai idézetek, Gordon Carruth-tól és Eugene Ehrlich-től, a Wings Books kiadásában, a rég elfeledett 1992-es esztendőből.

Reszketőkézzel rakta a könyvet a hátizsákjába. Aztán megfordult, és szívében a veszteség égető parazsával bámulta a kiégett lyukat.

- Oly sokáig volt velem. Sokat dolgozott, megviselte a szenvedés... Halál! Add fel, és hozd vissza őt nekem! - mormogta Carl maga elé.

Aztán szinte hallotta a nő válaszát:

- Henry Wadsworth Longfellow. Add fel, Halál!

Mintha egy sír mélyéről szólt volna utána, tompa, hideg hangon, de még az arcát is látta hozzá.

Pedig a lány elment, ő viszont itt maradt, és tovább kell mennie.

Elfordult, hogy örökre megválva Kate-től, elvánszorogjon. De aztán

kiegyenesedett, és megfogadta, hogy bosszút áll.

A párviadal vége valóban szörnyű lett. Bár nem azon a módon, ahogy azt Carl elképzelte.

I. FEJEZET

- 1 -

Az űrcirkáló egyre nagyobbak tűnt a csillagok fényfoltjaihoz képest. Hófehér ragyogása és ereje lenyűgözte Jimmy Endicottot.

ViSSzafojtott lélegzettel lebegett a virtuális sötétségben, csak saját szívdobogását hallotta. Szinte érezte a légüres tér feszítő támadását a hajó fölmérhetetlen tömegű hatalmas testén. Jimmy számára ez volt az ember és gépezet együttműködésének legharmonikusabb formája. Úgy gondolta, mindez megtestesíti a legmesszebb szárnyaló reményeket és a legtitkosabb álmokat - minden létező és lélegző ember számára.

- Egy nem is távoli napon a részeddé válok, és te az én részemmé.

Egykor majd úgy szólítasz, hogy Kapitány - gondolta.

A végtelen űr ölelését csak egy lélegzetvételnyi ideig élvezhette.

Egy pillanatra megszédült, mintha tényleg a közeledő cirkáló teste felé sodródna. Ösztönösen maga elé emelte a karját, hogy védekezzen a becsapódással szemben.

- Jimmy! Kapcsold már ki azt a vacakot! A vacsora az asztalon van.

Méghez a szülinapi. Ha nem jössz rögtön, kidobom a disznóknak.

A hajó elkezdett darabokra szakadni. Repedések szaladtak végig tökéletes felületén, és feltárták a jármű mögötti csillagok ködösülő fényét. Aztán, ahogy kiberdugót finoman kihúzta a füle mögötti foglalatból, az egész virtuális látvány szertefoszlott. Hirtelen ismét földi szobája falai között találta magát. Jimmy hunyorgott, és az ajtó felé pislogott.

- Disznóknak? Hol találsz te a közelben akár egyet is? - aztán egy kis csönd után folytatta. - Adsz még öt percet, anya?

- Öt percet? Tényleg nem többet?

- Tényleg. Csak egy apróság...

- Rendben, aztán viszont mosd meg a kezed!

- Jól van.

Forgószékét az íróasztala felé lendítette.

- Komputer! Csinálj egy "akadémiai jelentkezési lap"-ot, és nyomtasd ki!

Jimmy "pengéje" - ahogy a csodás kis masinát, az Univerzális Belépő Egységet a köznép nevezte, mert még az InterWorld Webre, a nemzetközi adatbankra is rá lehetett vele kapcsolódni, és bármilyen témáról képes volt adatot szerezni -

udvariassan válaszolt, és kinyomtatta az előkészített jelentkezési lapot, amivel a Solis Űrakadémiára kér felvételt.

Lehunyta a szemét, és elképzelte a Terrán működő űrhajós iskolát. A nyüzsgő, izgalmas életet, amitől most pont harminc fényév választotta el, itt, Prima City-ben, a Wolfbane fővárosában, az első csillagközi emberi gyarmaton. Hatalmas ugrás, mind képzeletben, mind távolságban.

De neki sikerülni fog. Megígérte magának. Részévé válna a nagy kutatásnak, amint az emberiség megteszi első lépéseit az űr távolabbi pontjai felé.

Egy melodramatikus hangulattól megzavarodva arra gondolt, hogy legrosszabb esetben is hősieles halált halhatna ebben a küzdelemben.

Még egyszer végignézte a jelentkezési lapot, ellenőrizte, hogy minden helyesen lett-e kitöltve. Maga a fölvételre való jelentkezés semmiféle ígérettel nem kecsegtetett. A Solis Űrakadémia csak a legjobbak legjobbját vette föl, és a gyakorló szimulátorokhoz vezető út rögzös és fárasztó volt. A legkisebb hiba is bukást eredményezhetett. Minél hamarabb kezdi el tanulmányait, annál nagyobbak az esélyei.

Neve: James (Nincsen-Egy-Betűre-Rövidített-Középső-Név) Endicott.

Kora: 16 éves. (Aminek betöltése épp ma esedékes...)

Magassága: 176 cm.

Súlya: 74 kg.

Haja színe: sötétbarna.

Szeme színe: zöld.

Érdeklődési köre: Súlyozás, harcművészetek; atlétika, számítógépek, színház, exobiológia, kézfegyverek.

A listát bámulta. Sűrű életet élt. Nem tűnik az életstílusa olyannak, mint egy betegesen túlpörgött kölyöké? Talán kicsit túlzott a tökéletesre való törekedése. Megrázta a fejét. Jobb, ha erről megkérdezi az apját. Meglátjuk, mit szól hozzá.

Szülők: Carl és Tabitha Endicott. (Mennyire közönséges bemutatása ez annak a két embernek, akik a legtöbbet jelentették a számára. Mi mást mondhatna róluk? Apa és Anya. Ez minden.

"Mellékelje saját maga és szülei teljes genotípus feljegyzését!"

Ezt majd kaja közben megemlíti. Részeként az előkészített meglepetésnek.

Ez volt a születésnapja. Tudta, hogy valami különlegeset terveztek számára, úgyhogy miért ne tehetné ő is ugyanezt? Megpróbálta elképzelni, miként fogja apja fogadni, mikor megmutatja neki a jelentkezési lapot. Mindig azt mondta: "Fiam Tégy meg minden tőled telhetőt! Bármilyen nagy célt kitűzhetsz magad elé, csak adj bele anyait, apait! Semmi szégyen nincs abban, ha valaki elbukik, csak abban, mikor meg se próbálta."

Jimmy Endicott bólintott egyet. Bölcs tanács, és most ennek a darab papírnak a kinyomtatásával megtette az első lépést afelé, hogy megfogadja.

Fölállt, összehajtott a lapot és az inge zsebébe tűzte, majd elindult a fürdőszoba felé, hogy megmossa a kezét. Tizenhat éves volt, de még mindig szót fogadott az anyjának.

Könnyedén dudorászott, miközben a csap vizet és szagtalan fertőtlenítőt spriccelt a tenyerébe. Lehet, hogy nincs szégyen a kudarcban, de ez őt nem érdekelt. Nem azt tervezte, hogy ellenőrizze, mindez igaz-e vagy sem. Kudarc? Bukás? Azt másoknak találták ki.

A Wolfbane-re épült Földi Kolónián belül nem épp az ő házikójuk volt a legmodernebb - de a Terrához hasonlítva a Wolfbane-t se lehetett modernnek nevezni. Egy tizenhat éves kamasz számára viszont mind a ház, mind a település a lehető legmegfelelőbbnek tűnhetett.

Átment a nagyszobába. Láttá, hogy már átalakították ebédlővé. A háztartáson belül rendszerint rá várt az a feladat, hogy a házi komputert utasítva összerendezze az önszerveződő bútorzatot, beállítsa a levegő illatát, a hőmérsékletet, vagy kialakítsa a holografikus díszítést.

Egy fejbólintással jelezte, hogy elfogadta a tűzhely mélyén ropogó tűz látványát, és mélyen magába szívta a pikáns füstszagot és az erdei illatokat. Persze a füst sem volt igazi. Az emberiség megtanulta a leckét, amit a két évszázaddal korábbi gazdasági összeomlás adott fel neki.

Az apja eddig az étkezőasztal mellett ült, és elmerült a mini Mikrofilm-olvasó szemlélésében. De most, mikor Jimmy belépett, fölnézett.

- Hazahozta a munkáját. Semmi kétség - gondolta a fiú.

Carl Endicott egy kisebb biztonsági szolgálatot vezetett, és Jimmy szerint sokkal keményebben dolgozott, mint azt az egészsége megengedhette volna. Bár a fiú tudatában volt annak, hogy e véleménye kialakításában azért az önzésnek is volt némi szerepe. Imádta az apját, és szeretett volna több időt tölteni vele.

- Megmostad a kezed, fiam? - kérdezte.

Jimmy vigyorogva válaszolt:

- Tiszta, mint egy baba hátsó fele.

Apja hangosan fölnevetett.

- Édes fiam, neked nem sok tapasztalatod lehet ezen a téren, különben soha nem használnál egy olyan hasonlatot, mint ez.

Jimmy kihúzta az egyik széket, és belehuppant. Amint elhelyezkedett, meghallotta háta mögött édesanyja lágy hangját, ahogy belefogott a szokásos köszöntőbe.

- Boldog születésnapot, boldog születésnapot, legyél boldog kedves Jim, boldog születésnapot!

Édesapja, akinek énekhangja közismerten borzasztó volt, együtt hűmmögte anyjával a dalt, majd az utolsó szó után tapsolt egyet, és hozzátette:

- Még sok-sok illet, fiam!

Anyja tortát tett eléje az asztalra.

- Ezt én sütöttem, nem valami masina - mondta. - Remélem, ehető.

Jimmy a gyertyákra mutatott.

- Tizenhat gyertya. Mikor gyújtjuk meg őket?

- Miután kikapcsoltuk a füstjelzőt - felelte apja.

- Úgy érted, tanultál a saját születésnapodból? Hogy is volt? Száz gyertya, vagy majdnem annyi?

Tabitha Endicott egy hatalmas tálcát hozott az asztalhoz.

- Minden, amit szeretsz: sült csirke, a kedvenc mártásoddal, kekszek, csöves kukorica. De a lényeg: csokis aprósütemény fagyigombócokkal!

Leült az asztal végéhez, és elkezdte szétosztani az ételt.

- Carl! Ma ugye félre tudod rakni egy kicsit a munkádat? Végül is ez egy különleges este.

Férje enyhén összevonta szemöldökét, amitől homloka ráncokba szaladt, és még ajka is meggörbült kissé. Úgy nézett ki, mint, aki mondani készül valamit, de észrevette Tabitha szemében az aggodalmat, és inkább nem szólt semmit, csak bólintott.

- Igazad van, Tab. Néha nem veszem észre, mikor kell valamit abbahagynom.

Egy csattanás kíséretében lehajtotta az olvasó fedelét, és mellényzsebébe rakta a kis készüléket.

- Nos - mondta kezét összedörzsölve. - Ennek fantasztikus az illata!

Egy kis idő múlva Jimmy szólalt meg:

- Anya, ez valami csodás volt. Most már jöhet a keksz és a fagyi is?

- A zöldséget már megetted, öcskös? - kérdezte az apja.

- Imádom a csöves kukoricát! Persze ha most spenótot kellene...

- Spenótot a születésnapodon? - Fortyant föl Tabitha. - Hát miféle szörnyetegnek gondolsz te engem?

- A legnagyobb szerűbbnek, anya. Lekörözhetetlen vagy.

- Hékás! Akkor én milyen vagyok?

- Te is rendben vagy, apa - mondta Jimmy, és vigyorgott.

- Rendben vagyok? Hát ennyit tudsz mondani nekem?

- Na jól van! Lehet, hogy egy kicsit jobb vagy annál, mint aki csak rendben van.

- Hát, ha így állunk, akkor lehet, hogy nem is nekem kéne ezt átadnom... - lenyúlt az asztal alá, és előbányászott egy fényes papírral borított csomagot. Fölemelte, és az asztalra tette.

Pont akkora volt... Jimmy szeme kerekre nyílt.

- Apa, te vagy a csúcs! Igazán! Komolyan mondom, te vagy.

- Ennek a hirtelen rád tört lelkesedésnek vajmi kevés köze lehet ehhez itt, ni... ugye? Úgy értem nem ennek a vén rókának a cinizmusa hozott lázba.

- Apa! Hogy is gondolhatsz ilyet? Nagyon jól tudod, hogy úgy szeretlek, ahogy vagy. Tényleg. Na most már kinyithatom? Jaj! Kérlek!

- Nem is tudom... Nem tűnsz elég őszintének. Tab, Mi a véleményed?

Őszinte a gyerek?

- Carl, ne ugrasd már szegényt! - aztán az asszony egyenesen Jimmy felé fordult:
- Fiam! Azért egyeztem bele, mert mindig azt tapasztaltam, hogy megvan a magadhoz való józan eszed. Azonfelül kellően érettnek tartalak ahhoz, hogy elviseld az ezzel együtt járó felelősséget. De nagyon szeretném, ha mindig szem előtt tartanád, hogy nagyon óvatosan kell bánnod vele, és használd, amit tanultál.

Jimmy úgy érezte, rögtön fölrobban a visszafojtott örömtől.

Édesanyja visszafogott, aggodalmas leckéit már ismerte. De ebben az összefüggésben, ezen a napon a szokottól teljesen eltérő jelentéssel bírt: a dobozban egyetlen dolog lehetett csak. Óriás mosoly húzta szét arcvonásait.

- Anya! Apa! Most már kinyithatom?

Carl tettetett sértődöttséggel bólintott.

- Mi mást mondhatnék... Csak tessék.

Az asztal túloldala felé emelte a csomagot. Jimmy mohón megragadta.

Keze kissé megbillent a csomag tartalmának megtévesztő súlyától. Kezei a masni körül röpködtek, és hamarosan leemelhette a doboz tetejét.

Nagyot fűjt, mielőtt belenézett volna, aztán...

- Az anyját! Ez az! Ti... Köszönöm, köszönöm, köszönöm!

- Ugye, vigyázni fogsz vele? - kérdezte az anyja.

- Hát persze! Az ilyesmivel muszáj - és egy pillanatra Jimmy rendszerint vidám arcán megjelentek veleszületett komolyságának jelei.

Óvatosan kiemelte a kipárnázott tokból, és finoman forgatni kezdte.

- Egy S & R 75-ös. Épp mint a tied, Apa - aztán nagy levegőt véve folytatta. -

Mióta az eszemet tudom, erre vágytam. Mindkettőtöknek nagyon köszönöm.

Apja Tabithára pillantott. Mosolyogtak, még ha Tab ornyerge fölött egy kis ránc némi aggodalomról árulkodott is.

- Az jutott eszembe, hogy már rég kinőhetted a huszonnyolc variációs lézerpisztoly szimulátorodat, amivel az elmúlt években gyakoroltál. Lehet, hogy észre se vetted, de jó pár típus van még ezen a huszonnyolcon kívül.

Jimmy az asztallapra fektette a súlyos, csillogó fegyvert. Aztán belekotorva a dobozba egy papírszeletre talált. Kikapta és elolvasta.

- De Apa! Ez egy hivatalos engedély hogy részt vehetek a felnőtt osztályok tréningjén! Juhééé! Ennél jobbat senki se találhatott volna ki. Egyszerűen tökéletes. Ilyen jó születésem még sose volt.

Még akkor is ezek a gondolatok jártak boldogságtól lángoló fejében, mikor édesanyja elébe rakta a hús fagyigombócokkal megrakott kistálat.

Mindnyájan tapsoltak, mikor egyetlen fújással kioltotta a gyertyákat.

Igazán tökéletes.

És ez így is maradt még egy teljes órán át.

- 3 -

- Szóval: miért van az, hogy örülünk, amikor valaki megszületik és szomorkodunk, amikor eltemetik? - kérdezte Jimmy az apjától.

Carl vigyorgott.

- Azért, mert nem mirőlunk van éppen szó. Ezt Mark Twain mondta.

- Miben? - kérdezett újra Jimmy.

- A "Pudd'nhead Wilson"-ban.

- Ügyes! - ismerte el az apját Jimmy. - Most te jössz.

- Most én jövök? - ismételte lassan, mintha ellenőrizni akarná, hogy jól hallotta-e. - Úgy érted, hogy félre az útból, gazfickók? - várakozóan vigyorgott.

- Trükkös. Aha. Jövök, jövünk... Félre az útból, gazfickók! Most mi jövünk.

Greelay liberánus republikánus pártjának szlogenje. 1872, azt hiszem.

- Nézd meg a könyvben! - Carl az ősrégi kötetre pillantott, ami most a kisasztal tetején hevert. Megégett borítóját elnyűhetetlen műanyag helyettesítette.

- Igazam volt.

Carl korábban sem kételkedett benne, jobb a gyereket rászoktatni arra, hogy maga győződjön meg egy adat helyességéről, no és hogy ellenőrizze azt.

- Gondoltam. Akkor most te vagy soron.

- Nagyon jól tudod, hogy nem lehet mindig igazam. - Jimmy lágyan ejtette ki a szavakat, szinte merengőn. - Így az én küzdelmem abból áll, hogy mindig képességeim legjavát nyújtsam; hogy az agyamat és

tudatomat tisztán tartsam; hogy sohase irányítsanak értéktelen motivációk vagy lényegtelen okok, de mindig felszínre hozzam a lényeges és valódi tényezőket, és azokra alapozva hajtsam végre a feladatom...

- Ez egy szép hosszú, telitüdős mondat volt. Még így, az idézetet itt-ott megkurtítva is. Szerintem ezt Dwight David Eisenhower mondta el először, vagy három századdal ezelőtt, 1943-ban.

Jimmy bólintott, aztán folytatta.

- Feladat. Kötelesség, hogy a célt... Tudjátok, hogy van ez.

"Bármilyen célt is tűz elének a mámor, az ifjú lélek így szól: megteszem."

Carl rábámult. Még Tabitha is letette, amit olvasott - ő nem szeretne ennyire komolyan venni ezt a játékot, mint ahogy a két fiú tette -, és most a mellette zajló némajátékot figyelte érdeklődő tekintettel.

- Ralph Waldo Emerson - válaszolta Carl szórakozottan. - Az önkéntesek, 1863. Ez egy borzasztó korszak volt az Egyesült Államok számára, Jimmy Ezzel valamit mondani akarsz nekem?

Jimmy elvörösödött. Szó nélkül nyúlt inge zsebébe, hogy elővegye az összehajtogatott jelentkezési lapot.

- Szólit a kötelesség, apa - és átnyújtotta a papírlapot.

Carl Endicott összeráncolt homlokkal nézte végig a nyomtatványt.

Halkan zihálva vette a levegőt. Egyszer megrázta a fejét, mintha fájdalom nyilallt volna testébe. Amikor végzett, visszaadta a papírt.

- Még nem töltötted ki, ugye?

Jimmy zavarodottan rázta a fejét.

- Még nem teljesen. Szükségem van a genotípusodra, meg anyáéra is.

Valami baj van?

Carl tekintete Jimmy szemébe mélyedett.

- Nos, azt hiszem, igen. Baj van. Jimmy! Te ezt nem küldheted el.

Jimmy vonásait szinte összekuszálta a tanácstalanság.

- Hát... nem kell most rögtön. Még meg kell szereznem...

Carl csak a fejét rázta.

- Nem erre gondolok. Te egyáltalán nem jelentkezhetsz az Őrakadémiára. Soha. Ez egyszerűen egy olyan dolog, ami neked nem fog összejönni.

Látta, ahogy a fia szinte szétmorzsolódik előtte, de határozottsága nem ingott meg.

- Sajnálom, fiam - mondta. - Tényleg sajnálom.

- 4 -

Jimmy hallotta apját, aki a nappaliban halkan magyarázkodott az anyjának. Nem tudta kivenni szavait, de érezte aggodalmukat. Hasra fordult, és ököllel a párnájára csapott. Mi a franc ez az egész?

Rengeteg dolog volt apja életében, amit ő nem értett. De soha nem mutatkozott önkényesnek vagy meggondolatlanak.

Az igaz, hogy Jimmy gyakran nem értette apja szándékait vagy, hogy Carl mért kívánja, hogy számos dolgot egy általa megadott módon tegyen meg, vagy tanuljon meg. De mindig azt érezte, hogy Carl fia érdekeit tartja szem előtt leginkább. Mi több, azt mindig biztosra vehette, hogy Carl szereti őt.

Mindez szinte lehetetlenné tette, hogy felfogja, most mit csinál az apja. Carl semmilyen magyarázattal nem szolgált, és semmi mást nem fűzött hozzá kategorikus elutasításához. De nem ez számított a legrosszabbnak; a legrombolóbb, a legmegmagyarázhatatlanabb - és messze a legelviselhetetlenebb - az volt, hogy most azt érezte; választania kell apja kívánsága és az ifjúságát betöltő, mindenek felett álló szenvedélye között: belépni az Őrakadémia tanulói közé, és végül a parancsnokává válni a Terra gyönyörű, fehér hajói közül valamelyiknek. Becsukta a szemét, de nem tudta elhessegetni Carl hideg és kifürkészhetetlen szemének emlékképét. Ennél pedig csak még rosszabb volt az, amit tekintete mélyén vélt fölfedezni, amit még sohase látott, és amiről azt gondolta, soha nem is fog.

A kifejezés, ami apja arcán megjelent, még saját dühét is elfeledtette vele egy pillanatra. Megdöbbenett. Apja ugyanis félt.

De mitől?

- 5 -

Carl Endicott előre hajolt. Annyira közel hajolt Tabithához, amennyire csak tudott, de úgy, hogy még az egész arcát láthassa az asszonynak. Suttogva formálta a szavakat.

Tabitha a fejét rázta.

- Carl, én ezt nem értem. Miért olyan nagy probléma az a jelentkezés? Mindketten tudjuk, hogy Jimmy bolondul az úrutazásért. Nem csinált ebből titkot. Akkor meg mitől lepődtél meg most?

- De hát az Akadémia...

- Tudsz bármilyen más utat, hogy úrhajós kapitány legyen belőle?

- Azt hittem, hogy ez csak olyan gyerekes hóbort nála. Hogy majd kinövi. Mintha cowboy akart volna lenni, vagy valami ilyesmi.

- Carl! Jimmy már tizenhat éves. Kicsit idős ahhoz, hogy még mindig álmodozva járjon-keljen az utcán. Nem gondolod?

- Hát igen - vallotta meg szomorúan Carl -, felnőtt, és én észre se vettem.

- Figyelj! Nincs semmi baj. De azt hiszem, néha egyszerűen nem veszel tudomást azokról a dolgokról, amik nem esnek jól neked.

- Ez alatt mit értesz?

Tabitha megköszöri a torkát.

- Tudod, te egy meglehetősen nyíltszavú, egyenes, néha kifejezetten nyers férfi vagy. Ne aggódj! Többek között ezért mentem hozzád. De Jimmyt ez a viselkedés sokszor zavarba ejti.

- Tab! Kérlek, értsd meg. Jimmy nem jelentkezhet az Akadémiára.

- Miért? Mondd meg, miért nem?

- A genotípusa miatt.

- A genotípusa? Mi köze van ennek az egészhez?

Carl nem akart magyarázkodni. Csak fölállt; és a fejét rázta.

- Azt hiszem, jobb, ha beszélek vele. Nincs értelme tovább halogatni.

Tabitha bólintott.

- Egy órája csak erre várhat.

- Ne így fogd fel! Én várok erre a pillanatra 16 éve.

- 6 -

- Fiam! Jimmy!

A halvány megvilágítás miatt a szoba nagy részét árnyékok fedték.

Jimmy csak egy sötét, hosszúkás, formátlan foltnak látszott, ahogy a gyűrött ágytakarón hevert. Carlnek hunyorítania kellett, hogy ki tudja venni az alakját.

- Feljebb vehetjük a fényt egy kicsit?

- Amit csak akarsz, apa.

Szóval így állunk, gondolta Carl, aztán hangosan folytatta:

- Beszélhetnénk?

- Azt hittem, már mindent elmondtál, amit akartál. Úgy hangzott, mintha lezártak tekintened a témát.

Carl leült az ágy szélére. Megérintette a fiút, de aztán gyorsan vissza is húzta a kezét, mikor a fiú mérgesen megrántotta a vállát.

- El tudom képzelni, hogy mit érzel most, fiam - mondta lágyan. - Szeretnél beszélgetni arról, hogy miért nem küldheted el azt a jelentkezési lapot?

Jimmy morogva válaszolta:

- Ez most úgy hangzott, mintha semmi esélyem se lenne arra, hogy rávegyelek: változtasd meg a döntésedet. Akkor meg minek beszéljünk róla?

- Mert én... mert az apád vagyok, és bármit megtennék azért, hogy ne essen bántódásod, közben pedig tudom, hogy ez a mostani dolog mennyire fáj neked. De előfordul olyan helyzet, mikor valakinek egyszerű hittel, bizalommal kell elfogadnia, amit az apja akar tőle.

Pusztán amiatt, mert ő az apja.

Jimmy egy hirtelen mozdulattal a másik oldalára dobta magát, és éles, sértett tekintetét Carl arcára szegezte.

- Igazán? Azért tedd meg, mert én mondom? Ne gondolkodj, csak engedelmeskedj? Nagyon sajnálom, de ez egyáltalán nem úgy hangzott, mint bármi, amit korábban tanítottál nekem. Ha volt valaha valami is, amit belém neveltél, az pont az

volt, hogy használjam az eszem, és a saját fejemmel gondolkodjam, ne másokéval. Te ezt így gondoltad? Hát amit most csinálsz, egyáltalán nem hasonlít erre. Carl összerázkódott.

- Tudom, fiam. Nem illik a képbe, igaz?

- Egyáltalán nem. Hát miért nem mondd el, hogy mi is ez az egész?

Legalább valami magyarázatot adhatnál.

De Carl még mindig csak a fejét rázta, miközben ráncoktól barázdált arcvonásai fájdalomról tanúskodtak.

- Sajnálom... Nem tehetem. A te saját érdekedben. De miattam se.

Egyszerűen el kell, hogy fogadd ezt most. Kérlek, bízz bennem!

Jimmy visszafordult a másik oldalára. Nem akarta látni apja szenvedéssel teli tekintetét. Aztán egy elnyújtott, szaggatott sóhaj hagyta el a torkát. Mint ha zokogna.

- Hát... jó. Ha nem tudsz egyebet mondani, akkor feltételezem, hogy el kell fogadnom a helyzetet, úgy, ahogy van. De kérhetek tőled egy szívességet?

- Mit?

- Megtennéd, hogy ezentúl Jimnek szólítasz? Amit mondasz, abból az tűnik ki, hogy már felnőttek számítok, aki képes engedelmeskedni az utasításoknak, akár egy férfi. Szóval, ha már felnőttem, akkor már nem vagyok Jimmy. Szólíts Jimnek! Carl fölállt. Lenézett a fiúra. Megértette, hogy valami szörnyűségesen fontos pillanathoz érkeztek. Mindkettejük számára jelentős pillanathoz, bár ennek mibenlétét nem tudta pontosan meghatározni. Megrázta a fejét.

- Nagyon szeretlek... Jim.

- Én is szeretlek, apa. Csak most ez nagyon nehéz. Tényleg nehéz. - Jim lágyan fújta ki a levegőt. - De megpróbálom. Igazán.

Carl föléje hajolt, és esetlenül megpaskolta a vállát:

- Ennél nem is kérhetek tőled többet, fiam.

De amikor belenézett fia szemébe, tudta, hogy hazudott a fiúnak.

Ennél jóval többet kért tőle. Pokolian sokat.

- 7 -

Lágy, szellős éjszaka volt, mikor Jim kimászott szobája ablakán.

Már jóval korábban megbütykölte a házi komputert, hogy ne jelezze távozását.

Feje fölött mintha ugráltak volna a Wolfbane ikerholdjai.

Milliónyi csillag-udvarhölgytől körülvéve szórakoztak a fiú mutatványán. Prima City egy teljesen más vállalkozássá alakult, mint amilyennek századokkal korábban indult, és amilyennek Jim ismerte. De az első pillanattól kezdve úgy tervezték, hogy figyelembe vették a környezeti adottságokat, és hogy a kolónia a Wolfbane ökonómiájához igazodva terjeszkedjen. Prima City-ben nem pőfékeltek káros gázokat kibocsátó, sötéten füstölő kémények, nem szennyezték a vizeket, nem használtak olyan energiaforrásokat, alapanyagokat, amik nem termelődtek újra a természetben, vagy nem lehetett őket pótolni. A várost kellemesen világították meg, és oly csendes volt, hogy még a lágy szél hangját is hallotta Jim, miközben a város széle felé kocogott.

A régi múzeum felé vette útját. A szigorú edzéseknek köszönhetően, amiket tíz éves kora óta soha nem hagyott ki, Jim még fiatal kortársaihoz képest is ragyogó kondícióban volt. Teljesen egyenletesen vette a levegőt, egyetlen csepp izzadság nem ütött ki a homlokán, habár már jócskán eltávolodott otthonától. Végül odaért a múzeum rogyadozó kerítéséhez.

Csak egy másodpercnyi erőfeszítésébe tellett, hogy átlendítse magát a töredezett kőfalon. Aztán lassan elindult a körbekerített térség közepén emelkedő vasbeton épület felé. A rövid lépcsősor mellett lágyan lengett a zászló, és a széllal együtt billegtek az örökmécses lángjai.

Mikor a lobogó és az élő tűz melletti szűk terecskéhez ért, megállt. Meghajtotta a fejét. Aztán egy kis idő múlva kinyitotta a szemét, és mint már annyiszor, most is a talapzatra felerősített, kezdetleges bronztábla szövegét kezdte el olvasni. Suttogva mondta ki a neveket:

- Delavard Johimba kapitány, Sheila Finch hadnagy, Jasan Mohammadan parancsnok, Robert...

Tíz percbe tellett, míg befejezte a felsorolást, holott már évekkel ezelőtt a

memóriájába véste az összes szent nevet. Az emberiség régóta vágyott arra, hogy a csillagközi tereket is meghódítsa. De az első nagy utakért kegyetlen árat kellett fizetni. Az itt felsorolt asztronautákat is csak előlegként fogadta az úr a benyújtott számlával szemben. Az itt lakók már a kis emléktáblát is elfeledték, de egy-egy csillagközi utazó még mindig felbukkan, hogy meglátogassa e helyet, és lerója tiszteletét az úttörők előtt.

Jim sokszor megleste őket - a legmagányosabb fedélzeti munkástól kezdve a dicsőített admirálisig -, férfiak és nők egyaránt érkeztek a Terra űrhajósai közül. Minden fontoskodás vagy ceremónia nélkül jöttek ide. Lehajtott fejjel álltak néhány percig, és megemlékeztek azokról, akik már nem lehettek közöttük. Jim most ugyanezt tette, és miközben a neveket olvasta, elméjében és szívében lepörögtek a történelem nagy csapásai.

Hogy adhatná fel az Űrakadémiát és az álmait? Hiszen ezeket az embereket hagyná cserben akkor. Azokat, akik saját maguk váltak lángoló fáklyákká, csak hogy utat mutathassanak neki és az Emberiségnek. Hogy biztosítsák a jövőt.

Fájdalomtól eltorzult arccal állt még jó darabig. Végül kitört belőle a zokogás, megrázta a fejét, és elfordult. Az apja továbbra is az apja, de ő már nem Jimmy, a kisfiú, hanem Jim, a felnőtt, aki önálló döntésekre képes.

Az emléklakett arról tanúskodott, hogy még a hősök is meghalnak, és ezen senki nem akadt fenn. Gyerekek felnőnek, családok szétválnak, a fiú és apa közötti kapcsolat meglazul, megváltozik. A hősök eltűnnek, és ezzel nincs is semmi baj. Ez az élet.

Egészen addig rendben van mindez, míg valaki a saját álmai szerint éli. Jim belebámult a reszkető, szélrángatta lángokba.

- Ebben az univerzumban senki nincs, akit jobban szeretnék nála, de amit kér tőlem, az túl kemény, túl sok - gondolta. - Az apa-fiú láncnak most fel kell lazulnia, hogy az álom életben maradjon. Az én álmom megvalósulásáért; ami csak egy szikra az Emberiség hatalmas, lángoló álmai között, de mégis csak az én álmom.

Bármit megtett volna az apjáért, egyetlen kivétellel: hogy hagyja elhamvadni ezt a vágyát. Imádta Carl Endicottot. De a végeredmény mégis csak az lett, hogy ifjúságát betöltő vágyát még nála is jobban szerette.

Eszébe jutott az idézet játék, amit éveken át játszott szüleivel.

Mit is mondott Julius Cézár? Lada alea est. A kocka el van vetve.

Felnézett az égre, és a milliányi remegő csillag között magát látta, amint a Föld hófehér űrhajóján utazik.

Ezt a képet nem fogja hagyni szertefoszlani!

II. FEJEZET

- 1 -

Jim minden energiáját belevetette a reggeli futásba. Sikerült leizzasztania magát. Örült ennek. A mindennapi rutin rendszeressége segítette abban, hogy a zavaros gondolatoktól megtisztítsa a fejét.

Ahogy most épp az előző este felkavaró élményével tette. Szüksége volt arra, hogy tisztán gondolkozhasson, mivel súlyos döntéseket kellett meghoznia.

Prima City látványa gyakran megtévesztette az először erre látogatót. Ugyanis nagy része a föld alá épült, főleg a termelőegységek. Így a felszín megmaradhatott az otthonok számára. Itt a családok külön házacskákban éltek. Sűrű lombozatú bokrok levélkerítése ölelte körül a zöldellő kerteket. Fentről úgy nézett ki az egész, mint egy tisztásokkal és erdészházakkal tarkított nagy, kerek erdő.

Mikor Jim a futóedzés vége felé fokozni kezdte tempóját, a gravitációs autók forgalma épphogy ébredezni kezdett. Tulajdonképpen ez volt az egyetlen jele annak, hogy egy sűrűn lakott településen élt.

A kultúrközpont sarkán megállt pihenni. Egy izzadságcsepp utat talált szeme sarkához, és csípni kezdte. Előrehajolt, és megtámaszkodott a térdén. Ahogy megrázta a fejét, a verejtekcspek szétspricceltek, mintha dezodorból fújták volna. Aztán fölegyenesedett, és ellenőrizte a csuklójára erősített karkötőt. A pulzusa kilencvenegy. Tizenhárom kilométer után nem is olyan rossz.

A Prima Kultúrközpont nem messze állt a bolygó irányításának adminisztrációs épületétől, így a környéken elég nagy szokott lenni a forgalom; ami a kultúrházra is jó hatást gyakorolt. Jim fölnézett, és a gondosan nyírt, széles füves sáv túloldalán mindenféle korú és súlyú férfit és nőt látott, akik az ősi, Terráról származó harcművészetek fehér öltözkékét viselték. Saját csoportjának tagjai voltak. Majdnem elkésett. Nagy levegőt vett, félresöpörte arcából a haját, és örült iramban futni kezdett.

Egy órával később, túl az aznap aktuális rövid edzésen, lefürödve, megfésülködve, és mi több, az előző esti hangulatánál sokkal jobb közérzettel, Jim kilépett a kultúrközpont főbejáratán. Hunyorogva nézett föl a Krager puffadt gömbjére, az idősödő és már kissé sápatag napra, ami körül a Wolfbane keringett. Aztán újra a karperecére nézett, szájához emelte, és suttogva kérdezte:

- Órarend?

A kis szerkezet halk, akadozó hangon válaszolt:

- Van negyvenöt perc szabadidőd, utána az első órád: haladó számítások Dr. Bernauval. Dr. Bernau egy üzenetet továbbított minden tanulójának - és ezzel a masina hangot váltott, akárha egy magnófelvételt kezdene lejátszani. - A mai nap a személyes találkozás napja. Ezért mindegyikőtököt arra kérem, hogy fizikálisan jelenjen meg a tanteremben, és ne csak a virtuális osztálytermen keresztül hallgassa az órám. - Ezzel a kommunikátor egység visszaállt eredeti hangjára. - Kíváncsi, hogy kivetítsem a szóban forgó terem holografikus térképét?

Jim megrázta a fejét. A karperece egy régebbi modell volt, és hajlott arra, hogy túlbuzgó legyen. Néha kifejezetten hülyének hatott.

De arra, hogy Jim kapcsolatot tartson fenn a pengéjével, a lehívó egységével, tökéletesen megfelelt. Ezért nem látta szükségét annak, hogy valami kicsinosított, furmányos, új típusra cserélje. Az ilyen döntéseiben keményfejű gyakorlatiasság játszotta a főszerepet, amit még apjától vett át anélkül, hogy észrevette volna.

- Nem - felelte a készüléknek. - Ismerem az utat.

Az osztályt, ahova mennie kellett, arról a helyről, ahol épp állt, két perc alatt el lehetett érni. Tehát a negyvenöt perc szabadidő valóban szabad lett a számára. Ilyen csak ritkán fordult elő alaposan betáblázott időrendjében. Szökdelő léptekkel ment végig a vastag pázsiton. Jókedve kiült az arcára, és barátságos érzelmeket keltett a sétálókban és a hatalmas fák árnyékában üldögélőkben. Elérte kedvenc fáját, és Lekuporodott a vaskos, üdvözlésre tárt gyökérkarok közé. A fa úgy nézett ki, mint egy tölgy, de az illata inkább emlékeztetett platánéra. Ezt a fajt kilencven éve nemesítették ki az egyik Wolfbane-re érkező gyarmatosító úrhajó genetikai laboratóriumában, még mielőtt landoltak volna.

Jim lehunyta a szemét, és hátával nekidőlt a selymes kérgű fatörzsnek.

Élvezettel ízlelgette az arcát simogató szellőt és a friss tulipánok csiklandó illatát. Rövid ideig hagyta, hogy gondolatai szabadon csapongjanak. Aztán egy sóhaj kíséretében újra az előtte álló döntésre koncentrált.

Egyrésről minden, amit valaha tapasztalt, azt súgta neki, hogy az egyik úton induljon el: ha az apja azt mondja neki, Hogy bíznia kell benne, akkor bíznia kell benne. Tudta, hogy az apja soha nem ártana neki, és mindent, amit tesz, az ő érdekében teszi. Valahol a szíve mélyén tudta, hogy ez így igaz. De... Az apjának most nincs igaza. Vagy hogy pontosabban fogalmazunk, Jim nem tudta elfogadni, hogy az apjának igaza van. Ekkor még nem.

Akkor most mit tegyen?

A szája szélét harapdálva ült, és a Horus lassúdad vonulását figyelte, a nappali holdét, amely vörösös korongként imbolygott át a kékes-zöld égen. Egy kis idő múlva arra a következtetésre jutott, hogy az apja valamilyen módon félreértette a helyzetet. Talán csak azt nem értette meg, hogy egyetlen fia számára a mindent jelenti az, hogy az Űrakadémiára mehessen tanulni. Tehát nem arról van szó, hogy igaza Volt-e vagy sem, hanem arról, hogy egyszerűen tévedett.

Miután csavaros észjárással mindezt ily boldogító végeredménnyel összefoglalta, felnézett, és egy mosolyt küldött az ég felé. Hirtelen olyan könnyűnek érezte magát, akár egy szappanbuborék. Mintha a feje fölött terpeszkedő kékeszöld végtelenség felé lebegne. Nem az, hogy nincs igaza, vagy hogy bármit is rosszul tett volna az apja... Csak tévedett! A tévedést pedig lehet kezelni. Helyre lehet hozni.

A megoldás most már nagyon egyszerűnek tűnt. Be kell bizonyítani, meg kell

mutatni neki, hogy mit is jelent számára az Űrakadémia. Erre pedig egyetlenegy mód adódott.

Jim a szájához emelte karperecét.

- Penge! Rakd az "akadémiai jelentkezési lap"-ot a TerraNet-re, arra a címre, amit már a dokumentumhoz rendeltem!

Ennyire egyszerű volt. Néhány szó, és kész. Nagyon régen egy bölcs ember érdekes megjegyzést tett a számítógépes világ biztosította könnyebbségekre: Mostantól kezdve százszor olyan gyorsan tudunk hibázni, mint korábban, s ezzel ezer és ezer olyan dolgot fedezhetünk fel, amiben továbbfejlődhetünk.

Jim azt a csippantást várta, ami jelzi, hogy a dokumentumot elküldte a penge, apja genotípusával együtt - Jim arra gondolt, hogy inkább az apjáét mellékeli, mint az anyjáét. Előző este csak azért maradt fenn olyan sokáig, hogy a késő esti órákban beszivároghasson a szülei személyes adatait tartalmazó számítógépes könyvtárakba. Pont ez okozta számára a ma reggel folyamatosan érzett bűntudatot. Azt remélte, hogy az anyja hiányzó adatai miatt majd visszaküldik a jelentkezési lapját kiegészítő adatokért. Így lehetőséget ad apjának, hogy majdan mégiscsak beleegyezzen az akadémiai jelentkezésbe. Addig pedig a világ legengedelmesebb fia lesz. Azt tervezte, hogy amikor megérkezik a válasz, további adatokat kérve (biztos volt benne, hogy nem fogják egyből elutasítani, de elfogadni se), akkor majd saját cselekedetének példáján keresztül fogja megmutatni apjának: mennyire méltánytalan volt vele szemben, hogy ezt az álmot száműzni akarta.

Bízott benne, hogy a válasz azt fogja sugallni Carl Endicottnak, hogy nem számít a tévedése, a fiának még mindig van egy esélye arra, hogy bebocsáttatást nyerjen az akadémia szent csarnokaiba.

Egy pillanatra megingott a könnyedség érzete, de félrelökte a zavart keltő gondolatot. Még soha nem fordult elő, hogy ne engedelmeskedett volna az apjának. Amit most tett, arra is csak úgy volt képes, hogy meggyőzte magát: most sem igazán szegült ellen apja akaratának. Ennek ellenére már képes volt megérezni saját szemeete bűzét, amikor az megcsapta mentális orrát. A pillanat töredék részéig úgy érezte magát, mint aki cseberből vederbe került. Sajnos azt nem látta még, hogy az új vödör mily feneketlen. Nem tudta, hogy sokkal nagyobb bajba került, mint amilyent képes lett volna elképzelni.

- 2 -

- Mi van, Carl? Jimmy?

Carl belekortyolt a kávéjába, letette, majd öklével megdörzsölte véréres szemeit. Úgy nézett ki, mintha egyáltalán nem aludt volna.

Sötét árnyékok húzódtak a szeme alatt. Sápadt arca nyirkosnak tűnt.

- Azt hiszem, most már Jimnek hívják.

Tabitha Endicott már hallotta a történet rövidített változatát előző este, mikor férje bebújt melléje az ágyba. Most ingatni kezdte a fejét.

- Ne vedd annyira a szívedre, Carl! Szerintem csak a fájdalom és a megdöbbenés beszélt belőle.

Carl fölnézett rá.

- Tab! Te is úgy gondolod, hogy egy szörnyeteg vagyok?

A nő nemet intett a fejével. Kissé felbosszantotta ez a melodramatikus hang, amit a máskor oly szilárd férfi használni kezdett. Rövid szőke haja mintha lánggra lobbant volna a fényektől.

Carl is észrevette ezt, és valahogy furcsán elszomorodott tőle.

Rohan az idő, A gyerekek felnőnek, a feleségek megöregednek, megváltozik a világ, és még a szerelem is lassúdad kényelemmé álmósodik, De ez nem volt igaz mindenre. Vannak dolgok, amik soha nem változnak. Voltak terhek, amiket örökké cipelnie kellett.

- Szörnyeteg? Ugyan már! Dehogyan képzeled rólad, hogy szörnyeteg vagy! Már mondtam. Egyszerűen fájdalmat érez, és össze van zavarodva.

Nem érti, és ebben nincs semmi meglepő. Én magam sem értem.

- Nem igazán vagyok az, amit te úgy hívsz, hogy jó kenyérkereső, ugye?

Tabitha arckifejezése aggodóvá vált.

- Carl, ne beszélybadarságokat! Ez az önsajnálát egyáltalán nem illik hozzád. Szerintem egészen jól élünk. Sohase éhezünk, és bármit kívánjon is a gyerek, tanfolyamot, edzést, eszközöket vagy felszerelést, mindent megkap. Arra pedig

megesküszöm, hogy én soha nem éreztem magamat kifosztottnak vagy olyannak, akit kihasználtak. - Kis szünetet tartott, hogy gondosan megválogathassa szavait. - Megérttem, ha vannak dolgok, amikről úgy érzed, nem mondhatod el őket nekem. Hosszú ideje együtt vagyunk már. Tudtam, hogy miféle ágyat vetek meg magamnak azzal, hogy hozzádmegek. Tudtam, hogy mit akarok. Nagyszerű ember vagy, Carl Endicott, még akkor is, ha önmagaddal túlságosan is szigorúan bánasz. - Megrázta a fejét. - Én nem hőst akartam magamnak.

Csak egy férfit. Egy jó embert.

Carl fölemelte a fejét.

- Azt gondolod, hogy én jó ember vagyok?

- Természetesen. Azt hiszed, szándékosan hozzámentem egy rossz emberhez? Vagy hogy mellette maradok annak ellenére, hogy bolonddá tett?

Carl megvonta a vállát.

- Akarod tudni, hogy miért csináltam? - kérdezte.

- Csak, ha te magad is el akarod mondani nekem - felelte a nő.

- Tudod jól, hogy egyetlen okom lehet csak arra, hogy nem mondom el.

- Tudom. Ha veszélyt jelentene rám nézve az, ha tudok róla.

- Ugye, most már érted?

- Igen. Jimmy imád téged, de ne feledd el, hogy én is.

Carl egy kissé elhúzta a száját, már majdnem mosolygott.

- Még akkor is, ha már egy tucatszor kellett új helyre költöznünk miattam? - kérdezte. - Váltogatom a munkahelyeket, néha még a bolygókat is. Emlékszel, hogy váltottam nevet, amikor Jimmy még csak három éves volt, és észre se vette a változást?

- Emlékszem. Sokat beszélgettünk róla, és egyszer még azt is megkérdeztem, hogy bűnöző vagy-e, és hogy a törvény elől futunk-e.

- Akkor is mondtam neked, hogy semmi rosszat nem csináltam.

- Úgy van. - Tab megpaskolta Carl hátát. - Ha megnyugszik, át fogja gondolni az egészet, és rendbe fog jönni.

- Nagyon reméltem, hogy soha nem következik ez be. Vagy legalábbis nem így. Tab mosolygott.

- Ennél rosszabb dolog is történhet egy fiúval.

Carl csak bólintott. Újra eluralkodott rajta sötét hangulata. Maga előtt látta annak a kunyhónak a szénné égett maradványait, és szinte hallotta a gyilkosok felhőtlen csevegését.

- Tudom - felelte kissé hosszúra nyúlt hallgatás után. És velünk is.

- 3 -

Jim szobájának sötétjében felizzott egy kis vörös fény. A Penge jelezte, hogy kommunikációja van Jim számára. A fiú leült a gép mellé.

- Mi van? -kérdezte.

A masina ugyanolyan halkan válaszolt, mint ahogy a kérdés jött.

Alig lehetett hallani.

- Megerősítés érkezett a TerraNet-től, hogy a "Jelentkezési lap" kézbesítve lett. A helyi központ 21:04-kor fogadta és 21:05-kor továbbította, a helyi időszámítás szerint. Kívánsz további részleteket?

Jim nemet intett. Nem akarta hallani a részleteket. A büntudat így is sziklákat görgetett ide-oda a gyomrában, és tábor tüzet gyújtott. De késő volt már bánkódni. Már megtörtént. Nem engedelmeskedett az apjának.

Természetesen, a legnagyobb, legnemesebb célok vezérelték. Bár ez a gondolat egy szemernyi sem változtatott a rosszullétén, és nem könnyebbült meg tőle. Ahhoz még túl fiatal volt, hogy az önáltatás művészetét kellően magas szinten gyakorolja.

- Jim?

Különös érzés volt számára, hogy az anyja, aki eddig még mindig Jimmynek szólította, most így hívja.

- Itt vagy?

- Igen, Anya.

A fiú arra gondolt, hogy szülei épp most beszélhettek róla. Milyen jó lett volna, ha mondjuk legyecske alakban ott lehetett volna a szobában. Aztán megrázta a fejét. A hallgatóság bűnével tetézzé engedetlenségét? Jobban érezné ettől magát?

A nap nagy részét azzal töltötte el, hogy arról gondolkodott, amit tett. Ennek következtében az idő nem telt túl kellemesen. Most, amikor szobája borongós sötétjében ülve várta, hogy felteszi-e anyja a következő kérdését, olyan nyomorultul érezte magát, mint még soha ebben az életben. Mindig azt gondolta, hogy ez az érzés csak a felnőtteket támadja meg. Tehát most már tényleg felnőtt lett belőle, ez is azt bizonyítja. Szájában érezte a felnőtt sirámok keserű ízét.

Bár csak...!

Azt gondolta, hogy az ilyen és ehhez hasonló szabadkozások, sóhajtozások a felnőtt locsogás érthetetlen részei. De most, hogy saját maga vergődött a bűntudat lassan őrlő fogai között, már egyáltalán nem tűnt üres fecsegésnek. Megtelt a megbánás mélyről felszakadó érzésével.

Hívjatok Jimnek! Ezt mondta nekik. Milyen bátor!... Francokat!

Mennyire gyerekes!

Végül azt suttogta magának:

- Megtettem. Nem lehet visszacsinálni, viszont Apának tudnia kell róla. Nincs más megoldás. El kell mondanom neki.

Amint kicsusszantak a szavak a száján, rögtön cselekvésre készítették, és ezzel a tervvel sokkal jobban érezte magát, mint azzal a tettel, amit reggel követett el. Mielőtt kiment a szobából, még egy pillantást vetett a Pengére. Belegondolt és bánta, hogy ebben a modern korban mennyire gyorsan válhat a gondolat cselekedetté. Gyakran a valódi, megfontolt döntést megelőzően. Épphogy csak eszébe jutott elküldeni a jelentkezési lapját, már meg is tette. Most viszont számba kell vennie ennek következményeit is, és további lépéseket kell tennie ahhoz, hogy kezelje őket.

Egy dolgot megtanult mindebből. Sikerült megfogalmaznia a történetek lényegét.

Felnőttkor. Hogy ez mennyire bonyolult!

- De a vallomás - gondolta egy korábbi, tanulságos esetet felidézve

-, az jó a léleknek. Remélem.

- 4 -

Egy videóban - egy virtuális valóság videóban - valószínűleg úgy nézne ki, mint valami óriás kaptár, ami nyüzsög a dolgozóktól: a technikusoktól és a feketébe öltözött katonáktól, akiket a rettenetes cél teljesen felajzott. Miután a gépezetek egész láncolata végrehajtotta feladatát, és az adatokat szétválogatták és össze csoportosították, a végeredményt átmásolták egy magas beosztású vezető asszisztensének bejövő kommunikációkat tároló alkönyvtárába. Az asszisztens egy szürkefalú fülkében ült, amit hangszigeteltek, és adatvédelmi szempontokból is biztosították.

Ez a nő, aki többé-kevésbé egyfajta szelepként működött, a hosszú évek során megtanulta megkülönböztetni az aranyat a salaktól. Most egy aranyrög azonnal magára vonta a figyelmét. Úgy bontotta ki a dokumentumot, mint valami origamit. Mintha tisztában lenne a jelentőségével.

Az anyag áttekintése 1,3 percet vett igénybe. Amikor végzett vele, fölállt a helyéről; és céltudatosan indult el a háta mögött levő ajtó irányába. Kiment, és a túloldalon határozott léptekkel közelítette meg a hatalmas ónix tömbből kifaragott íróasztalt. Tulajdonosa érdeklődve figyelte, ahogy közeledett. Akár egy macska, úgy lopódzott feléje.

- Igen? - kérdezte az asztal tulajdonosa.

- Az egyik genotípus első ránézésre egyezik a keresettel. Az eredményeket átküldtem az ön gépére - jelentette a nő.

Egy gombnyomásra életre kelt a holoképernyő, ragyogva, vibrálva.

- Aha. Az Űrakadémia. - Szünet. - Nagyszerű. Kérem, érje el Steele parancsnokot. Jelentkezzen nálam!

Az asszisztensnek nem kellett utánanéznie, hogy hol találja meg Steele parancsnokot. Ezt az adatot folyamatosan fejben tartotta, akárhol is járt a parancsnok.

- Steele parancsnok épp a szingapúri császárnál van, Kuala Lumpurban. A zendüléssel kapcsolatos dolgokat kezeli. Körülbelül fél napba telhet kiemelni onnan, és ideszállítani.

- Akkor hozassa ide!

- Igenis - felelte a nő. - Máris.

- 5 -

- Mit csináltál? - kérdezte Carl.

Jim visszahőkölt. Észrevette, ahogy Carl gyorsan fölülkerekedve reflexein, megfékezte jobb kezét. A tenyér lendületet vett, de aztán nyugalmat erőltetve magára, visszatért eredeti helyzetéhez; Jim eléggé ismerte a harcművészeteket ahhoz, hogy képes legyen értelmezni a látottakat.

Mindkettejük életében ez volt az első alkalom, hogy apja ennyire közel került ahhoz, hogy megüsse. A fiatal fiú számára, akit amúgy is fölhevített saját bűnének tudata, az erős szándék érzékelése legalább annyira fájdalmasnak hatott, mint ha egy valódi pofont kapott volna.

- Apa... Istenem, annyira sajnálom.

- Ó, Jimmy... - tört ki Tabitha.

Jim döbbenten meredt a férfira, aki annyira megváltozott, s akiről eddig azt hitte, igazán ismeri. Fizikálisan érzékelte, ahogy a veszély aurája reszket körülötte. Hirtelen brutálisnak és kihívónak érezte az Endicott nappalit, mintha egy holografikus kép megmerevedett volna.

Carl állá remegni kezdett, miközben megpróbált erőt venni magán.

Szerette volna elrejteni családjá elől a valódi vonzatait annak, amit a fiú tett. Nem sikerült eltüntetnie a nyomait. Arcáról lerítt. Jim természetesen látta is ezt. Az összes gyakorlat, edzés, amit csinált, mind úgy lett összeállítva, hogy pont az ilyen dolgokat vegye észre - hogy ne látta volna meg? Jimet elborzasztotta, beteggé tette apja vonásainak meztelensége.

Amit tett - vagy legalább is az, ahogy ezt az apja látta - minden képzelgését felülmúlóan szörnyűségessé tett: mert Carl arcát a halálfélelem torzította el. Jimet megrohanta egy késztetés. Csak beszélni, fecsegni, bármit mondani, hogy betölthessék a bennük tátongó űrt. Talán a szavak majd rendbe hoznak mindent.

- Apa...

De Carl csak a fejét ingatta. Fölállt, és sikerült vonásait összerendezve megszólalnia.

- Na; jól van. Ha megtetted fiam, hát megtetted. Most már ezzel együtt kell élnünk.

A feleségéhez fordult.

- Tab! Pakolj össze mindent, amire egy hosszú utazáson szükségünk lehet! De ne legyen túl sok! Valószínűleg nagyon sokat kell majd mozognunk egész rövid időn belül.

- Apa, mi...?

- Erről majd később beszélünk... Ha egyáltalán lesz egy ilyen később. Most nincs rá idő, hogy elmagyarázzam, mit tettél. De azt kívánom, bárcsak ne tetted volna meg. Ha bíztál volna bennem...

Hirtelen felvetette a fejét.

- Nos, mindez a múlt. Most menj, és tedd, amit az anyádnak is mondtam. Pakolj össze mindent, amire szükséged lehet az utazáshoz, de ami nem túl sok ahhoz, hogy vinni tudd. A hátizsákod pont jó lesz. - Egy pillantást vetett saját karperecére, aztán folytatta. - Két óra múlva indulunk. Sajnálom, de ennél több időt nem adhatok.

- Apa... - próbálkozott harmadszor is. Olyan keserűség árasztotta el, mintha epe tört volna fel a torkán.

- Fiam! Ez alkalommal tedd azt, amire kérlek! Meg tudod tenni?

- Igen - felelte Jim. - Mit...?

- Ne rakd el az S & R 75-öst!

Jim szeme tágra nyílt.

- Magadnál kell tartanod, nem a táskádban.

III. FEJEZET

- 1 -

Az nap, késő este viharfelhők borították a városközpont fölött az eget. Az

esőcseppek, mint apró korbácsütések, verték a fák leveleit. Carl Endicott odament az ablakhoz. Átállította a polarizátort, hogy kiláthasson, és kikémlelt. Mögötte Tabitha foglalatostkodott azzal, hogy szorosra húzza a nagy utazózsák pántjait, aminek a telepakolásával épp akkor végzett.

- Rossz időnk lesz - jegyezte meg.

Carl megrázta a fejét.

- Nem. Nekünk ez a jó idő. Nekik mindenük Lesz. A legmodernebb felderítő eszközökkel rendelkeznek: detektorok, kémszemek, stb.

Mindenből a legújabb. De az ilyen időjárás kibabráál velük.

- Apa, kik azok az ők?

Carl megfordult.

- Mit szólnál akkor, ha azt felelném, hogy nem tudom. El tudnád fogadni ezt a választ?

Jim egyenesen a szemébe nézett. Egy barna hajtincs belecsúszott a homlokába, és csiklandozni kezdte, de nem foglalkozott vele. Minden figyelmét apjára összpontosította.

- Nem. Nem hinném el. Tudom, úgy érzed, hogy elárultalak, és lehet, hogy igazad is van ebben. Az biztos, hogy nem engedelmeskedtem neked.

Nem kellett volna elküldenem azt a jelentkezési lapot az engedélyed nélkül. Vagy legalábbis tudatnom kellett volna veled, még mielőtt megtettem.

- Így van, és akkor én még határozottabban megtiltottam volna.

Jim rövid időre lehajtotta a fejét, majd mikor újra fölemelte, így válaszolt:

- Meg kell vallanom, Apa, hogy elfogadható magyarázat nélkül akkor se engedelmeskedtem volna.

Hangja nyugodt volt, de a benne csengő elszántság meglepte Carl-t.

Nyelt egyet.

- Az önbizalommal semmi baj, fiam, míg másokat is meg tudsz hallgatni, és nem szalad el veled a ló. Mint például most, amikor nem csak magadat, de engem és anyádat is veszélybe sodortad.

Most Jim nyelt egy nagyot.

- Nem tettem volna meg, ha elmagyaráztad volna, hogy mit eredményezhet az, amire készülök. De nem mondtál semmit, hát honnan tudhattam volna? Emiatt aztán hatalmas hibát követtem el, ez nyilvánvaló. De nem én követtem el az első bakit azzal, hogy nem bíztam meg benned, hanem te azzal, hogy te nem bíztál meg bennem. Én elismertem a hibám, visszacsinálnám, ha lenne rá módom. Nincsen. De neked van lehetőséged rá, és mégsem teszed. Még mindig nem mondtad el, hogy mi folyik itt.

Az este folyamán először nyílt meg Carl kagylóhéja, résnyire tárva páncélját. A beállt csendben előbb Tabithára nézett, aztán újra a fiára.

- Meggyőztél. Teljesen igazad van. Ez nem teszi semmissé vagy kevésbé rosszát, amit tettél. De ha azt akarom, hogy megtanulj felelősséget vállalni a cselekedeteidért, akkor jobban teszem, ha én is felelősséget vállalok a sajátjaimért. Elismered, hogy engedetlen voltál?

- Igen, Apa. Nem fogadtam szót neked. De azt is hozzá kell tennem, hogy azonos körülmények között újra így tennék. Nem leszek örökké tizenhat éves, és vannak döntések, amiket már most nekem kell meghoznom. Például azokat, amik a hátralévő életemet illetik.

Carl bólintott.

- Rendben, ezt elfogadom. De szeretném, ha te pedig azt értenéd meg, hogy amit okoztál, az nem játék. Élet-halál kérdése forog kockán.

A mi életünké.

- Akkor elmondod, amit tudnom kell minderről, hogy ne kövessék el újabb hülyeségeket? Mint férfi a férfinak.

Apa és fia csak figyelték egymást. Carl enyhémmegremegett, aztán közelebb lépett, és erős karjaival körülfogva, jó emberesen megszorongatta a fiát. Jim viszonzta az ölelést. Néhány másodpercig így álltak, aztán szétváltak.

- Rendben - mondta Carl. - A következőről van szó. Azzal, hogy a genotípusodat és a mienkét egy nyílt kommunikációs rendszerre titted, és ráadásul egy kormányzati szervhez küldted, magadra vontad valakinek a figyelmét, aki ártani akar nekünk. - Egy pillanatra megállt, hogy végiggondolja a folytatást. - Hogy őszinte legyek, ez az ember meg akar bennünket ölni.

- Kicsit fojtogató - jegyezte meg Steele. - Utálom ezeket a zsebhajókat. Olyan érzést keltenek bennem, mintha egy skatulyában akarnának fényéveken átlökdösni. Molly Harrison nekidőlt Heck Campbellnek. Campbell fekete arcán hófehér vigyor jelent meg.

- Azt mondtad, hogy sürgős munkáról van szó.

- Nem szeretem a kapkodást. Nem szeretem a sürgős munkákat - morogta Steele. - De úgy tűnik, mi már csak ilyeneket kapunk. Mintha senki más nem tudná rendbe hozni az eltolt dolgokat. Csak hívjátok Steele-t, ő majd kipiszkálja a tűzből a szalonnát.

- Oké. Van arra ötleted, hogy ki lehetne jobb nálunk?

Steele megvonta a vállát. A mozdulattól most láthatóvá vált az a rémítően fehér csík, a gömbölyű fején futó választék, ami kettéválasztotta rövid fufruját. Hófehér arcán rikített az elmaradhatatlan, vérszínű rúzs.

- Azthiszem, nincs jobb. De ez akkor is csak a hanyagságuk műve.

Nekünk az utolsó utáni megoldási lehetőségnek kellene lennünk. Nem első lépésként kellene hozzánk fordulniuk.

- Hé, Marty! Igaz, hogy egyenesen a csúcsról jött a parancs?

Steele nem válaszolt rögtön. Lenézett a karperecére, aztán belesuttogott egy rövid kódot, majd azt figyelte, ahogy egy holosor előtűnik a semmiből.

- Carl Endicott és kedves családja - olvasta hangosan, amint megszilárdult a kép. - Üdv néktek! Hamarosan találkozunk.

- Mocskos ügy - mormogta Campbell. - A fickóval végzünk, ez rendben van. De az asszonyt meg a kölyköt is kinyírni...

Steele ránézett.

- A munka, az munka - mondta. - Bárki más felületes lehet, de mi nem. Mi pontosan azt fogjuk tenni, amire utasítást kaptunk, még hozzá minden hiba nélkül.

- Egyik hollófekete, vékony szemöldökét felvonta.

- Oké?

Campbell sóhajtott és bólintott.

- Igen, főnök.

- 3 -

A kunyhó elég messze volt a fővárostól északra ahhoz, hogy a vihar ne érje el. A Tula Point tubus-taxi állomásról hagyták el a települést, olyan sötétben, mintha még a csillagokat is leoltották volna. Az egymást lassú mozgással kergető két hold, a Mutt és a Jeff csak homályos pacának látszott a felhőkön át. Az állomás végében egyetlen lámpa próbálkozott azzal, hogy csillogásra bírja a krómozott korlátokat. Csönd uralta a környéket. Jim orrlikai tágra nyíltak, ahogy magukba szívták a platánok és a nedves fekete föld illatát.

- Jó szaga van - jegyezte meg. - Kár, hogy nem ismertem ezt a helyet már korábban is. - Kellems lett volna itt nyaralni.

- Igaz - felelte Carl. - Aztán szépen bevezették volna az Endicott dossziéba, hogy nyaranta hegyi kunyhókat látogat, úgy mint... és itt pontos lista jönne az összes ilyen helyről. - Felhorkant. - Innen is tovább kell majd mennünk. Csak addig maradunk, míg ki nem találjuk, hogyan tovább.

Körülnézett, mielőtt végigvezette volna családját a peronon. Csak Jim vette észre, hogy egyikkezét folyamatosan kabátja zsebében tartotta, az anyja nem. Carl még otthon úgy tette el a használt 75-öst, hogy mindig a keze ügyében legyen. Épp mielőtt elhagyták a házat... talán utoljára?

- Mi a csudát csináltam? - kérdezte magától Jim.

- 4 -

- Jól van, fiúk. Ennek az információnak a beszerzése annyiba került, hogy húsz évi fizetésünk kitelne belőle. Úgyhogy nagyon jól figyeljetek!

Steele fekete bőrből öltözött, csontvázszerű vállán lazán Löttyögött a vért. Sietve fogott bele a rövid tájékoztatóba. Campbell és Harrison ugyanúgy volt felöltözve, mint ő. Mindhárman lekuporodtak az Endicott ház nappalijának szőnyegére.

- Kíváncsi vagyok, honnan tudták, hogy jövünk - mondta Campbell.

- Kit érdekel! Inkább idefigyelj! Több lehetséges útvonal is létezik, amin távozhattak. De a műhold segítségével mindjárt ki fog derülni, hogy pontosan hova mentek.

- Hová? - kérdezte meglepetten Harrison.

Steele bekapcsolta a karperecét. Egy háromdimenziós kép kezdett kialakulni a csuklója fölött: kicsi, fából épült kunyhó, a hegyek árnyékában.

- Ide - felelt Steele.

- 5 -

Tabitha Endicott tudott bizonyos dolgokról. Másokról meg nem. De valahogy el kellett mondania a fiúnak.

Félrehúzta a régimódi csipkefüggönyt, és kinézett a nem kevésbé régimódi üvegtáblás ablakon. Aztán sóhajtott egyet, és elengedte a függönyt.

Jim a szoba másik feléből figyelte őt.

- Legalább annyira felkavarták a történetek, mint engem - gondolta.

- Kíváncsi vagyok, hibáztat-e érte. Apa biztosan nem, vagy legalábbis nem egyértelműen csak engem hibáztat. Tudja, hogy én indítottam el a lavinát, de azt is érti, hogy miért.

- Gyönyörű a naplemente - mondta Tabitha.

- Nagyon szeretem ezt a helyet - felelte Jim. - Kár, hogy...

Egymásra bámultak. Egyikőjük sem akart most arról beszélni, hogy miért volt kár.

- Jim...

- Anya...

Mindketten megakadtak. Aztán teljesen egyszerre, nagy levegőt vettek. Egymásra néztek, és kitört belőlük a nevetés. Végül Jimnek sikerült először megszólalnia.

- Előbb te.

A nő bólintott, aztán belegondolt, hogy mit is akar mondani, és elszomorodott.

- Jim! Van valami, amit el szeretnék mondani neked. Kérlek, ne értsd félre, de meg akartam várni, hogy kettesben maradjunk, apád nélkül. Azt hiszem, így lesz könnyebb... De ha ettől úgy érzed, hogy hűtlen lennél hozzá, akkor meg is várhatjuk apádat. Rajtad múlik, hogy legyen.

Jim érezte, ahogy a félelem bizsereg a gerincén. Hirtelen tört rá az ellenérzés, hogy mégiscsak túl fiatal ő mindehhez. Már nem akarta ismerni ezeket a titkokat. Sem az anyját, sem az apját és senkiét.

De annyi minden volt még, amikről az apja nem beszélt. Jim pontosan érezte mindazokat a rejtélyeket, amik apa és fia új kapcsolatának csalóka felszíne alatt még mindig sötétbe burkolóztak.

- Anya! Nem lesz ebből baj?

Tab kifújta a levegőt, megdörzsölte a könyökét, elnézett a fiú válla fölött, aztán vissza a fiúra.

- Az igazat megvallva, nem tudom. Lehet, hogy nem helyes, amit teszek, de úgy érzem, jobb lenne, ha értenéd, hogy mi is az, ami miatt az apád... Carl aggódik. Úgy értem, mindazon túl, ami nyilvánvaló.

Jim bólintott.

- Rendben. Akkor mondd!

A nő visszafordult az ablakhoz. A fiúnak háttal állva szólalt meg.

- Már majdnem egyéves voltál, amikor Carllal először találkoztam.

Megállt, hogy időt hagyjon a fiúnak felfogni a szavak értelmét.

- Mi? - lobbant a kérdés Jim elméjében. - Ez nem lehet igaz! - gondolta. - Ez azt jelentené, hogy Tab nem az anyám.

- Anya!... Huh, ez nem... - nem tudta folytatni.

Tabitha megfordult, odament hozzá, és átfogta a vállát. Egyenesen a szemébe nézett.

- Figyelj rám! Én vagyok az anyád, legálisan, és mindenhogy - mondta halkan.

Aztán nagy levegőt vett, mert tudta, amit most fog mondani, az bombaként fog hatni. - Azért mondom, hogy jogilag, mert adoptáltalak, még hozzá ugyanazon a napon, amikor Carl is adoptált téged. Ez volt a házasságunk napja, egy héttel a második születésnapod után.

Jim üres tekintettel bámult a nőre. Nem értette. Aztán mintha egy olimpikon ökölvívó vágta volna képen, oly erővel hatott rá az, ami világos lett a számára. Az a nap, amikor az apja a nevére vette. De miért kellene az apjának adoptálnia őt? Csakis akkor, ha nem ő az igazi apja...

- Anya! - ez az egyetlen szó robbant ki belőle. De érezte, ahogy a mélységes mélyről feltörő szótagok csordulásig teltek fájdalommal. Tabitha magához vonta, szorosan átkarolta, és ringatni kezdte. Egy kis idő múlva a fiú reszketése csillapodni kezdett.

- A teljes igazságot még én sem ismerem - szólalt meg Tabitha. - Az apád nem akart erről beszélni. Az is lehet, hogy mégiscsak ő az igazi apád. Nem tudom. De az adoptálási procedúrát végigcsinálta. A másik pedig az, hogy még mielőtt velem találkoztatok volna, veletek történt valami. Mindig is tudtam, hogy bujkálunk valaki vagy valami elől. De sose jöttem rá, hogy mi elől. Most se tudom. Jim kétségbeesésében széttárta a karját.

- Azt akarod ezzel mondani, hogy mindaz, amiről Carl beszélt, hogy meg akarnak ölni bennünket... ez igaz?

A nő hátralépett. Komoly arccal válaszolt.

- Az apád ezt állítja, és jól tudod, hogy ő nem hazudozik.

De Jim úgy érezte magát, mintha tűzvész tombolna a koponyájában, amit apró dűhbombák keltettek újra és újra életre minden alkalommal, amikor megpróbálta megfékezni.

- Hogy nem hazudozik? Akkor mit csinált az elmúlt tizenhat évben minden alkalommal, amikor a szemébe mondtam: Apa!

- 6 -

Hárman álltak a Tula Point állomás fő peronján. Az avatatlan szemek számára úgy tűnhettek, mintha három hétköznapi munkás érkezett volna azzal a céllal, hogy fátalmaikat a vadászat örömeit élvezve pihenjék ki. De Carl Endicott értő szeme számára egyáltalán nem volt hétköznapi a látvány.

- A francba! - dörögte maga elé.

Visszaemelte szeme elé a két lencsés látcsövet. Az egyik figura a vállára emelte zsákját. A mozdulatból Carl meg tudta becsülni a csomag súlyát. A három közül kettő nő volt. Ők háttal álltak neki. Az egyik szőke, a másik, a magasabbik épp megfordult.

- Úristen! Ez ő! - nyilallt Carlba a felismerés.

A döbbenettől reflexszerűen megremegett kezében a távcső, és jellegzetes arcából egy pillanatra kiszaladt a vér. Mire sikerült újra ráfókuszálnia, már úgy tűnt neki, mintha a nő egyenesen a szemébe nézne. Ez persze lehetetlen...

Kinyúlt a miniatűr rádió detonátorért, ami mellette hevert, és megnyomta a kapcsolót.

- 7 -

- Eddig egyszerű volt - mondta Steele: - Lehet, hogy kedves barátunk már elvesztette az éberségét és erejét. - De amint kimondta, megérezte, hogy végzetes hiba lenne ezt komolyan így gondolni.

Megrázkódott, és szorongva nézett körül. Annak, amit tudott, nagy részét Carltól tanulta, és az egyik legfontosabb lecke az volt, hogy soha ne becsüld alá az ellenfeled erejét. Vagy legalább ne mondd ki, hogy a Bosszú Istenei meg ne hallják.

- Milyen szép itt az idő. Gyönyörűek ezek a fehér felhők - mondta Mony Harrison. Heck Campbell csak morgott, miközben a vállára vonta a nehézfegyverzettel és egyéb speciális felszereléssel megrakodott zsákot.

Steele odasétált a peron széléhez. Tekintetével végigpásztázta a távoli növényzást, amint tömör, zöld falat emelve húzódik egyre magasabbra, a csúcs felé. Az érintetlen táj...

Azonnal tudta, hogy mit jelent a két, egymásután felvillanó fény.

- Valaki távcsővel les minket!

Miközben lendületet vett, elkiáltotta magát:

- Itt van! - aztán elrugaszkodott a peron széléről.

- 8 -

A távolság (majdnem 800 méter), tette veszélyessé az akciót. A robbanások fénye

jóval korábban jutott el Carlhoz, mint a hangjuk. AZ egyik pillanatban még a kihalt peronon látta a három alakot. Aztán a gondosan tervezett repeszbombák, amiket az állomás különböző pontjain helyezett el, felrobbantak, és koszos, fehér, hullámozó füstfelhővel borították el a környéket. Egy végtelennek tűnő pillanat után elértek hozzá a recsegő, ropogó zajok is.

- Gyerünk már! - morogta a combjára támaszkodva.

Végül a hegyek felől áramló szél szaggatni kezdte a füstfátyolt.

Ismét a szeméhez emelte a távcsövet, és feszülten kémlelte az állomást. Füst, füst, igen, itt a peron...

Semmi.

Egyetlen halott vadász se hevert a betonon. A nő valahogy megérezhette, hogy mire készül, és megelőzte. Nos, mindig is tudta, hogy jó tanítványa volt, csak arra számított, hogy már soha többé nem látja. De most már tudja, hogy kivel áll szemben, és ez sok mindenben változtatni fog, amikor újra szembekerülnek egymással. Ez igen hamar be fog következni, efelől nem kételkedett. Fölkelt, és beleveszett az ösvénytelen erdőbe.

- 9 -

Steele felült; megmozgatta a nyakát, aztán óvatosan megvizsgálta a karját és lábát is. Semmije nem tört el.

- A mindenit! - nyögte Heck Campbell, miközben pár száz méterrel odébb próbálgatta a végtagjait. A homlokán egy hosszú vágásból vér csordogált. - Jól befűtött nekünk! - morogta, majd megrázta a fejét. Vércseppek fröcsköltek szerteszét.

- Túléli - szögezte le magában Steele. - Molly? - kérdezte hangosan. - Hol vagy, Harrison?

- Itt vagyok, főnök!

Steele a porlepte, sántikáló nő felé fordult. Nem látott rajta vérnyomokat.

- Jól vagy?

Mony megvonta a vállát.

- Kiment a bokám. De egy szoros kötéssel rendbe lehet hozni.

- Akkor kezeljétek egymást! Heck?

- Rendben, főnök.

Steele lassan lábra állt. Tenyerével vadászöltözékét kezdte csapkodni, hogy leverje róla a finom porréteget, ami mindent beborított. Az ammónia szaga, ami betöltötte a levegőt, facsarni kezdte az orrát. Ebből rájött, hogy valamilyen plasztikbombát használt ellenük Carl. De hogy pontosan mit is, azt nem tudta megállapítani.

Sebaj! Az a fontos, hogy elbaltázta.

Visszafordult a többiekhez.

- Heck! Életben maradsz?

Mony befejezte Heck sebének kitisztítását.

- Mázlista! A fejedet érte. Ez az a testrészed, amiben nem igazán tudnak kárt tenni. Ennél borzasztóbb ügyse lehet.

Heck vigyorgott.

Steele bólogatott. Carl, Akárhogy is hívják mostanában elvétette.

Öreg hiba.

Most már személyessé vált a nő számára ez a küldetés. Meg fogja Carlnek mutatni, hogy mekkorát hibázott.

- Oké, emberek! - mondta hangosan. - Menjünk innen!

- 10 -

Carl Endicott berontott a kunyhó bejáratán, átvágtatott a nappalin, és belépett a hálósobába. Aztán azonnal megmerevedett, amint rádöbbsent, hogy egy S & R 75-ös csövébe bámul.

- Jim! Ne!

Jim Endicott leeresztette a nehéz fegyvert. Arca fehér volt, zöld szemét vérerek koszorúzták. Látszott rajta, hogy sírt.

- Fiam! Első szabály - mondta Carl lassan formálva a szavakat. - Mindig tudd, hogy mire is célzol, és győződj meg arról, hogy arra célzol, amire valójában

akarsz! Mert a második szabály az, hogy, amennyiben emberre célzol, akkor húzd meg a ravaszt! Na most! Mi folyik itt?

Jim felnézett az apjára. A gondolatok hömpölygése teljesen lebénította az elméjét. Láttá Carlont, hogy hatalmas feszültség nyomja, hogy valami borzasztó történt, de őt ez most nem érdekelt. Szerette volna megragadni a vállát, és addig rázni, míg az összes igazság ki nem bukik belőle. Az összes.

- Apa! - mondta. - El kell mondanod nekem az igazat.

Carl nem válaszolt rögtön. Éles tekintettel méregette Jimet.

- Mit? - Carl felnézett Tabithára, aki adoptált fia mögött állt.

- Elmondtam neki. Azt gondoltam, fontos, hogy megtudja - mondta a nő.

- Mit mondtál el neki?

- Hát az adoptálást.

- Ó, Tab, miért tetted? - hördült föl Carl.

- Apa, beszélhetnénk?

Carl újra a fiúra nézett. Megviselt arcát ráncokba gyűrte a fájdalom.

- Most nem. Néhány ember már úton van ide, hogy meggyilkoljanak minket.

Megpróbáltam lekapcsolni őket, csak hogy elhibáztam. De, ha legközelebb jobban állítjuk föl a csapdát, sikerrel járhatunk.

Mély levegőt vett, aztán lassan kieresztette.

- Azután beszélünk, fiam. Megígérem.

- 11 -

- Most már elég távol vagyunk, ez jó lesz - mondta Steele, és egy bokroktól körülölelt tisztáson megálljt intett.

Késő délután fújni kezdett a szél, és süvöltve késztette reszketésre fölöttük a hatalmas fák leveleit. Még az ő fogaikat is megvacogtatta, a vastag védőöltözet ellenére is.

- Ez hidegebb, mint...

- Kuss legyen, Molly! - vágott a szavába Steele, aztán leguggolt. - Campbell!

Add ide a letöltő egységet!

A nagydarab férfi szó nélkül a zsákja felé nyúlt. Elkezdett kotorászni benne, aztán rátalált a lapos szerkezetre, ami alig volt nagyobb, mint egy régi fajta könyv, és átadta Steele-nek.

A nő felpattintotta a kis masina tetejét. Egy régi típusú képernyő tárult elé, aminek még nem volt holografikus kivetítője. Úgy tervezték, hogy akár csatatéri körülmények közepette is működőképes maradjon.

A nő elsuttogta a megfelelő kódot. Egy másodperccel később a lehívó egység kapcsolatba lépett a fejük fölött működő műholddal, majd elkezdte kirajzolni képernyőjére a kunyhónak és környékének a képét.

Hihetetlen pontossággal adta meg a részleteket, és két másodperces eltolódással közvetítette a jelenidős eseményeket.

- Aha - mormogta Steele. - Kicsit megváltozott a helyszín, mióta utoljára láttuk. Nézd csak meg, Campbell! Itt... és itt. Ezeken a pontokon, ahol úgy néz ki, hogy megbolygatták a földet, látod ezeket a hőfoltokat?

Heck hümmögve jelezte egyetértését.

- Egy újabb ostoba csapda - Heck bárgyún vigyorgott. - Az biztos, hogy nem vörös kárpittal és virágessóval fogad bennünket. - Enyhén megbökte Mollyt. - Az a hír járja, hogy a főnök mindent ettől az alaktól tanult, amit csak tud.

Steele mereven nézett rá.

- Mocskos szád van, Campbell! Először is: igen régen volt az, amikor ő engem tanított. Másodszor: azóta rengeteg dolgot tanultam másoktól is és a gyakorlatból is.

- Akkor meg mi a baj? - kérdezte Molly.

- Nem hiszem, hogy mindent megtanított nekem, amit ő tudott. - Steele egy kicsit megemelte a komputert, és sóhajtott egyet. - A felszereléseit viszont nem hiszem, hogy képes volt modernizálni. Majd meglátjuk. Most gyertek közelebb.

Nézzétek... Ez a terv.

- 12 -

- Most figyeljetelek ide! Ezt fogjuk csinálni. Ha minden összejön, és szerencsénk

is lesz.

Jim a Penge fölött vibráló holografikus térkép mellé lépett.

Megnyalta a szája szélét. A szobát hirtelen fullasztóan kicsinek érezte. Az óriási erdő hatalmas zöld teherként nyomasztotta mentálisan. A gyilkos szándék ezer rejtekhelyet találhatott magának és ezer formában testesülhetett meg. És egyre közelebb került, hogy az életükre törjön.

Jim úgy érezte, képtelen összefüggő gondolatmenetekben gondolkodni, folyton szétesik, és már attól félt, hogy elméje fogja magát, és kikapcsol, sötétségre és tudattalanságra kárhoztatva gazdáját.

Megrázta a fejét.

- Ne haragudj, Apa! Mit mondtál az előbb?

Carl fölnézett.

- Figyelj, Jim. Ez nagyon fontos. Hárman vannak. Kettő nő és egy férfi. Az egyik nőt ismerem. Nagyon régen, még mielőtt megszülettél, én voltam a kiképzője. Most ő a vezetőjük, és higgyétek el, nagyon ügyes. Én ismerem őt, ő ismer engem. Megpróbálja majd kitalálni, hogy mire készülök. Ezért számtalan dolgot máshogy csinálok most, mint annak idején.

Jim bólogatott. Fejében a szédülés már fájdalomig fokozódott.

- Apa profi gyilkossá tett egy nőt? Merénylők kiképzője volt mielőtt megszülettem? - forogtak elméjében a gondolatok. Hogy elterelje a figyelmét, ráharapott a nyelvére.

Aztán Carl a mondandójának végéhez érkezett.

- Szóval ez a tervem. Tab, neked nincs jártasságod a harcászatban.

Ezért te kint leszel, és vedd fel ezt a kabátot! Mindjárt megmutatom, hogy hová kell menned.

Aztán Jimhez fordult.

- Te és én itt leszünk - mondta, és egy kézmozdulattal behatárolta az adott helyet a holografikus térképen. Aztán megállt egy pillanatra.

- Nagyon sok múlik rajtad, Jim. Annyira fiatal vagy még ehhez, de tudnom kell, képes vagy embert ölni? Férfit és nőt egyaránt? Mert ha nem, akkor másik tervet kell kidolgoznom. Érted?

Jim arra gondolt, hogy mennyire fáradtnak látszik Carl. Szeme körül, és az orra két oldalán a hosszú ráncok most elmélyültek, úgy nézett ki, mint egy öregember. Rémitően hatott.

- Persze, hogy képes vagyok...

- Fiam! Gondold át alaposabban! Ez itt nem holovideo, nem játék. Ez itt a valóság. Az a 75-ös, amit a kezedben tartasz, akkora lyukat lő egy ember testén, hogy át tudod dugni rajta az öklödet. Vér és csont fröcsög mindenfelé, és te át tudsz nézni azon a seben. Egy ilyen találat után senki nem kel föl, nem kötözi be a sérülését, és nem folytatja a harcát. Képes vagy hidegvérrel ezt tenni egy másik emberrel?

Jim lassan megértette a kérdés súlyát. Megnyalta a szája szélét.

- Azt hiszem... igen. Azt nem mondhatnám, hogy hidegvérrel, hiszen azért jönnek, hogy megöljenek minket. Téged, engem és Anyát - Tab felé pislantott. - Azért, hogy ezt megakadályozzam, képes leszek embert ölni.

Apja szúrós szemekkel figyelte egy kis ideig, aztán bólintott.

- Rendben. Gyűlölöm, hogy így kell lennie. Remélem, ezt megérted.

- Apa! Én semmit nem értek.

Carl Endicott kis csönd után válaszolt:

- Majd fogsz. Megígérem. De essünk túl előbb a nehezen!

Nekiláttak, hogy felkészüljenek.

- 13 -

- Oké, Molly, csinálj egy kis fényt!

Steele a torokmikrofonjába beszélt. Hangja oly nyugodtan csengett, mintha csak pizzát rendelt volna.

Odafenn a csillagok úgy pörögtek, mintha mindegyik egy-egy zenélődoboz ezüsttubás táncosa lenne, amit egy isten húzott el, hogy gyönyörködjék benne. A nő teljesen átlátszóra állította sisakjának védőlemezét, és felnézett. Azon töprengett, hogy vajon beigazolódnak-e számításai. Carl nem volt az az ember, akit könnyű törbe csalni.

Tizenöt évvel ezelőtt, a San Francisco Hipermarketben néhány férfi oly alaposan

meggyőződhetett erről, hogy most már csak a másvilágról szemlélhették a visszavágót.

- Most én jövök, Carl - erősítette magát Steele. - Ez itt a bosszú órája - mondta, és egyik vértezett combjára csapott, amikor az égen megjelent két jelzőfény, majd sugárzó labdákká robbantak szét. - Tűz!
- utasította saját magát Steele, majd végrehajtotta a parancsot.

- 14 -

Carl Endicott fölnézett. Egy keserű mosoly alig észrevehetően feljebb húzta a szája szélét.

- Már kezdődik is - mondta, és megnyomta a gombot.

- 15 -

A hátukra szerelt egyszemélyes antigravitációs készülékek úgy hajtották előre őket a hegyi éjszakában, mintha csak három csoda-sas ragadta volna őket el. A mini számítógép percenként igazította a képet előrenyomulásuk aktuális állásához. A ház fölé érve Molly és Steele

pontosan a megbeszélt helyen landolt a kunyhó tetején. Begyakorlott technikájuknak köszönhetően, szinte hangtalanul ért lábuk a fához. Fegyvereiket azonnal lefelé irányozták, hogy golyózáporral vágjanak utat maguknak a zsindelyeken át a kunyhó belsejébe.

- A francba - tört ki Steele-ből a káromkodás, amint észrevette a fekete tojásokat, amelyek a tetőn heverték. Steele a hevedere felé nyúlt. A tető felrobbant.

- 16 -

A robbanás ereje az egész tetőt lerántotta a keresztgerendákról. De a töltetek elhelyezését olyan pontosan tervezte meg Carl, hogy ez az erő szinte csak fölfelé irányult. Ezért ők a ház belsejében csak rövid ideig tartó, gyenge nyomást éreztek, és pár másodperc múlva már képesek voltak célpontot keresni maguknak.

- Azt hitted, hogy a földön akarok megvívni veled, és az udvarra koncentrálok, ugye? - gondolta Carl elégedetten. - Igen kellemes dolog, hogy még a legjobb műholdak se képesek megkülönböztetni a döglött aknákat a valóságosaktól.

Fejük felett semmi sem maradt, csak csillagok és üledő porfelhő.

Egy sebes mozdulattal átgurult az ajtó előtt, aztán térdre emelkedett. Odakint észrevett egy lassan mozgó árnyékot. Megeresztett két 75-ös lövedéket abba az irányba. Egy másodpercet se vesztegetett azzal, hogy ellenőrizze a találatát. Tudta, hogy a szerencsétlen pára akármennyire is felvértezte magát, mostanra csak halott hústömeg. Egyel leszámolt.

Hol van a másik kettő?

Hátralépett. Épp idejében ahhoz, hogy elkerülje a lézerfegyver sugárlövedékét, ami lángokba borította a kunyhó egy részét a háta mögött. Valaki fölsikoltott.

- 17 -

Steele őrjöngött, miközben megpróbálta rendbe hozni magát. Mikor a robbanás valóban bekövetkezett, ő már beindította a hevederrel az antigravitációs szerkezetet, és fölfelé emelkedett. A légnyomás csak felgyorsította. De amikor végül talajt fogott, úgy érezte, egy gyorsasági versenyen bekövetkezett karambolban vett részt.

Szüksége volt egy kis időre, hogy orientálódjon a sötétben. A ház valahol... arra van.

Lassú kocogással elindult az újra meglelt célpont felé. Épp akkor ért az udvarra, mikor Molly feje eltűnt a nyakáról. Vér és csont fröccsent szét.

- 75-öse van - vonta le a következtetést Steele.
Hasra vágódott, odábbgurult, és igyekezett minéltávolabbra kerülni a lövés forrásától. A fák közül lézer lövellt ki. Valaki felsikoltott.

- 18 -

Heck Campbell újra fölemelte a nehéz lézerfegyver csövét. Az előbb megugrasztotta a fickót, de biztos, hogy nem találta el. Gyorsan végigfűrkészte a környéket újabb célpontot keresve. Egy árnyékot vett észre, amint az előtte lévő tisztásra vetült. Aztán egy sikoltás, majd valami a fején landolt és karmolta, marta, tépte a bőrt az arcáról. Egyikkezével elengedte a lézert, és kezitusába bonyolódott támadójával. Hamar rájött, hogy nővel van dolga. Nem lehetett más, mint Endicott asszonya. Tiszta volt és csinos. Egy újabb célpont. Mindkét kezével megragadta, és eltaszította magától. A nő rövid repülés után tompa puffanással ért földet. Hangosan felnyögött. Heck elvigyorodott, és fölemelte lézerét.

- 19 -

Jim hallotta anyja sikoltását. Pontosan onnan, ahová elrejtették őt sebtében összeeszkábált álcájában, egy kabátban, amire sztaniol csíkokat tűztek, hogy láthatatlanná tegyék az infravörös távcsövek és szemüvegek számára. Mit csinál? Ha nem fedi föl magát, akkor nem bukkanhatnak rá, mindvégig biztonságban maradhatott volna. Jim a 75-össel hajtott el maga elől a sűrű bozótos ágait, hogy utat találjon. Ott, nem messze előtte! Egy nagytestű férfi küzdött egy törékeny alakkal. A nagyobbiknak sikerült lefejtenie magáról, és ellöknie a kisebbiket. Aztán az óriás előrehajolt és egy fegyverforma valamit tartott a kezében. Egyértelműen le akarta lőni a másikat. A fickó jóval nagyobb volt anyjánál is, apjánál is. Egy szóval: célpont. Jim megmerevedett, elhelyezkedett, aztán felemelte a pisztolyt. A mozdulatot könnyednek, bejáratottnak érezte ennyi év gyakorlás után. Célba vette a férfit, és...
- Nem bírom megtenni! Nem tudom meghúzni a ravaszt! - robbantak elméjében a szavak. Izzadságcseppek gyöngyöztek homlokán. Reszketni kezdett. Ahogy elképzelte a súlyos lövedéket, amit hidegvérrel, tudatosan bocsát útjára, és ami darabokra tépi az előtte álló emberi lényt... Imbolyogni kezdett a kezében a fegyver. Az ember hirtelen megfordult, mintha érezte volna a csöndes küszködésében teljesen megbénult Jim jelenlétét. A hosszú fegyver a bizonytalan célpontot keresve Jim irányába fordult. Ekkor egy újabb árny bukkant elő a bokrok sötétjéből, és az óriásra vetette magát.

- 20 -

Carl Endicott, iránymutatónak használva feleségének sikolyát, belevetette magát a bozótosba. Amikor észrevette az óriást, aki fölemelte lézerfegyverét, a földre vágta magát. Aztán a férfi megmagyarázhatatlan okból balra fordult, fegyverével egy megadott irányban keresve célpontot.
- Már késő - gondolta Carl, és kilőtt egy másik párat a 75-ösből. A lövegek a férfi mellét érték, és hátradoztak. Carl várt egy kicsit, hogy szeme újra hozzászokjon a sötéthez és rátaláljon a másik árnyéokra, de nem tudta elkülöníteni az árnyas formákat egymástól. Kétségbeesésében megkockáztatott egy kiáltást.
- Tab? Jim?
Az éjszaka felrobbant körülötte.

- 21 -

Steele, nehéz csizmájával taposva a bozótost, és a fákat kerülgetve verekedte át magát a sűrű erdőn, hogy a sikoly forrását megtalálja.

Mivel Carl első lövése után jócskán eltávolodott a háztól, így most a hang tulajdonosának közte és a máglyaként égő kunyhó között kellett lennie. Steele a fogát csikorgatta. Bárki is akarna meglógni innen, annak rajta kellene keresztültaposnia először.

És most merre? Megvan! Oda! Elindult abban az irányban, és ismét épp időben érkezett, hogy még láthassa, mint tépi le Hecket két 75-ös lövedék a lábáról.

- Az istenedet, Carl! - bosszankodott. - Túl profi vagy. Párosával lösz: egyet, hogy megállítson, a másikat a biztonság kedvéért. Csönd.

Steele felemelte a fejét.

Valaki megszólalt:

- Tab? Jim?

Steele-t fölkaparta a hang, és ádáz dühvel kereste a forrását.

Aztán lehiggadt.

- 22 -

Hányinger szorongatta Jim torkát, mikor rádöbbsent, hogy mi történt.

Az a törékeny alak az ő anyja volt, és még így se volt képes arra, hogy meghúzza a ravaszt. Holott ezzel az életét mentette volna meg.

Miféle ember is ő valójában? Mit érnek a bátor ígéretetek és a ragyogó ideálok, amikor még a saját anyját se volt képes megvédeni?

De még mielőtt továbbtépelődhetett volna, meghallotta apja hívószavát.

- Tab? Jim?

Épp válaszolni akart, mikor az erdő mélyéből egy fénysugár vetődött rá, és elvakította.

Hallotta, ahogy apja felhorkant, és pislogva próbálta kikerülni, ami a látását zavarta: saját kezében imbolygó fegyverét.

Valami megmozdult. Jim zihálva egyenesedett fel, és végül meghúzta a ravaszt, Pontosan úgy, ahogy erre tanították. Egy tiszta, csattogó páros lövés. Aztán eszelős pánik lett úrrá rajta; és rángatózva ürítette ki a teljes tárat a ragyogó, csillagfényes éjszakába.

Az utolsó lövés után néma csend borult a tájra.

Percekig semmi nem történt. Jim úgy érezte, megsüketült. Mintha az agya se akarna működni. Aztán, mint a visszhang, megtévesztő tisztasággal tért vissza elméjébe a világ érzete. A füle csöngött az épp leadott sorozattól, sikoltástól és kiabálástól.

Orrát égette a felrobbant töltetek szaga és a lézertől lángralobbant kunyhóé.

Gyomrát csomóba gyűrte a félelem. Látása fokozatosan kitisztult. Háta mögött élénk lángok nyaldosták a maradványokat, és furcsa árnyékokat keltettek.

Az éjszaka lüktetett a veszély érzetétől. Jim érezte ahogy fogai összekoccannak, és csak egyet akart. Hogy odarohanhasson apjához és anyjához, hogy magukhoz öleljék, és azt mondják neki, hogy minden rendben.

- Jim...

- Apa!...

- Itt vagyok - jött a fuldokló válasz.

- 23 -

Valami ragadós feketeség bugyogott apja melléből. Furcsa, sípoló hang jött a sebből. Jim előtt megjelent egyik elsősegély tanárának képe, amint épp magyaráz: tüdőlövés. Apja mellén lyuk tátongott.

- Jaj, Apa! Valahogy el kell látnunk téged...

- Hol van anyád?

Jim nem válaszolt rögtön. Csak rövid szünet után szólalt meg.

- Nem tudom. De te megsérültél, és úgy néz ki, hogy elég csúnyán, úgyhogy előbb...

- Nem! Figyelj rám!. Nagyon figyelj, és jegyezd meg, amit mondok!

Rendben?

- Apa...

- Csak csináld, amit mondok! - Kínjai lassan elvonták tőle azt a lényegét, amitől élő az élő, és Carl ernyedten roskadt fia karjaiba. Minden ízében remegett, de még utoljára összeszedte erejét, és kinyögte: - 1992 - 217 - 4 - súgta.

- Apa, én ezt nem értem.

- Mondd!

- 1992 - 217 - 4 - felelte Jim.

Rendelkezett azzal a képességgel, amit verbális eidetikus memóriának hívnak; ez egy csinált szó, és egyszerűen csak annyit jelentett, hogy mindenre emlékezett, amit hallott. Tökéletesen pontosan, és soha nem feledte el. Hasznos adottság. Ebben a pillanatban azonban szívesen elcserélte volna, és mindenét adta volna ráadásnak azért, ha meg nem történtté tehetné volna az Űrakadémiára való jelentkezését. Ó, persze, végül is igaza volt! De milyen borzasztó, hogy egy ember mekkorát hibázhat, miközben igaza van.

- Apa! - könnyek tolultak szemébe, ahogy megérezte, apja teste hirtelen elernyed, hihetetlenül súlyossá vált.

Carl vértől mocskos ujjai kicsit megemelkedtek. Szerette volna megsimítani fia arcát.

- Nem számít, fiam, hogy mi történt. Jobban szeretlek téged, mint magát az életet - hörögte. - Mindig is szerettelek. Ugye, hiszel nekem?

- Igen, Apa! - felelte Jim, aztán elfúlt a hangja.

Alig észrevehető mosoly suhant át Carl ajkain.

- Jól van - suttogta.

Aztán meghalt.

Nem messze Heck Campbell csonka holttestétől, Jim térdelt apja mellett a lerombolt kunyhót mardosó lángok rémítő fényében.

- 24 -

Steele felnyögött, mikor megpróbált talpra állni. Nem számított ilyen őrzöngő lövöldözésre. Egyszerűen belesétált. Ennek következtében most elég nagy darab hiányzott az egyik térdéből, és annak ellenére, hogy páncélt viselt, bal karjának egy részét se érezte a helyén.

Iszonyú fájdalokat élt meg. Reszkető ajkakkal suttogott az elsősegély felszerelés érzékelőjébe. Rövid várakozás után végre megérezte a fájdalomcsillapító folyadék nyomását, ahogy elindult az ereiben.

Nagyon hatékony szer. Sérült térde ellenére még járni is tudott. Bár ennek később még kárát láthatta.

A lézerpuskát rögtönzött mankónak használva, morogva vonszolta előre magát. Hallotta, ahogy néhány méterre tőle suttogott valaki. Egy kicsit gondolkodott, hogy mitévő legyen, aztán arra a következtetésre jutott, hogy túl sokat kockáztatna. Ebben az állapotban nem volt esélye hangtalanul megközelíteni őket, és Carl, ha egyáltalán még élt, mindig is képes volt a saját előnyére fordítani az ilyesmit.

Lehajolt a gombócba tekeredett asszonyhoz. Megvizsgálta, aztán egy újabb injekciót nyomott saját csípőjébe. Nem emlékezett a szer tudományos nevére, de maguk között mindig csak Supermannek hívták. A természet szabályaival ellenkező erő árasztotta el végtagjait. Vállára emelte a nőt. Tabitha Endicott légzése gyenge volt, de egyenletes.

Küldetésének részeként őt is meg kellett volna ölnie, csak Carl túl jónak bizonyult.

De nem ez volt az utolsó összeecsapás közöttük. A nőt csalinak fogja használni, és akkor Carl és a kölyök is horogra akad. Így vagy úgy, de megoldja.

A fájdalom fel-feltörő hullámai szinte fojtogatni kezdték belülről.

Fogcsikorgatva igyekezett uralma alá vonni ziháló lélegzetét. Aztán terhével a vállán belesántikált az éjszakába.

- 25 -

Jim valami recsegést és suhogást hallott a bokrok mögül.

Hátranézett, körbekémlelt, aztán visszafordult. Apja testét óvatosan

leeresztette a puha földre.

Carl mellén a seb abbahagyta azt az irtóztató szörcsögést. Jim föléje hajolt, és még ezt a horrorba illő hangot is jobban kívánta, mint a csendet. Bármilyen hangot, csak életet jelentsen.

Semmi. A sebet bámulta. Sehol egy égésnyom. Tudta, hogy volt a közelben még egy fegyveres, de az lézerfegyvert használt. A lézer ütötte sebet viszont pörkölt hús és bőr veszi körül. Ez elkerülhetetlen. Ez a seb viszont nem ilyen volt.

Carllal nem lézer végzett!

Jimnek eszébe jutottak apja szavai. A seb elég nagy volt ahhoz, hogy keresztüldugja rajta az öklét.

Jim rádöbbsent, hogy mit is tett valójában eszement lövöldözésével.

A szörnyű felismeréstől elszorult a torka, és egy pillanatig nem kapott levegőt.

Aztán mintha áttörte volna a gátakat, ordítva ömlött belőle a fájdalom.

Az üvöltést sokáig nem hagyta abba.

- 26 -

Heck Campbell mozdulatlan teste csak pár lépésnyire feküdt attól a helytől, ahol Jimet még mindig fogva tartotta a sikító fájdalom. De halottat még se szenvedő, se örömtől teli hang nem támasztott fel.

Viszont Heck testes mellén most két apró kijelző kezdett villogni,

mint egy válaszként Jim semmivel nem törődő zokogására.

Tikk-tikk, és még egyszer tikk-tikk...

Akárha szemek pislognának.

IV. FEJEZET

- 1 -

Képtelen volt felidézni, hogy a kalyibától miként jutott el idáig.

A felkelő nap vörös sugarai, mint éles szikék, hasítottak fájó szemébe. Jim már három napja nem fürdött. Haja összetapadt a zsírtól és kosztól. Fogai közé, mintha moha telepedett volna. Egyszer csak azon kapta magát, hogy a Plebtown központját körülvevő kerítésfal mellett ácsorog. Nem emlékezett arra, hogy került oda.

Agya végre elkezdte feloszlatni és feldolgozni a hormon- és fehérjecsomókat, amiket a pánik, a bűntudat és a szegény gerjesztett szervezetében. Ami eddig eszébe jutott, gyorsan beleolvadt valami gyerekes álmodozásba. Mintha elméje megpróbálta volna megvédeni őt a valóság borzalmaitól.

Csak néhány képet tudott felidézni élesen: ahogy apja a karjaiba roskadt, s az utolsó szavak után abbahagyta a reménytelen küszködést.

Vagy az az érzet, ami akkor tört rá, s kezdte égetni a mellét, amikor rádöbbsent, hogy ő maga adta le a lövést, ami apját halálra sebezte.

Végül az a reménytelen érzés, mikor észrevette, hogy anyja eltűnt. Még csak azt se tudta róla, hogy él-e.

Akkor, mintha elektromos kisülés csapta volna ki a biztosítékot, Jim elvesztette a valóságérzetét, és céltalan, vak kóborlásra indult az erdőben. Egy álló napon át barangolt, mire végül kegyes álomba ájulva lerogyott egy mohapadra.

Most a védőgyűrű előtt állva felsóhajtott, aztán a nap állásából következtetett arra, hogy hamarosan dél lesz. Az ég smaragdzöld tisztaságát egyetlen felhő se zavarta. A forróság izzadságcseppeket kergetett felsőajkára. Lenyalta, és ahogy nyelve hozzáért a sarjadzó bajúszszálakhoz, érezte a sós ízt.

Mindene csupa homok és kavics lett, bőrét viszketésig irritálta a rátapadt mocsok, és testének minden négyzetcentiméterét zúzódások és horzsolások borították. Hátizsákja, amit még ki tudott menteni a tűzből, most erősen nyomta a vállát. Kicsit odébb csúsztotta a pántokat. Fogalma se volt arról, hogyan tovább.

Plebtown. Körülnézett. Az ósdi gravikocsik szűk utcácskákon döcögtek, és a rosszul ellátott üzletek kirakatai körül tenyérnyi darabokban hullott a kifakult színű vakolat. Azok a magányos járókelők, akik észrevették Jimet, csak egy

oldalpillantást vetettek rá, és érdektelenül mentek tovább.

Mért pont ide kellett jönnie? Saját házukat, a biztonságos és meleg otthont, alig tízpercnyi utazás választotta el tőle. Csak annyi szerencsére lett volna szüksége, hogy hamar jusson tubus-taxihoz.

Megrázta a fejét. Lehet, hogy az a ház még mindig meleg, de már egyáltalán nem biztonságos. Az ő céljait Tekintve most akkora hasznát vehette, mintha tízperces út helyett fényévekre lett volna tőle.

Felhúzta magát az omladozó védőgyűrű tetejére. Aztán bosszankodva vette észre az orra tövében formálódó pattanást. Kétségkívül vulkáni méretekre számíthat, köszönhetően annak a ténynek, hogy elfelejtette bevenni a pattanás elleni tablettáit. Mindazok fényében, ami eddig történt, tudta, hogy nevetséges dolgon húzta föl magát, de a dudor pírja legalább annyira zavarta, mintha sorsfordulójának a többivel egyenrangú csapása lenne. Ez valószínűleg azért volt, mert így valami egészen hétköznapi probléma körül forgathatta gondolatait. Még csak pár napja történt, hogy a piros dudor került figyelme központjába?

Keserűen mordult egyet.

Hosszú ideig mozdulatlanul ült. Hálásan gondolt a melegítő napsugarakra, és arra, hogy itt senki nem törődik vele. Elméjének legmélyén azonban egy régi lemez kezdett pörögni: Ki a fényből, el a fényről, bújj el, rejtőzz el... De ő nem hallgatott rá.

Mintha csak a téboly muzsikált volna neki. Jim nem fogadta el a táncra hívást.

Megtanulta a szörnyű, felnőtteknek szóló leckét: még egy tébolyodottnak is lehetnek ellenségei, és azok egyszer eljőhetnek, hogy megöljék.

Egy idő után a nap túl forrón süttött már. Jim gondolkodás nélkül Lecsúszott a kerítésről, és céltalanul kezdett poroszkálni az egyik gyalogösvény mentén.

Lehet, hogy ezek a járdák is mozogtak egykor. Ha így is volt valaha, mostanra már tönkrementek az alkatrészek, és gyalogolni kellett rajtuk. Ez itt Plebtown. Az olyan városi negyedekben, mint amilyenben Jim is lakott, ha a mozgójárda elakadt, azt rendbe hozták. Ez volt a természetes. De nem Plebtownban. Jim ismerte ezt az adatot, bár eddig nem bírt túl nagy jelentőséggel a számára. Arra gondolt, vajon milyen új dolgokkal fog találkozni, amik mostantól kezdve válnak majd fontossá a számára.

A félelem úgy vágta mellbe, mint valami súlyos kalapács. Lehunyta a szemét, és szerette volna, ha az örvénylő mentális felhők szétoszlanak, de még két perc múlva is erre várva ácsorgott, mozdulatlanul.

- Hé, jóember! Eltévedtél?

Erős paskolás érte a vállát. Megfordult, és három fiatalembert látott.

Kétségtelenül felnőttek voltak, bár alig lehettek idősebbek nála.

- Na! Mi a helyzet? - kérdezett vissza válaszképp. De az egyik srác pillantásából már tudta, hogy mire számíthat. Kimerültségtől amúgy is összeszorult gyomra most még inkább görcsberándult a dühtől. Mindazok után, ami vele történt, még ez is?

Három fiatal férfi; mindegyikőjük ugyanolyan koszos, zsíros és siralmas, mint ő maga, annyi eltéréssel, hogy az ő ruháik még rongyosabbak. Mindegyikük jobb füle mögött rezes fénnel csillant meg a drótfejű csatlakozó foglalat. Jobbféltekés drótfejűek. A lehető legrosszabb fajta. Gyakran tör rájuk egyfajta kiszámíthatatlan erőszak roham - Jim legalábbis így értette az újságokból.

A két alacsony, köpcös, szőke srác, akik eléggé hasonlítottak egymásra ahhoz, hogy testvérek legyenek, két oldalról közrefogták főnöküket. A fekete hajú fiúnak egy forradás húzódott végig a bal arcán. A vágás alig vétette el vérbeborult szemét. Töredezett fogai sárgán ugrottak elő rosszindulatú vigyorra húzott ajkai mögül.

- Hogy mi a helyzet? - mondta a fekete. - Hát az a nagy bűdös helyzet, hogy olyan helyre tévedtél, ahol neked semmi keresnivalód. Ez itt nem egy cicomás lakótelep, ha érted, mire gondolok. Szóval te itt vámot fogsz fizetni. És még az is a helyzet része, hogy mi vagyunk a vámszedők.

Élesen vihogni kezdett, és példáját két kísérője rögtön követte.

Jim elnevezte őket Muttnek és Jeffnek, a két hold tisztelőre. A két srácnak legalább annyi esze lehetett, mint a Wolfbane két csatlósának.

Ezek után nem csoda, hogy főnöküket Wolfbane-nek becézte magában.

- Nagyon sajnálom, fiúk, teljesen le vagyok égve - mondta Jim, miközben széttárta karját, és szinte észrevétlenül hátrébbhúzódott.

A harcművészeti tréningen tanulta, hogy alkalmanként elkerülhető a potenciálisan

erőszakos helyzet kibontakozása pusztá testbeszédrel. Észre se vette, hogy az elmúlt napokban először, tudatosan kezdte el irányítani saját akcióit.

Wolfbane sajnos nem ismerte a testbeszédnek ezt az értelmezését. Számára a Jim által létrehozott nagyobb távolság egyet jelentett: előre nyomulni! Vigyorogva figyelte, hogy vajon milyen pszichikai hatást vált ki a fizikai közeledés. Két haverja vele együtt mozgott.

Jim rémülten vette észre, hogy tulajdonképpen terelik őt valami felé. De nem merte megkockáztatni, hogy megforduljon és megnézze, mi felé.

- A pokolba is! Mi ám nem vagyunk olyan cicomás ficsúrok, mint a te fajtád. Mi a Plebshez tartozunk, tudod? Nekünk a pénz semmit sem jelent. Bármivel boldogok leszünk, amid csak van. Ugye fiúk?

Mutt és Jeff ismét kórusként kezdtek vihogni. Wolfbane, az iméntiszónoklatával elégedetten bólintott, aztán mintha csak ezt a mozdulatot vinné túlzásba egész testével, hirtelen előretört. Két tenyere nagyot csattant Jim mellén.

A dupla ütés nem volt különösebben erőteljes, de ahhoz elegendő, hogy Jim hátratántorodjon. Közben Mutta a jobb oldalára került, és a tántorgó Jimet elgáncsolta. Nehéz csomagja továbbrontott helyzetén.

Inogni kezdett; és már nem bírta visszanyerni egyensúlyát. Arra, hogy még egyszer meglökjék, már nem is lett volna szükség ahhoz, hogy beessen a háta mögött húzódó ütött-kopott kerítésen tátongó, ember nagyságú lyukon. Fenekére huppant. De gyorsan gurulni kezdett, majd talpra szökkent a szeméttel teleszórt üres telek száraz talaján. Kicsit odébb, a térdig érő gazból málladozó betoncsonkok szürke élei bukkantak elő.

Szerencséje volt, hogy nem egy ilyenre zuhant rá.

A srácok könnyedén követték a nyíláson keresztül. Látszott rajtuk, hogy nem először járnak ezen az eldugott helyen.

- Nos, végre magunkra maradtunk - szinte dorombolta a fekete hajú -, hogy zavartalanul bonyolíthassuk le a mi kis tranzakciónkat. Hát mért nem adod egyszerűen át azt a hátizsákot, és hagysz bennünket utunkra menni? Hm?

Máskülönben...

Wolfbane keze villámgyors mozdulatot tett, és hirtelen valami fémes színezetű tárgy kezdett csillogni benne. Jim hallotta a kattanást.

Gyomra még az eddigieknél is kisebbre húzódott össze, mikor felismerte, hogy Wolfbane Moly-kést tart a kezében.

- Moly-kés - adta az adatokat Jim engedelmes és pontos memóriája. - Pengéjét mononukleáris drótszálakból állították össze. Törhetetlen, tömör; amennyire tömör csak az önálló molekula lehet. Ez a legélesebb szerszám, amit az emberiség valaha is föltalált. Képes átszelni az erősen ötvöztött acélszerkezeteket, vagy a 10-12 centi vastag üveglapot is. De akár engem is - tette hozzá gondolatban Jim.

- 2 -

Ahogy a kerítés mellett elhaladt, meghallotta a fizikai erőszak ismerős, ziláló hangjait.

- Hát igen. Ez is csak Plebtownban történhet meg - jutott eszébe, és némi megvetés keveredett gondolatai közé.

Leküzdve undorát, fölágaskodott, és átlesett a fal fölött. Csak épp annyira, mint a régi korok motorosai, akik ósdi útjaikon robogva kissé lelassítottak, ha észrevették, hogy valakit ütlegelnek a padkán vagy a járdán.

- Hárman egy ellen - gondolta még nagyobb ellenszenvvel. - Édeseim, hát hova marad a bátorság? Ja, vagy úgy! Fölváltotta a megfontoltság?

Tehát úgy kellene fogalmaznom, hogy "biztosra mentek"? Három felnőtt férfi egy kölyökkel szemben.

Aztán odaért, ahol a fal túloldalán a három férfi ácsorgott, az egyik pedig Moly-kést szorongatott.

Leguggolt, és bebújt a résen.

- 3 -

Jim igyekezett nem a késre koncentrálni, hanem Wolfbane övcsatjára. Csak az amatőrök akarták a fegyverről leolvasni, hogy mi fog

következni. Azok, akik tudták, mit csinálnak, a támadó testét figyelték, hogy azt lássák, miként változtatja a súlypontját. Ez jelezte, hogy mit fog a fegyverrel tenni.

De az első mozdulatot nem a fekete tette, hanem Jeff. Kicsit kijjebb oldalgott, hogy legyen tere lendületet venni, aztán esetlenül nekiugrott Jim térdhajlatának, hogy megrogyassza a fiút.

Igaz, hogy Jim még csak most lett 16 éves. De ebből 10 éven át hetente három alkalommal látogatott harcművészeti órákat. A 10 év több mint elegendő volt ahhoz, hogy az aikido és tae kwan do stílusát, majdhogynem művészi mozdulatait valami sokkal brutálisabbá alakítsa át: reflexszé.

Jim kissé lejjebb vitte a súlypontját. Szemét egészen addig nem vette le Wolfbane övéről, míg a körkörös rúgás lendülete, amit elindított, el nem fordította a testét, és jobblábas cipőjének sarka csattanva nem üdvözölte Jeff pucér és kis meglepődésről tanúskodó homlokát.

Jeff összeesett. Ernyedt ajkai közül csak bőfögve tudott feltörni a bennrekedt levegő. Wolfbane előrelendült, de visszafogta magát, amint észrevette, hogy Jim mily könnyedén tért vissza védekező pozícióba.

- Szóval táncolni akarsz, ficsúrkám? - Wolfbane szeme villogott.

Mutt lassan elindult, hogy Jim hátába kerüljön.

- Csak azt ne hidd, hogy mindegyikőnket megforgathatsz!

Wolfbane most egyik kezéből a másikba kezdte dobálni a kést.

Igyekezett félelmetesnek látszani. De Jimnél ezzel pont az ellenkező hatást érte el. Jim számára egyre amatőrebbnek tűnt a fickó.

- Az Istenit! - gondolta Jim. - Mért pont én? Nem akarom bántani ezeket a szerencsétlen ürgéket. De ez a srác nagyon hamar be fog pörögni, s onnantól kezdve csak egy vágya lesz: hogy megöljön. Mutt meg még szipog is. Azt képzeled magáról, hogy vadászkutya, és most engem terel.

Jim gondolkodás nélkül belekezdett egy újabb mozdulatsorba. Előbb egészen lent körbefordult, majd hirtelen fölemelte a súlypontját, és a lendületét átvezette egy keresztirányú kettős ütésbe, amit a sensei előszeretettel hívott "gyilkos legyező"-nek.

Tudta, hogy nem ölte meg Muttot. De egyik kezével összezúzta a fickó orrában a porcogót, és másik kezének csontos élével belekalapálta állkapcsát a mellébe.

Maga az ütés csak igen távolról hasonlított egy legyezőre, de ha pontosan hajtották végre, akkor igen fájdalmas konfliktust teremtett az áll alatt húzódó idegkötegek és az orr tövéből legyező alakban szétfutó idegszálak között.

Elméletileg az áldozatban határozottan azt az érzést kelti, hogy letépték az arcát. A Mutt által hallatott hangokból Jim arra következtetett, hogy ebben az esetben helyesen hajtotta végre a gyakorlatot.

- Nos - szólalt meg Jim -, most már csak te vagy hátra.

De ha azt hitte, hogy ennek a színlelt harciasságnak a hatására Wolfbane majd összeomlik, akkor meglehetősen alábecsülte azt az ösztönző erőt, amivel a többéves drótfejűségéből visszamaradt őrzőngési hajlam és a félelem együttese bírt.

Wolfbane felüvöltött, aztán a késével hadonászva előrelendült. Jim könnyedén háraitotta a támadást. Kissé oldalra lépve elkapta Wolfbane vállát, aztán hagyta, hogy a férfit saját lendülete továbbvigye. Épp csak egy kicsit emelt rajta, aminek eredményeképp Wolfbane vagy két métert röpt a levegőben.

Wolfbane minden kecsesség nélkül landolt. Megpróbálta összegabalyodott végtagjait szétválogatni, de Jim már a nyakában lógott.

Wolfbane morgott, és az agyarait csattogtatta.

- Te, apátlan fattyú! - bömbölte. - Most megöllek!

Jim Endicott hirtelen megrogyant, és visszazuhant az elmúlt napok üres feketeségébe. Hangok és sikolyok a füstös sötétben. Villódzó tűzszőnyeg.

Vergődik az ítélet végtelen éjszakáján, elárasztva és Elnyelve, a vér folyékony béklyójától lassan poroszkál az idő. Apavér, anyavér, bűnös vér, szégyen: ezt senki se képes elviselni. Itt nincs élet. Álmodozás és vérpatak, idő és hűtlenség, árulás. Apa, én szeretlek! Apa, én megöllek! Te, apátlan fattyú!

Mikor rémálmából fölébredt, egyáltalán nem emlékezett arra, hogy milyen borzalmas és névtelen helyet látogatott meg, mialatt nem volt magánál. Bal kezével Wolfbane sörényét markolta, jobbjaival pedig a Moly-kés pengéjét szorította a borostától sötétlő torok egy halványan lüktető, kéklő éréhez. – Olyan egyszerű – gondolta kábán. Egy leheletnyivel nagyobb nyomás, és végignézheti, ahogy ajkakként válik szét a rózsaszín hús, és alatta fehérén villan az ín. Érezheti a forró gejszír szagát...

A képtől megremegett a keze. Ennyi is elég volt ahhoz, hogy Wolfbane bőrén vékony vérpaták serkenjen. Mereven bámulta a vörös fonalat, míg keze újra meg nem rándult. De ekkor már egész teste reszketni kezdett. Eltolta a Moly-kést a férfi torkától, és felpattant. Wolfbanet úgy lökte el, mintha csak egy zsák liszt volna.

Elfordult, és lassan ingatta a fejét. Szemét könnyek árasztották el.

– Képtelen vagyok rá. Képtelenvoltam rá; amikor mindennél fontosabb lett volna, és most se bírtam megtenni. Bárcsak meghalnék!

Mögötte Wolfbane ismét felüvöltött. Jim tudta, hogy mi következik. Hallotta a fickó nehéz lépteinek dübörgését. Érezte, hogyan csökken a távolság saját védtelen háta és a gyilkos szenvedélytől fékevesztetten őrzöngő Wolfbane között. És akkor mi van? Mi maradt neki egyáltalán, amiért még érdemes lenne élni? Megölte saját apját!

A két éles csattanás teljesen meglepte. Valami forró és iszonyúan gyors süvített el a füle mellett, egy halálosan zümmögő szúnyog. Jim hátranézett.

– Uhh! – nyögte Wolfbane.

Jim még épp látta, ahogy fröccsenve robbant elő a vörös ragacs a magasabb férfi vállából. Egy másik csattanás a Moly-kést ütötte ki a férfi kezéből. Jim forgolódni kezdett. Szíve hevesen verdesett a borda-kalitkában. Aztán teljesen körbefordult, és meglátta...

– Hé!

Háta mögül hallotta a bakancsok összevissza csattogását, és a kapkodó zilálást, ahogy Mutt és Jeff megpróbált meglógni.

A lány Jimre mosolygott, majd leeresztette revolverét.

– Cat a nevem – mondta. – Cat Thibaudeaux. Örvendek.

Kicsit várt, aztán üdvözlésre nyújtotta jobb kezét.

– Nem akarok beleszólni, de nem vagy még túl fiatal az öngyilkossághoz?

V. FEJEZET

– 1 –

Mintha már látta volna ezeket a szemeket. Talán épp ezért érezte azt a késztetést, hogy megfogja a kezét.

– Gyémántszemek – gondolta. – Milyen furcsa kifejezés. Hát, hogy nézhetne ki egy szem úgy, mint a gyémánt? És mégis – forogtak a gondolatok a fejében, de közben a hűvösen kék, csillogó mélység egyre közelebb húzta-vonta magához.

A lány finoman, de határozottan megszorította a Fiú kezét. Aztán hátrébb húzódott, mintha nem lenne elég bizalma ahhoz, hogy hosszú ideig engedje Jimnek az érintést.

– Cat... – szólalt meg Jim. – Milyen klassz név! – tudta, hogy hülyén hangzik, de nem törődött vele.

– Nos, a szüleim nem így gondolták – felelte a lány szárazon. – Következtesen Catherine-nek szólítottak, holott azt meg én nem szerettem. És te megmondod a neved, vagy találgatnom kell?

Ez az új élet még tényleg nagyon friss volt Jim számára, és még nem alakultak ki benne a szükséges reflexek. Mint például az automatikus félrevezetés eszköze.

– Jim – felelte buzgón, aztán lelassított. – Jim... Uh...

Talán még sem olyan okos dolog minden arra járónak kikotyogni, hogy ki is ő valójában. Még akkor se, ha az illető épp akkor mentette meg az életét... és gyémántszeme van, kék gyémántszeme, és a haja, akár az aranyszínű, csillogó kukoricahaj. Ez is hülyén hangzik? Seabaj. A szókincsét és verbális kifejezőkészségét később is ráér továbbfejleszteni.

- Hát akkor, kedves Jim Uh, örülök, hogy találkoztunk. Remélem nem szakítottam félbe semmi fontosat. Vagy esetleg napi edzésed része, hogy begolyózt drótféjűeket hagysz Moly-késsel dolgozni a hátadon? - kérdezte incselkedve a lány.

Jimnek úgy tűnt, mintha szavai nyomán kitisztult volna az ég, és, mintha nem is a nap árasztaná ezt a ragyogó fényt. Ekkor Jim hirtelen ráeszmélt, hogy mennyire mocskos és bűzös lehet ő saját maga. Érezte, hogy arca lángra lobban a szégyentől.

- Elnézésetet kell kénnem, amiért így nézek ki, és amiért... nos, azt hiszem, szagom van. De már van egy-két napja annak, hogy nem volt lehetőségem tisztálkodni.

A lány erre fölkapta a fejét.

- Valóban? Nézd Jim Uh! Nekem valami azt súgja, hogy te nem a szomszédból ruccantál át ide. Eltaláltam?

Jim elvigyorodott, és zavartan megvonta a vállát.

- Sőt! Még arra is fogadni mernék, és ne javasolj túl magas tétet - tette hozzá cinkosan -, hogy a valódi neved sem Jim Uh.

- Akkor mit szólnál mondjuk Smith-hez? - lendült bele a játékba Jim.

- Ha ez neked megfelel, akkor nekem sincs ellene kifogásom. Nos, kedves Jim Smith, akkor nézzük, mi a következő lépés. No igen. Az a helyzet, hogy én nem hiszek abban az ősrégi ázsiai cuccban, hogyha egyszer megmentettem a bőrödét, akkor már egész életemben felelős leszek érted. Tehát, ha úgy akarod, egyszerűen megfordulok, és örökre eltűnök.

- Ne! - tört fel Jimből. - Akarom mondani... várj egy kicsit, jó?

- Rendben, bár ez nem igazán jó ötlet. Mármint a várakozás.

Currylocks - és a kis fegyverrel a fűben heverő alakra mutatott - hamarosan magához tér, és akkor igen nagy lármát fog csapni. Vagy a két idióta haverja jön vissza az egész bandával. Ha akarod, ezt itt örökre elhallgattathatom - mondta elgondolkodva, és a pisztolyát lassan célra emelte. Jim félretolta a kezét. Közben ujjával végigsimította a lány bársonyos bőrét. Jim felszisszent, mintha elektromos ütés érte volna.

Csak kis szünet után szólalt meg.

- Erre nincs szükség. Inkább tűnjünk el innen! Neked van valami helyed, szobád, akármid, ahová mehetnénk?

Cat kissé hátrébbhúzódot. Ahogy a lány végigmérte, Jim ismét elpirult. Milyen jogon kérdez ő ilyesmit? Még csak nem is ismerik egymást.

Várta, hogy a lány befejezze a vizsgáldást, és közben minden porcikájában érezte, hogy lüktet a vére.

- Tulajdonképpen van. - felelte a lány.

De amikor Cat a fiúra nézett, valami sivitva belehasított a levegőbe. A hang forrását nem lehetett látni, de igen közel lehetett.

A lány szemei tágra nyíltak.

- Jaj, ne...

- Mi van, Cat? Mi ez?

Cat ijedten forgatta a fejét.

- Pleb pszichózis - felelte. Hirtelen olyan rémültnek látszott. - Gyere már! Fedezéket kell találnunk, még mielőtt...

Két éles csattanás, aztán egy hangosabb robbanás, távoli és tompa.

Újra sivítás, valami vékony lebegett az égen, aztán egyre nagyobb lett, ahogy közelebb ért...

- Ugye megmondtam. Igyekez! - kiáltott Cat, és megragadta Jim kezét.

Eszeveszett iramban rángatta maga után.

- 2 -

Mindketten visszabújtak a kerítésfalon tátongó résen. Cat lerántotta Jimet a betonromok tövébe. Fanyar füst árasztotta el a levegőt. Csípni kezdte a szemüket. Az utca, ami az imént még teljesen kihaltnak tűnt, most a szeme látára kezdett el átalakulni. Azok a szemétkupacok és árnyékfoltok, amiknek eddig nem nagyon tulajdonított jelentőséget, most megelevenedtek, és szakadt figurákat ontottak az utcára. Az egyik alak épp előtte pattant föl. Két kezével a fejét fogta és rövid tántorgás után ordítani kezdett. Ahogy Jim elrohant mellette, jobban is megnézhetette, és elszörnyedt a látványtól. A szerencsétlen

fickó szeme szinte lehetetlenül tágra nyílt, de az értelemnek még a nyoma is hiányzott belőle. Nyál csorgott a borotvátalan arcon, sárgás fogait csikorgatta, aztán ordítani kezdett, és már nem lett volna képes nagyobbra nyitni a száját, hogy még több hang férjen ki rajta.

A férfi elesett. De újabb alakok bukkantak föl tántorogva, sikoltozva, és elbuktak, és fölkeltek, és megint elbuktak...

A füst egyre sűrűbb és terjedelmesebb lett. Szirénák kezdtek vijjogni. Fölöttük a rendőrségi siklók nyüzsgöttek, mintegy méhraj.

Vibrációjuk jellegzetes hangja lövöldözésre emlékeztetett, a rongyosok mégis egyre többen jöttek elő. Olyan volt az egész, mintha a sötét szobában valaki felgyújtotta volna a villanyt, és ettől a lepkék és a svábbogarak életre keltek volna. Azzal a különbséggel, hogy ezek a szerencsétlen emberi férgek véreztek is.

Jim és Cat átvágta magát egy bizarr jelenet résztvevőinek csoportján. A földön egy nő vonaglott. Végtagjait úgy rángatta a görcs, hogy csontjai roppanásig feszültek. Hason fetrengő alakja fölött egy másik nő és egy férfi küzdött egymással. A dulakodó hölgy már nagymama lehetett, arca mégis vértől volt maszatos, és jobb keze, akár egy metronóm, ritmikusan csépelte a férfi hasát. A férfi ordított. Jim ekkor vette észre, hogy a nagyi kezében olló villog. A férfi hasfala már nem állt ellen a rohamnak. Megadta magát, megnyílt, és a testmelegtől gőzölgő tekervény a járdára omlott. De a legborzasztóbb az volt, hogy a férfi mindezt nem vette észre. Mintha mi sem történt volna, tovább fojtogatta merénylőjét. Aztán mindketten rogyadozni kezdtek, és rábuktak a már elcsendesedett harmadik tetemre.

- Én... - mondta Jim, és tenyerét a szájához emelte. Nem bírta a látványt. - Gyerünk, csak nem... - próbált erőt önteni saját magába, nem nagy sikerrel. Belei újra és újra összerándultak, és öklendezve tört fel belőle az a pár falat, amit az elmúlt napokban sikerült lenyelnie.

Cat megvárta, míg a bűzlő forrás elapad, aztán nagyon gyorsan járásra készítette Jimet. Az utcát addigra előzönlötte a tömeg, a levegő megtelt felbőszült szitkozódással, hisztérikus, makogó röhögéssel és a rendőrség lebegőin elhelyezett hangszórók dübörgő utasításaival.

Jim lebukott, mikor egy fegyveres lövöldözni kezdett. Hallotta a lövedékek sivitását, aztán érezte azt a jellegzetes, égett hús szagot, és újra öklendezni kezdett.

A füst olyan sűrűvé vált, hogy Jim már szinte semmit nem látott, Cat viszont határozottan tört előre, és rángatta magával a fiút. Egy erős robbanás következtében még a járda is megremegett. Annyira, hogy Jim majdnem elesett. Aztán hirtelen tényleg kifutott lába alól a lépcső, amin Cat rángatta, és térdre rogyott.

Mikor sikerült talpra állnia, és imbolygását megfékeznie, meglepetten vette észre, hogy Cattel együtt egy kapu előtt állnak. Cat sietős mozdulatokkal nyitotta ki az ajtót, majd miután beugrottak rajta, becsapta maguk mögött. Mindketten nekidőltek. Jim lecsúszott, és esetlen terpeszlésből nézett fel kérdően a lányra.

Cat arcán olyan gyötrelmes mutakozott, hogy Jim attól félt, rajta is úrrá lesz a kint tomboló őrzöngés.

- Mi ez...? - nyögte ki a fiú. Szinte saját szavaival egy időben hangzott el a válasz:

- Pleb pszichózis. Most már tudod.

- Istenem...

A lány csak a fejét rázta.

- Nem! Ez nem isteni dolog. Istennek ehhez semmi köze.

- 3 -

Steele erősen összeszorította a fogát, miközben az orvos behatolt a már gyógyulófélben levő térd sérülésébe.

- Az auto-doki egészen jó munkát végzett. Mármint ami a vészhelyzet elhárítását illeti - mormogta a valódi doki.

Az alacsony férfi fürkésző szemekkel vizsgálta betegét. Keze túl puhának és közvetlennek tűnt Steele számára. A nő azzal a gondolattal vigasztalta magát, hogyha arra lenne szüksége, akkor a többi hölgy páciensből eltérően, csak

egyetlen mozdulatába kerülne elroppantani az orvos pufók nyakát, mintha csak csirkéé volna.

- Nagyszerű! - mondta Steele gúnyosan. - Akkor most térj a lényegre, doki!

A férfi a szemébe nézett, majd kis szünet után megszólalt:

- Teljesen új ízületeket kellett beültetnem, és jó pár inadat is ki kellett cserélnem. Lehet, hogy kicsit sántítani fogsz, de egy jól összeállított és szigorúan betartott rehabilitációs programmal rendbe hozhatod.

Steele bólintott, és kis fejszámolással azonnal megduplázta azt az időt, amit eddig a felépülésére tervezett. Lehet, hogy a legtöbb embert nem zavarná egy kis bicegés, de az ő szakmájában...

- Még valami? - kérdezte Steele.

- Csak kíváncsi vagyok - felelte a doki. - Mit csináltál a másik nővel?

- Vele? Hm. Az égegyadta világon semmit. Mért? Valami baja van?

- Megnémult. Illetve, nem csak beszélni nem képes, de írni és olvasni sem.

Közben pedig fizikailag teljesen rendbejött, és normálisan reagál az őt érő ingerekre. Csak épp... Szóval, különös.

- Ne dőlj be neki! Megpróbál átejtetni.

- Nem hiszem - csóválta a fejét a férfi. - Igen alapos tesztelésnek vetettük alá.

- Nem teszt kell ide. Csak tíz percig hagyj kettesben vele, s meglásd, úgy fog csiripelni, akár a madarak a fán!

A doki erre kissé hátrébb húzódott. Rosszul álcázott undor jelent meg húsos képén.

- Mit mondtál, melyik alegységnek dolgozol?

A nő tekintete lassan lesiklott a férfiről, mintha lényegtelen és untató kérdést tettek volna Föl neki.

- Semmit nem mondtam - felelte. - Mi van a többiekkel? A csapatom többi tagjával?

A doktor lebiggyesztette az ajkát, és megpróbált szomorúnak látszani. Nem igazán sikerült neki. Arra gondolt, hogy az erőszak tombol a világban. Láttá, hogy az a valami mennyire szétroncsolta Molly Harrisont és Heck Campbellt, meg azt a harmadik névtelent, akit a leégett hegyi kunyhótól hoztak be. Az első dolog, ami az eszébe jutott, az volt, hogy amikor kardforgatással keresi valaki a kenyerét, akkor igen csak megnő az esélye annak, hogy egy másik kard fogja egyszer halálra sebezni.

Az egyik Terra cirkáló fősebeszeként megtanulta, hogy jobban teszi, ha a véleményét és az értékelését megtartja magának. E téren szerzett húszéves tapasztalata most a segítségére sietett.

- Belehaltak különböző sérüléseikbe. Túl későn értünk oda. Már nem volt mit tenni - mondta hangosan, aztán magában még továbbfűzte a gondolatot. - Különböző sérülések. Azt hiszem, ez kellően tapintatos megfogalmazása annak a hamburger partinak, ami hátramaradt belőlük.

- Ha képtelen a seggét kellő sebességgel mozgatni, akkor tanuljon meg életre kelteni! - mondta Steele elutasítóan. - Ha csak egy kicsit is gyorsabbak lettek volna, akkor mindez nem történik meg.

- Kicsit gyorsabbak?

Steele lecsusszant a vizsgálóasztalról, és az ajtó felé indult. A bicegése jóval erősebb volt annál, amit kis sántításnak lehetett nevezni.

- Viszlát, doki. Ha kellenék, a rehab teremben megtalál.

A férfi csendben nézte végig, ahogy távozik, aztán rövid ideig még mozdulatlanul üldögélt. Hirtelen megborzongott.

Jól érzi, hogy most, miután a nő távozott; melegebb lett a levegő?

- 4 -

- Egy újabb titkos küldetés? - kérdezte Jim Catet.

A fiú az ablak alatti matracon feküdt, még mindig azzal a vékony sárgára festett terítővel takarózva, amin szinte át lehetett látni, olyan elnyűtt volt. A maszatos ablakon át beszűrődő fény zavarta álmosan hunyorgó szemét. Felemelte a karját, és szemellenzőt formált a tenyeréből. A lány nem válaszolt rögtön, úgyhogy Jim lehajtotta a fejét, és ujjaival megfésülte a zilált haját.

Megérezte a kávé illatát, és az jutott az eszébe, hogy igazán ráfér, hogy egy jó napja is legyen végre. A kora reggeli időpont ellenére, máris meleg volt. A pár

nappal ezelőtti Pleb pszichózis rémálomba illő élménye mára kissé megfakult, amit Jim igen nagy hálaérzettel fogadott.

Cat az ajtó mellett állt. Most megfordult és elmosolyodott.

- Tudod mit? Már vagy egy hete itt vagy; de lakbért még nem fizettél mindazért a kényelemért, amivel elláttalak. Azt mondtad, hogy te értesz a különféle elektronikus cuccokhoz. Kész zseni vagy ezen a téren. Itt van ez a tűzhely, amivel beköltözésem óta nem tudok mit kezdeni. Nem működik. Javítsd meg, haver! Oké? - mondta a lány, aztán a választ meg se várva karperecének komputeres csatlakozóját és kijelzőjét kezdte figyelni.

Jim tudta, hogy az ő esetében szó se lehetett arról, hogy valamilyen személyes pengére kapcsolódjon rá. A Plebs többnyire a Public Web-et használta, a széles közönség számára is nyitott központi adatállományt, mert az ingyenes volt.

- Még ebéd előtt visszaérek. Rátaláltam egy kedves kis helyre - mondta vigyorogva. - Nekem is kijár a szórakozás.

Jim visszamosolygott rá, de nem könnyű szívvel. Hiába erőltette memóriáját, nem tudott pontosan visszaemlékezni arra, hogy mit is csinált, mialatt a leégett házikóban kotorászva összeszedett néhány holmit. De abban az egyben biztos lehetett, hogy pénzt nem vett magához. Miért is tette volna. Az olyan... olyan ósdi dolog.

Természetesen nem volt leégve. Tulajdonképpen igen szépsummát sikerült összegyűjtenie a számláján azoknak az adatgyűjtési akcióknak köszönhetően, amiket szabadidejében, pénzért folytatott. De elképzelte, hogy hányan tapadnának rá, ha most akár egyetlen ujjával is megpróbálná megérinteni azt a pénzt. És mind a vérét kívánná.

- Beszélünk kell - fordult Cathez. - Nincs ez így jól. Csak púp vagyok a hátadon.

- Te leszel az első, aki észreveszi majd, ha nekem elegendő lesz ebből. Megígérem

- felelte a lány, aztán kancsalítani kezdett, majd pofonvágtatja saját magát, mintha így akarná a figyelmét az eredeti célpontra terelni, a karperecre. - Te csak próbáld meg rendbe hozni a tűzhelyt, és ne keveredj bajba, míg vissza nem érek. Utána tárgyalunk.

Rendben?

Jim válaszképpen bólintott. A lány kiment, és bezárta maga mögött az ajtót. Az hangos puffanással zárult be, és a zár kattant egyet. Jim meglepődött. Ilyet még soha nem csinált az ajtó. A fiú kíváncsi lett, hogy mit tett vele Cat.

Jim úgy érezte, hogy nincs abban a helyzetben, hogy kérdőre vonja a lányt, de az biztos volt, hogy igen furcsa misztérium övezte a viselkedését. Mostanában mindig olyan helyekre járt, amikről nem volt hajlandó beszélni.

Újabb talány a rejtélyek amúgy is bonyolult szövevényében. Mintha e nélkül nem is lenne elég kibogoznivalója. Hanyatt dőlt; vissza az ágyba, és nagyot nyújtózkodott. Aztán ledobta meztelen testéről a takarót, és talpra szökött. Majd odasétált a még mindig gőzölgő kávéhoz.

Megint egy talány. Ez a kávé nem szintetikus. Valódi! De hát ez rengeteg pénzbe kerül!

Nos, miután beszélnek, biztos, hogy jobban fogja érteni ezeket a dolgokat. De addig is tehet néhány lépést afelé, hogy a valóban rémítő rejtelmeket felfedje. Most sikerült neki anélkül gondolkozni ezen, hogy Carl véres testét látná a karjaiban. Már ez is valami!

Mire a lány visszaért, a tűzhely belső részei már az asztalon heverték.

Mellettük ott sorakoztak azok a "műszerek", amelyeket Jim sebtében összetákol.

- Ez egy rakás ócskavas! - mondta a lánynak, miközben a meghajlított villával egy rozsdás alkatrészt piszkálgatott.

- Nini, a villám! - felelte a lány - Kicsit elferdült elképzeléseid lehetnek arról, hogy mit nevezünk szerszámnak, Mr. Smith.

- Sajnos a másik hátizsákban hagytam a rendes készletemet - mondta Jim.

- Akkor jók a megérzéseim - incselkedett Cat. Közben odasétált az asztal túloldalán álló székhez, belecsusszant, majd háta mögül elővett egy zsíros papírcsomagot.

Jim elé rakta. A szaglószervét ért hirtelen támadás megakasztotta a fiút a munkában. A csomagnak isteni illata volt.

- Fánk. Friss - jegyezte meg Cat. - Meg néhány édes zsömlé és krémsajt. Nem kel

annyira hálálkodnod!

A lány aggódva figyelte Jimet. A fiú nem tudhatta (Cat legalábbis azt gondolta, hogy nem tudja), hogy az az időszak, amit azóta töltöttek együtt, mióta találkoztak, a legkülönösebb periódusa volt az életének. Képtelen volt eldönteni, hogy ez a srác vajon egy csapda része, vagy sem.

Jim undorodva tolta el magától a fém- és műanyagkupacot.

- Felejts el! Nem tudom megjavítani ezt a szarságot - aztán egy pillantást vetve a csomagra, hozzátette: - Azért még kaphatok belőle?

A lány a fiú felé tolta a csomagot. Jim kibontotta a papírt, kiválasztott egy fánkot, és az orrához emelte. Hümmögve szimatolta körbe a süteményt.

- Ez a kedvencem - jelentette be vigyorogva, és egy harapásra eltüntette az öklömnyi fánk felét.

- A másik kedvenced meg az illem, ugye? - szólalt meg Cat. - Minden megvan benned, amit egy férfiban imádok.

Jim csak bólintani tudott, mert úgy megtömte a pofáját, hogy arcán a bőr megfeszült, és állkapcsát is csak nehezen tudta úgy mozgatni, hogy szét tudja rágni a hatalmas falatot. Aztán valahogy mégiscsak sikerült, és Jim megpróbált válaszolni, bár elsőre még nem túl nagy sikerrel.

- Mmph, umph?

- Hogy mondd? - kérdezett vissza Cat nevetve.

- Várj... egy kicsit! Nyamm. Na, most már menni fog. Szóval, azt szeretném, ha most elmondanád, hogy Hová is mész olyankor, amikor nem árulod el, hogy hová mész.

A lány hátradőlt.

- Miből gondolod, hogy most elmondom neked, ha eddig nem tettem?

Jim is hátradőlt, és keresztbe fonta a karját. Tudatában volt annak, hogy ettől nagyobbnak tűnt a bicepse, mint amilyen valójában volt.

- Nos, arra gondoltam, hogy üzletet ajánlok neked. Biztosan észrevetted, hogy én se árultam el túl sokat magamról.

Jim úgy érezte, ez kellően tartózkodónak hangzott. Csendes, de erőteljes; tán kicsit mesterkéltni üzleti ajánlat.

Észrevette, hogy mozog a lány rózsaszín nyelvének hegye a résnyire nyílt ajkak mögött. Aztán Cat megnyalta a szája szélét. A futó pillantás, amit a fiúra vetett, újabb bizsergő hullámot indított el Jim gerince mentén.

- Hogy? Mr. Köszikla! Mr. óriáskagyló! Azt hiszed, hogy olyan rejtélyes vagy? - Cat hunyorogva figyelte a fiú reakcióit. - Nem, mintha ez egyáltalán számítana.

- Ez mit jelentsen?

- Hát, lehet, hogy azt hiszed magadról, miszerint elővigyázatos, hallgatag és szilárd vagy, de a valóságban oly egyszerűen lehet a vonásaidról, az arcodról, a szemedből olvasni, mintha képregény lenne.

- Az nem lehet! Csak találgatsz.

- Igazán? Akkor tegyünk egy próbát! - megpiszkálta az orra oldalát, aztán egy ujjal a fiúra bőkött.

- Először is: nem a Plebshez tartozol, és soha nem is tartoztál közénk, és ez azt jelenti, hogy valamiféle szökevény vagy. Mert ahhoz túl fiatal vagy, hogy egyedül engedjenek ide. A te osztályodbelieknél legalábbis fiatalnak számítasz. Másodszor! - két ujját a levegőbe emelte. - Akármilyen elől is futsz, az igazán mocskos dolog lehet és veszélyes, mert minden éjszaka felébresztesz, olyan hangosan nyöszörögsz és vergődsz. Harmadszor: fogalmad sincs, hogy mihez kezdj. Ez nyilvánvaló, hiszen, ha nem így lenne, akkor már rég továbbálltál volna. A lány elmosolyodott. Megpróbálta elvenni az elemzés csípős élet.

De még mindig a fiún tartotta a szemét.

- Negyedszer: semmi nincs a világon, amit annyira kívánnál, mint azt, hogy az ágy ablak felőli oldaláról arra az oldalra gurulj, ahol én alszom. Emiatt pirulsz el minden alkalommal, mikor rám nézel. Azt hiszed, nem veszem észre? Épp úgy, mint most.

- Hát, most zavarba hoztál - felelte Jim.

Cat elégedetten mosolygott.

- Nem érem be ennyivel. Valljad meg: igazam van, vagy sem?

Jim arca lángolt.

- Talán. Itt ezzel az utolsó megállapításoddal...

- Meg a többivel is. Fogadjunk! - mondta a lány aztán a süteményes csomagért nyúlt, és kikapta a fiú kezéből - Nézd! Tőlem azon pironkodszt, amin csak akarszt, de nem engedem, hogy elhappold a reggelimet, haver.

Előhalászott egy édes zsömlét, letört belőle egy darabkát, és jóízűen majszolni kezdte.

- Akkor most nézzük meg, mit derítettél ki te rólam! És töröld le a képedről azt az ostoba vigyort. Ne akard, hogy azt higgyem, most fogsz bele a világ legüresebb locsogásába!

Azért, hogy leplezze zavarát, Jim elvett még egy fánkot, és nekilátott. Hogy ő mit tudott meg a lányról? Jó alaposan megrágta a falatot és a feladatot.

- Nos, te rejtélyes figura vagy. Körülbelül egyidős velem. Talán kicsit öregebb. De te Pleb vagy. Nem ismerem az anyagi forrásaidat, de az biztos, hogy eltérőek az enyémtől.

A lány bólintott, és a fiú folytatta:

- Olyan helyekre jársz, amikről nem beszélsz, de mindig mindenre van pénzed. Egyaránt rendelkezel hivatalos chip-kredittel és illegális pénzzel.

- Legalább a megfigyelőképességed rendben van.

- Kösz, Mata Hari...

A lány értetlenül nézte.

- Hát igen, ez a másik dolog - folytatta Jim. - Nem akarlak megsérteni, de te nem vagy olyan művelt, mint én. Legalábbis a hivatalos iskolai tananyag nincs annyira a birtokodban, mint nekem. Én például tudom, hogy ki volt Mata Hari. De nem hiszem, hogy te is így vagy ezzel.

- Dehogynem! - kelt ki magából a lány. - Az a pasas...

- Nem nyert! Nem pasas, hanem nő; és kém volt. Egy igazi, régivágású kém vagy háromszáz évvel ezelőtt, az öreg Terrán. Még az úrkorszak előtt.

- Aha. Szóval azt hiszed, hogy én is spion vagyok - terelte a szót biztonságosabb vizekre a lány.

Jim szórakozottan nézegette a lányt.

- Nemtom. Még az is lehetsz. Talán ipari kém, és valamelyik Terrán működő cégnek dolgozol. Különbözik nem értem, hogy ha ennyi pénzed van, miért laksz ilyen szakadt bodegában. Normálisabb helyen is élhetnél.

Egyetlen magyarázat lehet erre. Azért laksz itt; mert így akarsz, és ugyanazon okokból kifolyólag, mint én.

Aztán egy pillanatra elbizonytalanodott, hogy őszintén megmondja-e, amit gondol. Félt tőle. Úgy érezte, kezdi túlfeszíteni a húrt. De...

mentálisan megrázta magát, és mégis kimondta.

- Nézd, a minap azt vettem észre rajtad, hogy nem okoz túl sok fejtörést és problémát neked, hogy embert ölj.

Cat áthatolhatatlan tekintettel nézett rá. Aztán letört egy morzsányi darabot az édes zsömléből, és nagy figyelemmel kezdte szopogatni. Szemei mintha elhomályosodtak volna. Mint mikor latolgat valamit az ember.

- Meglepően pontos analízis, Jim. Jobb, mint hittem. Mennyi idős is vagy? Tizenhat? Jobb a fejed, és gyorsabban forog az eszed, mint a korodbelieknek. Hogy lehet ez?

Jim azt érezte, hogy kezdenek veszélyes, aláaknázott területen járni. Nem mondhatja el az igazat. Vagy mégis? Végül is az egészben egy dolog a fontos: hogy bíznak-e egymásban. Ő megbízhat-e a lányban?

Megpróbálta hideg fejjel átgondolni, de végül is az döntött, amit a sejtései, az éledező intuíciója - amiről eddig nem is tudott, hogy van és még csak most kezdte el használni -, szóval a megérzései súgtak neki. A lány idegen, ez igaz; de nem rossz. Nem olyan, mint azok, akik a kalyibához jöttek, az erdőbe, hogy megöljék. Titkai nem olyanok, mint azok a rejtélyek, amik acsarkodva törtek rá valamilyen homályos múltból, hogy szétmárcangolják a jelenjét, és megmérgezzék a jövőjét.

És annyira szerette volna már kibeszélni a fájdalmát.

Hát elmondta, mi történt vele.

- 6 -

- Atyám! - adott hangot megdöbbenésének a lány; miután a fiú befejezte történetét.

Míg a tisztító napfényre ki nem köpte, Jim fel nem foghatta, hogy mennyi méreg is gyült fel a szervezetében.

Mikor befejezte, arca ismét lángra lobbant, de ennek már semmi köze nem volt

Cathez, viszont annál több saját szégyenérzetéhez.

- Gyilkos vagyok - jelentette ki egyszerűen. - Nem akartam azzá válni, de mégis az lettem. Ezért nem bírtam használni a Moly-kést ott a romudvarban, pedig a srác megtámadott engem. Nem akartam újra gyilkolni. És soha többé nem akarok, ha van más lehetőségem.

Reménytelenül nézett fel a lányra. Cat kifejezéstelen arccal, mereven ült. Amit vonásai tükröztek, jobban megrémítette Jimet, mint bármi más, amit valaha látott.

- Te... Te most gyűlölsz engem... - makogta Jim.

A lány döntött.

Föhlállt, lassan megkerülte az asztalt, és lehajolt. Jim érezte lehelete melegét. Cat gyöngéden megragadta Jim karját, talpra állította, és a földön heverő matrachoz vezette, amit ágyként emlegettek maguk között.

- Te nem vagy gyilkos - súgta Cat -, és nem gyűlöllek. Egyáltalán nem.

VI. FEJEZET

- 1 -

Ekkor nem csak új nap kezdődött, sokkal inkább egy új élet. Vagy a régi tért vissza hozzá, valamilyen csoda folytán. Már amennyire ez lehetséges volt. A felkelő nap halvány vörös sugarainak sikerült keresztülverekedniük magukat a műanyag sötétítő résein. Hűvös árnyékok fedték és lágyították a kopottas szoba sarkait és a bútort az éleket.

Ettől az egész látvány kicsit irreálisnak tűnt. Mintha holovideo vetítette volna.

Jim mellét a vékony takaró fedte. Érezte a lány melegét maga mellett. A könyökére támaszkodva fölé hajolt. A finom mozdulattól Cat ébredni kezdett. Halkan nyögcsicsélve átfordult a másik oldalára, és a takaró nagy részét is magával vonta.

Jim elmosolyodott. Ha egyáltalán mosolynak lehet hívni azt, ahogy ajkai szinte szétfeszítették arcán a bőrt. Állkapcsa majdnem kiakadt.

A fiú arra gondolt, hogy jobb volt a lánnyal, mint amit remélni mert.

Aztán eszébe jutott, hogy egyáltalán nem remélt semmit, úgyhogy ez egy meglehetősen pontatlan megfogalmazása lenne az élmény fenségességének. Amiről korábban ábrándozott, csak gyermeki képzelgés volt. De most kinyílt előtte egy ajtó, és ő belépett rajta. Odaát minden olyan más volt.

Minden...

De ebben a pillanatban újra meglegyintette az a szomorúság, amit már soha nem lesz képes teljesen elhessegetni.

- Apa...

De még ez az árny is tovalibbent ezen a reggelen. Csak a megbánás hűvösségét hagyta maga után, tökéletes párját a szoba sarkaiban megbúvó árnyékoknak.

Hogy lesz képes ezt visszafizetni a lánynak? Azzal az egyszerű cselekedetével, hogy Cat felajánlotta, odaadta neki azt, amit csak egy nő nyújthat a férfi számára, megmentette Jimet. Mintha megnyitotta volna a teret: magukhoz ölelték a holdakat és a végtelen csillagokat.

Csodát tett a fiúval: jövőt ígért s adott neki. Persze, nem azt a jövőt, amit még egy héttel ezelőtt, mint gyermek képzelt el magának.

De valamiféle jövőt. A jövő reményét, ami annyira törékeny, mégis oly becses kincs. Ha még mindig akarja, újra övé lehet az űr. Ez az, amit tulajdonképpen visszkapott: a csillagokat és a nagy fehér űrhajókat, amik körbetáncolták őket.

- Ma férfivá lettem - gondolta Jim, és, mintha ősrégi emlékek térnének vissza hozzá homályos reszkető alakot öltve, úgy érezte magát, mint aki titkos szertartáson vett részt. De ez az érzet is kihuny, akárcsak a hajnal rózsás fénye. Vörös forróság árasztotta el a Wolfbane-t, és a falon örült iramban rohant végig a földi csótányok gondatlanságból ide importált példányainak egyik leszármazottja.

- Tudnom kell! - forogtak a gondolatok Jim fejében. - Cat visszaadta az életemet, de tudnom kell, hogy ki az, aki el akarta venni tőlem. Tarts ki Anya! Akárhon is vagy, megtalálalak.

- 2 -

Később...

- Most hogyan tovább? - kérdezte Cat.

Túl sok cukrot tett a második csésze kávéjába, és nehéz volt elkeverni. Közben minél inkább fölébredt, annál inkább idegnek tűnt a fiú számára. Jim nem értette, mi történik.

- Valami baj van? - kérdezte.

- Nem... Vagy mégis... Nem is tudom. Talán...

- Velem?

Cat fölneézett rá. Most hideg kék szemével bizalmatlanul méregette.

- Talán - szólalt meg végül.

Jim megpróbálta kitalálni, hogy mit is kellene tennie ilyenkor.

Annyira tapasztalatatlannak érezte magát, olyan ügyetlennek! Nem akarta megbántani a lányt, de azt se akarta, hogy ő maga érezze rosszul magát.

- Lehet, hogy nem kellett volna... Tudod, mire gondolok - nyögte ki végül.

- A francba is. Tudom. Nem kellene ilyesmibe belemennem. De azt hittem... Szóval azt gondoltam, hogy szükséged van rám. Illetve, hogy szükséged van valakire, és én, mint egyetlen jelölt ebben a pillanatban, vállaltam a szerepet.

Kis szünetet tartott. Belekortyolt a kávéba; és halványan elmosolyodott.

- Nem, mintha bármi kellemetlenség ért volna közben - folytatta. - Valójában, nagyon is élveztem, és te is boldognak tűntél. - Higgadtan nézett a fiú szemébe.

- Említettem már, hogy milyen édes vagy, mikor elpirulsz?

Jim a fejét rázta. A lány túl gyors volt a számára, túlságosan hirtelen váltott témát, hangulatot, mindent. Mostani állapotában különösen érzékeny volt az ilyesmire.

- Lehet, hogy ideje továbbállnom - mondta ki halkán Jim. - Egyetértesz?

A lány a fejét rázta.

- Mindazok után, amin keresztülmentem? Már neked adtam... Na ezt hagyjuk! Nem, kedves Jim Smith. Én már időt, energiát fektettem abba, hogy talpra állj. Szóval, hasznodat akarom venni. Azt gondolom, a környéken kéne maradnod. Mellesleg van valaki, akivel szeretném, ha találkozna.

- Aha. Ki az? - Jim nem igazán akart újabb ismerősökre szert tenni.

Sőt. Már maga a gondolat, hogy kitegye a lábát ebből a bungalóból, égetően bizsergő érzést keltett a gyomrában.

- Ne izgulj! - mondta Cat. - Szerintem nagyon sok a hasonlóság köztetek. Majd meglátod.

- 3 -

- Lucas Morninglory. Ezt a nevet nem szabad elfelejteni, fiú.

A férfi állta akkora volt, hogy nem fért volna rá egy régivágású rakodólapátra.

Nagy fogait sárga lepedék fedte, és fekete lyukak mintázták. Szeme is sárgásbarnán fürkészte Jimet. Ezt a sárgaságot leszámítva - ami egyébként egészen jól illett hozzá -, egészségesnek tűnt, bár elég idős volt már.

Pontosabban, nagyon öreg.

- Örvendek a találkozásnak, Mr. Morninglory - fogadta udvariasan a bemutatkozást Jim. Üdvözlésre nyújtotta a kezét. Egy másodpercen belül szinte csikorogtak a csontjai, ahogy a bőrrel bevont harapófogószerű ujjak rákulcsolódtak.

- Hé, Lucas! A fiú az enyém. Ne törd össze!

- A tied?

Lucas pupillája parányira szűkült. Mintha vajkrémbe pottyant volna egy muslinca, s most megpróbálna ide-oda csapkodva kiszabadulni; a férfi a fiúról a lányra nézett, majd vissza.

- Tényleg Cathez tartozol?

Jim csak vállat vont. El nem bírta képzelni, hogy mi is folyik itt valójában.

Arra gondolt, hogy ha sikerül elég sokáig befognia a száját, akkor előbb vagy utóbb az egyik örült csak beavatja a titokba.

Mellesleg, az az ötlet, hogy Cathez tartozzon, nem is hangzott rosszul. Ha egyáltalán szüksége van arra, hogy bárkihez is tartozzék.

Egy közeledő viharfelhő csapzott széle már munkához látott a hegyek fölött. Plebtownban is felkerekedett a szél. A szakadozott vászon, ami csak az erős napsütés ellen szolgált fedezékül, most átvette a rohamok ütemét, és csapkodni kezdett. A légáramlat már feléjük sodort néhány esőcseppet, és azok szép kerek foltokat festettek a betontörmelékre, amin ácsorogtak.

Lucas csettintett egyet a nyelvével, és azt mondta:

- Ahogy elnézem, ez egy veszett vihar lesz. A könyököm is azt jósolja.

Jim bólintott. Ha Cat úgy kívánja, ő napokon át fogja hallgatni ezt a locsogást az időjárásról.

De Lucas hirtelen tiszta, élénk szemével ránézett, mindkét ráncos tenyerével koszos, kopott farmerba bújtatott combjára csapott, és így szólt:

- Elég volt az udvarias fecsegésből, ugye fiam? - Jimre kacsintott.

- Cat azt mondta, hogy van egy-két dolog, amit szeretnél kideríteni. Készen állsz egy kis kirándulásra?

- Gondolom... - Kiruccanásra? Mi a francot mondott Cat ennek az aszalt szilvának?

- Majd meglátjuk, mit tehetünk - mondta Morninglory.

Jim Catre pillantott. A lány bólintott.

- Lucas a legnagyobb komputercsent a Plebs világában. Legalábbis a Wolfbane-en biztosan.

- Bárhol a világon, kicsikém - kuncogott az öreg. - Bárhol. Ezt ne feledd!

Cat bólintott.

- Ahogy te is mondtad: majd meglátjuk.

- 4 -

- Ismerkedj meg a branccsal! - csicseregte Morninglory.

Hangja reszketős és magas tónusú volt, akár a legtöbb öregemberé.

Viszont olyan fürgén és biztosan mozgott, akár egy fiatal fiú. Jimet furdalta a kíváncsiság, hogy vajon milyen fiatalító eljárásnak vetette magát alá az öreg. Akármilyen is volt az; használt.

Morninglory egy elhagyatott gyáépületbe vezette őket. Az összetört gépek rozsdás roncsai rémalakokként meredeztek a sűrűsödő homályban.

Odakint az első villám hosszú hasítékokat szakított az ég sötétjébe.

Pár másodperccel később a dörgés is eljutott hozzájuk. A nyitva tartott tetőablakokon át a szél beverte az esőcseppeket.

A banda három főből állt: két meghatározhatatlan korú nőtől és egy kölyöktől, akinek a fejét olyan simára borotválták, mint egy tojás. A fiú felnézett a mindenféle elektronikus ketyerékből álló kupacból, ami körülvette, és egy boldog mosolyt küldött Morninglory felé. A két nő is körülötte szorgoskodott épp, mikor beléptek. Üdítővel, számítógépes chipekkel és burgonya chips-szel látták el a fiút.

- A kopaszt Chipnek hívják. Találd ki, miért! Hehe... A lányokat Fricknek és Fracknak.

Morninglory a trió felé biccentett, és Chip is bólintott válaszképpen.

Jim ekkor vette észre, hogy a srác fülei mögül nem is egy, de hét, nyolc, nem, tíz drót indul ki, és rezzen meg minden egyes mozdulatra.

Ezek mindegyike más és más számítógépes terminálhoz vezetett. Jim soha életében nem hallott ennyi párhuzamos komputer-agy kapcsolatról, Pedig a fiú elég emberinek tűnt. Jim elcsodálkozott azon, hogyan képes erre. Hogy tudott ennyire közel jutni a masináihoz, és mégsem kerülni a hatásuk alá? Ami a hölgyeket illeti, ők nem vettek tudomást az új jövevényekről. Sőt, ők inkább tűntek gépiesnek, mint Chip.

- Chip a sebesség démona - jelentette ki Morninglory büszkén. - Ahhoz, amit én művelek, egy kölyök reflexeire van szükség.

Jim egyikről a másikra pislogott. Morninglory annyira hanyagnak és felületesnek látszott. Ha ebben a teremben valaki komputerzszeninek tűnt, az Chip volt, és nem az öreg.

- Chip ezerszer gyorsabb nálam - szólalt meg Morninglory, mintha csak értené Jim gondolatait. - De a gépekről és rendszerekről én jóval többet tudok nála. Én mondom meg neki, hogy mit csináljon, aztán ő megteszi. Gyorsabban és pontosabban, mint én. De szüksége van rám, hogy irányítsam. Gondolj úgy Chipre, mint egy fantasztikus gravijárgányra, amely iszonyú sebességekre képes, ha jó

vezetője van, de, ha senki nincs a volán mögött, előbb vagy utóbb karambolozni fog.

Chip vigyorogva fogadta a magyarázkodást, feltárva saját aranyos színű fogait, aztán hozzáfűzte a maga mondandóját.

- Ez nem igaz, öregúr! Lehet, hogy kicsit többet tudsz, de ez így van rendjén, hiszen vagy száz évvel vagy öregebb nálam. Ez inkább egy szövetség.

Együttműködés. És nem vagyok autó. Se a tied, se másé.

Morninglory csak legyintett.

- Ne is hallgassatok rá! Az agya már megbuggyant a sok dróttól, ami benne van.

- A te agyad fog mindjárt megbuggyanni! Majd teszek róla. Vén trottyos - dörögte Chip.

- De a gépekre kapcsolva remek a fickó. Együtt verhetetlenek vagyunk. Bízz bennem!

Jim bólintott.

- Nos, mit kívánsz tőlem, mit tegyek? - kérdezte a férfit.

- Semmit - felelte Morninglory - Csak, hogy kapcsolódj rá erre a gépre, itt. A virtuális valóság csatlakozója ehhez is megfelel.

Mindezt azért, hogy valami képet szerezhessenek arról, hogy mit is keresünk.

Rendben?

Jim kissé elbizonytalanodott, és kényelmetlenül érezte magát, de azért igent intett. Megértette, hogy mire készül Morninglory. Jim majd be fog lépni egy modellező programba, és mindent fel kell majd idéznie, amire csak emlékezni képes. Mindent arról a borzasztó éjszakáról. Ha ez megvolt, akkor Morninglory és Chip betölti az eredményt valami titkos programba, amit valószínűleg ők maguk szerkesztettek, és, ha szerencsájuk van, képesek lesznek kibányászni a képfoszlányok alól azt, hogy ki vagy mi támadta meg Jimet és a családját.

- Lehet, hogy még Anyára is rábukkannak... - jutott Jim eszébe a reménykeltő gondolat.

Vett egy nagy levegőt, és előrelépett.

- Szóval, ez lesz a dugóm - nézett az ezüstösen csillogó vezetékre, amit Morninglory épp akkor nyújtott át Catnek.

Cat bólintott, aztán Jimre kacintott. A fiú elnevette magát.

- Na, lássunk hozzá! - mondta, és megragadta a vezetéket.

- 5 -

Hiába tette meg már több százszor Jim azt, hogy bekapcsolódott a kibertérbe, és ezzel élő kapcsolatot hozott létre saját gondolatai és a számítógépes rendszer szilikonos szíve között, az érzés mindig, mindig idegenül hatott.

Először a koponyája hátsó része kezdett bizseregni. Aztán egy másodpercnyi sötétség következett, mialatt az agy és a számítógép azon vitázott, hogy ki is a főnök. Aztán elmúlt a vakság, de furcsa kettős látás maradt utána. Tisztán érzékelte az őt körülvevő világot, de, mintha egy üvegtáblán keresztül nézné azt. Éles kép, mégis valamin keresztül. Ez a valami már a gép része volt. A képernyő, amire a komputer kivetítette; amit kommunikálni akart.

Létre lehetett hozni olyan halvány kapcsolatot, hogy a gép jelenléte szinte észrevehetetlenné vált. De annyira erőset is, hogy az ember érezte a szagokat, hideget, meleget, anyagokat vagy hallotta a hangokat, amik sehol másutt nem léteztek, csak a komputer és a használója közötti megegyezésben.

Hátborzongató. De Jim ehhez már hozzászokott. A dugót hűvösnek érezte az ujjai között, mikor a füle mögötti nyílásba illesztette.

Látta, ahogy Morninglory három másik vezetékre csatlakozott. Chip eleve úgy nézett ki, mint egy ezüstszállakkal feldíszített karácsonyfa.

- Nagyszerű! - rikkantotta Morninglory - Indulás!

Ekkor a valós világ szétszakadt Jim számára. Lebegni kezdett az ürességben és a sötétségben, de ez alkalommal nem kezdett el félni.

Egy halk hang sutogott a fülébe:

- Jól Csinálad! Akkor most kezdj el emlékezni, és bármi jönne is elő, én majd nyakon csípem.

Jim bólintott. Ez megint csak furcsa érzés, mert ilyenkor, mintha egyáltalán nem is lenne teste. Hogy bólogathat a fejével, ha nincs is neki? Elkezdte előhalászni az emlékeit. Mikor az első rémületes képek elébe úsztak, megremegett. Az érzelmi töltés olyan forróságot keltett benne, hogy most maga

előtt tartani ezt a borzadványt, a lehető legnehezebb dolognak találta, amivel valaha is próbálkozott. De legyőzte a kényszert, hogy elfusson, elmeneküljön saját emléke elől, és újabb és újabb képeket hozott felszínre. Mígnem elérte azt a pillanatot, amiről azt remélte, hogy véglegesen sikerült kitörölnie: a pillanatot, mikor apját a karjai közt tartotta. Rámosolygott, mikor meghalt.

- Szeretlek...

- Maradj vesztve! Kissé túlfutottál - suttogta a hang. - Hadd vegyem át...

Míntha Morninglory lépett volna mellé. Vagy nem is mellé, vagy nem úgy... Míntha személyisége lágy és könyörületes takaróként borulna rá, közé és az emlékek áradata közé, és megszűrné azokat.

- Látod? Rengeteg dolgot észleltél periférikusan, csak nem emlékszel rájuk. Mozgást, hangokat, villanást. Mint azt ott...

Jim egy fejet vett észre a sötétben. Egy sisakos idegent. A sisak védőlemeze felpattant, és egy sápatag arc bukkant elő, saras tócsaszemekkel és vérvörös ajkakkal.

-Csúf látvány - kommentálta Morninglory - Emlékszel rá?

- Nem - felelte Jim.

- Hát most majd fogsz. Rendben, Hú. Szeretném, ha most pihennél egy kicsit. Azt hiszem, minden használhatót összeszedtünk, de még csak most jön a neheze. Egy hosszúnak tűnő másodpercig Jim semmit nem hallott. Aztán fokozatosan eljutott füléig saját szívverésének hangja.

- Majd elfelejtettem! - csattant föl Morninglory - Hogy akarod, hogy csináljuk? Szűrővel, vagy egyenesben, gépi sebességgel?

Jim végiggondolta. Ha gépi sebességgel akarja végignézni, amit Morninglory és Chip művel, akkor csak számára érthetetlen villanások és sístergés jutna el hozzá, a gépi gondolatok digitális nyelvén. A szűrővel legalább esélye lesz arra, hogy felfogjon az akcióból valamit.

- Szűrővel - felelte.

- Rendben. Egyéb kívánság?

Jim megvonta nem létező vállát. Morninglory valahogy megértette a választ.

- Akkor ajánlanék neked egy szépséget. Én úgy hívom hogy Supercity.

Jöhet?

- Persze - mondta Jim.

És a sötétség... örvényleni kezdett.

- 6 -

- Olyan, mint azok a repülő álmodok, igaz?

Jim bólintott. Már látta a testét, de még mindig az volt az érzése, hogy egyike azoknak a régi, mitikus szuperhősöknek. Valami sokszínű, itt-ott vörösen izzó, széles és egyszerű szerkezet fölött lebegett, egészen alacsonyan. A kiemelkedések résein át látszott, hogy belül fényfoltok áramlottak nagy sebességgel. A szűrő így jelenítette meg Jim számára az adatok áradatát. Itt-ott csavaros és tömör építmények törtek jóval a többi elem átlagos magassága fölé. Hullámzó oldalukon fénysávok vibráltak.

- Mi a franc ez? - kérdezte Jim.

Hirtelen olyan érzése támadt, hogy vészes gyorsasággal repül az egyik ilyen tárgy felé. Ahogy balra pillantott, észrevette, hogy két másik figura is együtt repül vele. Az egyikük igen hasonlított arra a régi istenségre, Jahvera. Lágy köntöst viselt, hosszú, ősz haja szabadon lobogott, és fehér szakállja igen mély benyomást keltett.

Egyik kezével valódi villámot markolt, egy pucéran sístergő ficáncoló elektromos kisülést. A döbbenetes figura mögött egy fiatal, barna hajú férfi süvített, kezét ökölbe szorítva, és maga elé kinyújtva.

Testhezálló uniformist viselt, a mellén egy nagy S betűvel, és vállához hatalmas, bíbor színű köpenyt erősített.

- Ez aztán a varázslat! - kiáltott feléjük Jim.

- Na ja. Éberem tartja a fantáziánkat - felelte kajánul Jahve.

A másik figura az egyik toronyhoz ért, és néhány méternyire tőle megállt.

- Ne menj közelebb hozzá! - figyelmeztette Morninglory - Legalább hatféle csapdával vették körül a kicsikét.

Jim bőre bizseregni kezdett.

- Tulajdonképpen hol vagyunk?

- A világ legnagyobb adatbankjában, a World Webben - felelte Morninglory - És ez itt az egyik legbizalmasabb része. Kormányzati adattárolók, katonai ügyek, olyan szervezetek dolgai, amik igen begurulnának, ha megtudnák, hogy itt jártunk. Jimet mintha megcsípte volna valami.

- Mennyire gurulnának be?

- Idegőrlők, gyilkos programok, agybombák... - felelte Morninglory, mintha csak azt mesélné, hogy mit reggelizett. - Ne aggódj! Nem először csináljuk.

- Megnyugtató - felelte fanyalogva Jim.

- Te mondtad, hogy látni akarod... Hoppá! Ezt nézd meg!

Határozatlan formájú, homályos valami kúszott az előttük tornyosuló adathalmaz felszínére. Megfoghatatlan volt, akár egy szellem, de mégis azt az érzetet keltette, hogy tudatában van a jelenlétüknek.

- Hm. Azt hiszem, észrevettek minket. Rendben Chip, csináld a dolgod!

A fiú előrelelendült, és szembehelyezkedett a növekvő fehérséggel.

Lábszerű nyúlványok kezdtek kitüremkedni a foltból.

- Buta, bárgyú programok. De azért jobb, ha nem engeded őket hozzád érni, mert ők csak elkapnak, és itt tartanak, de közben riadót fújnak, és beindítanak más, sokkal rútabb eljárásokat.

- Aha - nyugtázta Jim. - Mi ez az adathalmaz? - Lágy zeneként hatott a kacagás.

- A CIA. Az egyesített információszerző hivatal - felelte Morninglory - Kicsit érzékenyek a behatolókra.

Jim nagyot nyelt.

Most Chip kinyitotta a tenyerét és széttárta karjait. Vörös köpenyét láthatatlan szél lobogtatta. Tenyeréből zöld fénylándzsák vetődtek előre, és célba vették a közeledő állábakat. A becsapódás helyén fehér fény villant, majd csípős szag töltötte be a levegőt.

Olyan, mint ami a villámcsapás után marad hátra.

Jim tudta, hogy mindez nem igaz, hogy csak azt éli meg, amit a szűrő formált abból, ami valójában történik. De ettől még ugyanolyan élénknek és életszerűnek tűnt számára minden, mint bármi, amit valaha látott vagy tapasztalt.

- Azt a... - sóhajtott fel Jim.

- Chip most egy betörő programot használ. Kikapcsolja a riasztókat, és szabaddá teszi az utat.

És tényleg, a fehér folt elkezdett összeomlani, magába roskadt, aztán elhalványult, végül teljesen eltűnt.

- Nem rossz - mondta Morninglory.

Ahol az előbb még a fehér forma volt, most kék árny kezdett lüktetni, és az adatmassza fala lassan megnyílt.

- Uraim, az ajtók nyitva állnak. Megnézzük, mi van odabent?

Jim érezte, ahogy egy láthatatlan erő előrelelendíti. Egyenesen a legerősebben, és leghalálosabban őrzött titkok közé, ami csak létezik a Wolfbane-en.

- 7 -

Jimmel már korábban is előfordult, hogy letiltott adatbázisok körül ólálkodott. Persze, még sose volt dolga ilyenfajsúlyú helyekkel. De az iskola adatbázisába is izgalmas hecc volt betörni. Megnézték a vizsgaanyagokat, néha még valamelyik tanár személyzeti anyagaiba is belekukkantottak. Például, az öreg Dr. Forwilléba. Jim megrázta nem létező fejét, hogy elkallódott gondolatait összeterelje.

Dekoncentráltága veszélyforrás lehet, és nem csak neki, de Morninglory és Chip számára is.

- Szedd össze magad! - motyogta magának.

Jól tette. Felgyorsultak az események. Miután átverekedték magukat a védelmétől megfosztott bejáraton, egészen más térbe jutottak. Mintha rezgő csillagok folytak volna össze egyetlen tengerré, és ez a tömeg a végtelenségig tágulna előttük.

Jim körbenézett, de se Morninglory-t, se Chipet nem látta, bár érezte jelenlétüket.

- Most mi van? - kérdezte.

Egy testetlen hang válaszolt.

- Hm. Nagyon érdekes... Most fogd be; fiú! Sok dolgunk van.

Az egész csinált univerzum pislákolni kezdett, ahogy csillagról csillagra ugrottak. Sokkal gyorsabban mozogtak, mint amire egy emberépitette hajó valódi úridőben és térben képes lehetett. Jim hosszú másodpercekig csak hagyta, hadd sodródjon a Morninglory akarata által keltett áramlásban. Virtuális szeme és szája tágra nyílt a csodálattól, amint a korlátlanadat-tér monumentális látványát szemlélte.

- Az átkozott...! - morogta Morninglory.

Jim hátán a hideg szaladgált, és ez egyáltalán nem tűnt virtuálisnak.

- Átkozott? Mi az átkozott? Valami baj van?

Morninglory nem válaszolt, de a hamarosan bekövetkező, kétségbeejtő események megmagyarázták hallgatását.

A messzi távolban egy csillaghalmaz lüktetni kezdett, és megváltoztatta egymáshoz viszonyított helyzetét. Aztán minden egyes vibráló fehér folt felrobbant, és végtelen számú új csillagot lövellt ki magából. Ezek egyre közeledtek, és maguk is megismételték az előbb lejátszódott folyamatot. Közelebb és közelebb. Egészen addig, míg el nem értek egy áthatolhatatlan, csillogó fényfalig.

- Azt hiszem - szólalt meg Morninglory -, itt az ideje, hogy távozzunk. Elkezdtek visszavonulni. A Jim virtuális testét hajtó erő most hátrafelé vonta. Közben az előttük tornyosuló fényfal homályosodni kezdett, és Jim is kezdett ellazulni. De az se tartott sokáig, hogy a CIA adat-terén kívüli röpke biztonságot élvezhessék.

- Morninglory! Segítségre van szükségem - hallatszott Chip halk, de feszült hangja. - Elkapott egy őrlő. Mindjárt felzabál.

Jimhez még alig érték el a szavak, s még arra se volt ideje, hogy elgondolkodjék azon, mit is jelentenek, mikor ismét az örvénylő sötétségben találta magát, és elveszetten hánykódott jobbra, balra.

- 8 -

Már jó ideje szóltak a riasztók. A Wolfbane-en is, de a sűrítet fényvonalakat használó fénysebességnél is gyorsabban működő kommunikációs hálózatok jóvoltából már a távoli Földön is.

A támadások visszaverése általában a gépek feladata, pontosabban a rajtuk futó programoké. Az események olyan sebességgel követték egymást, hogy az emberi reakcióknak semmi hasznát nem vehették, ami igazán különös, ha azt is tekintetbe vesszük, hogy magát a betörést emberi erőfeszítések hozták létre. Persze, mindenre van valami egyszerű magyarázat. A támadónak előnye volt. Ő tudta, hogy mit keres, és mit használ, míg a védekező nem tudta, mi ellen is kell védelmet biztosítani és minek. Ezért minden fronton be kellett vetnie a létező összes fegyverét és tudományát. Ezek igen állatias természetű akciók, és az olyan gyilkos programok, mint az agybomba vagy az idegőrlő, remekül hajtották végre feladatukat.

A kibernetikai támadások és védekezések természetéből fakadóan mindkét fél kénytelen bizonyos mértékig felfedni a gyenge pontjait. A védők már azzal a ténnyel, hogy egyáltalán őrzik a területet, elárulták, hogy van ott mit megszerezni, és annak nagy az értéke is. A támadóknak pedig ahhoz, hogy egyáltalán mozogni tudjanak a kibertérben, mentálisan kell bejutniuk, ami azt jelenti, hogy elméjüket teljes egészében kiszolgáltatják a számítógépes hálózat különböző eljárásainak. És létezik egy másik, szinte axiomatikus szabály: hogy azon az úton, amin bejöttél, kifelé is lehet közlekedni.

Ez azt jelenti, hogy minden egyes belépésnél egy kétirányú csatornát nyitsz. Az idegőrlők ezt kihasználva jutnak el a betolakodóhoz.

Nos, az egyik őrlő rátalált a Morninglory és Chip által felállított csatornára. Áttört minden beültetett akadályon, és berontott Chip agyába, ahol nekilátott végrehajtani a feladatot, amire tervezték: törölni minden elérhető adatot.

Az emberi elme ugyanolyan komputerként működik, mint bármely gyártott számítógép. Ha azt a tényt is figyelembe vesszük, hogy a mai gépek sokkal inkább kifejlődtek, mint épültek, akkor nem túlzás azt állítani, hogy még a fizikai felépítésükben sem akadt túl sok eltérés, hacsak az nem, hogy az agy jóval komplexebb. De az őrlők nem sokat foglalkoztak a bonyolultsággal vagy a kifinomultsággal, ahogy a régi földi barbárok is ugyanúgy tönkretették

Archimédesz munkáját, mint a paraszt főzőedényét. A rombolás mindig egyszerű. Chip üvöltött.

Éles hangja még azt a védőburkot is keresztülrágta, amit Morninglory épített Jim köré, hogy érzékelését letakarva megkímélje az eseményektől. Hiszen nem csak az ép eszükért, de az életükért is küzdeniük kellett már.

Az őrlők nekirontottak Chip memóriájának, és darabonként kezdték szó szerint szétmorzsolni. A fiú őrzőgése Jim védelmének utolsó lemezdarabkait is szétrobbantotta, és minden ceremónia nélkül egyszerűen belepottyant a két férfi közös küszködésének káoszába.

Döbbenetes és hihetetlenül zűrzavaros látvány tárult elébe.

Az első dolog, amit a sötétből előbukkanva meglátott, egy végtelennek tűnő, sokszínű szalagfolyam volt, amint két, már szinte teljesen mumifikálódott figura körül tekergett. Az egyik alak csak vonaglott, a másik viszont küzdött. A növekvő szalag-gubanc belsejében villámok cikáztak nagy lyukakat égetve az esztelenül vonagló tömegbe.

De még Jim is könnyedén kitalálta, hogy nem a gordiuszi csomó állt vesztesre. Akárhány sebet is ejtettek a sístergő nyilak, újabb és újabb szalagok kígyóztak elő a semmiből. Helyreállították a sérüléseket, és beszálltak a vagdalkozó öregember fojtogatásába.

Chip még mindig ordított.

Az egyetlen pozitív jelenség, amit Jim fölfedezett, az éppen az volt, hogy a CIA szalagok valamilyen oknál fogva őt nem támadták meg.

Feltételezése szerint ezt annak köszönhetette, hogy Morninglory őt maszkírozta, és ezzel érzékelhetetlenné tette jelenlétét. De arra nem számíthatott, hogy ez az állapot fenn is marad most, hogy már látta az őrlőket. Ha Jim látja őket, akkor, azok is érzékelhetik őt.

Mindenesetre, ebben a pillanatban még szabad volt, és pontosan tudta, mit kell tennie.

Becsukta a szemét, elképzelte saját valódi testét, a füle mögé nyúlt, és kirántotta a drótot a foglalatból. Mintha csillagszórók gyúltak volna a szeme fenekén. Felnézett, egy pillanatra homályosan látta Cat aggódó és lebegőnek tűnő arcát. Aztán mintha vasmarkok ragadták volna meg, és kezdték volna a sötétség felé vonszolni, rátört az az epilepsziászerű roham, ami együtt járt minden szabálytalanul végrehajtott virtuális kapcsolat-megszakítással.

- 9 -

- Jim! Jim! Ébredj föl!

Valami erősen nekiütődött. Jim megpróbált odébb hömpölyödni. Nem sikerült. Aztán az a valami megint megütötte, és rázni kezdte. Egy villanás, távoli, másodpercnyi fény.

Újabb pofon, ami kezdte magához téríteni. Mintha azt a vasmarkot feszegetné le róla valaki, ami oly háborzongató módon fogva tartotta eddig. Most a fény tágulni kezdett és egyre tovább maradt vele. Már látott valami szürkéséget, aztán valami bolyhos gyapjút, fényes... arcot.

- Cat!

A lány keze már újabb ütésre lendült. Alig bírta megállítani.

- Mi van? Mi történt? - követelte a magyarázatot.

De a fiú nem méltatta válaszra. Egyenesen a két csöndes, elernyedte testhez bukdácsolt. Morninglory és Chip sápadtan dőlt hátra székében, és szemhéjuk finoman reszketett. Ahogy feléjük nyúlt, Frick és Frack állt elébe, és eltolták a kezét.

- Várj csak! - mondta Frack.

- Ezt nem teheted - szólt közbe Frick.

De Jim áttört a blokádon, mint egy rögbijátékos, és Chip törékeny teste felé vetődött. Egy-két rántással az összes csatlakozót eltávolította a fejéből. A fiún rögtön úrrá lett a görcsös rángatózás.

Frack visítani kezdett, Frick viszont kábító fegyvert halászott elő blúza alól, és Jimre fogta. A fiúnak ugyanabban a pillanatban sikerült kirántania

Morninglory vezetékeit, amikor a kábító lövedék eltalálta saját koponyáját.

A környező világ, mint egy szétrobbanó villanykörte, kialudt a számára.

VII. FEJEZET

- 1 -

- Ennek valami köze van a Plebekhez - mondta Morninglory.

Cat fölé hajolt, és megérintette a homlokát. Frack, aki még mindig őrködött, megrezzent a mozdulatra. Cat felpillantott.

- Nem fogom bántani - mondta.

- Hol van a kölyök, ez a Jim fiú? - kérdezte Morninglory.

- Pihen. Frack elkábította, mikor kihúzta a csatlakozót a koponyából. Chip-ét már előtte kiszedte.

Morninglory most még elnyűttebbnek nézett ki, mint azelőtt. Nagy, bíborszínű zúzódások éktelenkedtek a homlokán, és a fejének azon részein, amelyeket nem borított kötés. Aranyszínűbőre kifakult, és a szeme olyan volt, mint a véres tojássárgája. Reszketett.

- Tudod, a kölyök megmentette az életünket. Keményen elkapott minket egy idegőrlő. Nem tudtunk volna kitörni belőle. Rájött az egyetlen útra, amin kihozhatott bennünket.

Cat megrázta a Fejét.

- Majd később bemegyek hozzá. De hogyan tudtak elkapni benneteket?

Azt hittem, ti vagytok a legjobbak.

Morninglory grimaszolni kezdett.

- Mondjuk úgy, hogy én az egyik legjobb vagyok, és hagyjuk is ennyiben a dolgot! Tudod, megpróbáltam Jim cuccát kulcsként használni, és működött. Átkozottul jól működött, mert beindította Wolfbane összes riasztóját, de még a Földét is. Nem valami közönséges gyilkos szoftver akaszkodott ránk. Igazi gondolat-kontrolláló volt, amit a Földön állítottak elő, és a fénynél is gyorsabb interfészen küldték át ide.

Cat döbbenten bámult rá.

- Ugye csak tréfálsz? - Megrázta a fejét, majd folytatta: -

Morninglory, azt akarod mondani nekem, hogy valaki valós idejű kalózgylkos programokat működtetett egy fénynél gyorsabb kapcsolaton keresztül, egyenesen a Földről? Uram atyám, ennyi pénzért egy teljes évre kibérelhetnénk a kombinált Wolfbane megaprocesszort. Sőt, ennyiért akár meg is lehetne venni.

- Tudom - mondta a férfi.

- Akkor meg mi folyik itt?

- Jim. Miatta történt. Igen nagy kupac szarba lépett. Nagyobba, mint képzeltük.

- Azt mondtad, hogy ez az egész a Plebs-szel van kapcsolatban. Meg a gondolatkontrolláló szoftverekkel. Meg tudunk birkózni vele?

Morninglory megvonta a vállát.

- Talán.

A lány lenézett rá.

- Tudod; ő nagyon aranyos srác. Félek egy kicsit, hogy mi lesz vele.

Morninglory ráemelte sárgás tekintetét. Megmozdultak az ajkai, és egy pillanatra elvigyorodott.

- Te is csak kölyök vagy, Cat.

A lány félrenézett.

- Én egy öreg kölyök vagyok, Morninglory. Igazán öreg.

- 2 -

- Te melyik vagy? Frick vagy Frack?

Jim őre felmordult. Félretette a színes magazint, amit addig olvasgatott, és felállt. Jókorá combjain rengett a háj.

- Frick - felelte. - De nem a valódi nevem. Gondolom, sejtetted.

- Hol van Cat?

- Morninglorynál. Idehívjam?

- Igen; kérlek.

Frick kitotyogott a szobából.

- Mindenki megúsza? - kérdezte Jim Cattól, miután a lány kiküldte a szobából Fricket.

- Szép kis hely - felelte az, és körbepillantott.

A szoba akkora volt, mint két nagyobbfajta szekrény, amit egymás felé fordítottak és összenyitottak. A falakat elszürkült farostlemez borította. Az egyetlen ablakon olyan vastag rétegben állt a kosz, hogy nehéz lett volna megmondani, nappal van-e odakint, vagy éjszaka. És mindent átítatott az áporodott curry szaga.

- Hogy mindenki megúsza-e? Igen, többé-kevésbé. Morninglory rendben van. Éppen azt próbálja kiókumlálni, hogy mi kapott el benneteket.

- Mi van Chippel?

Cat megvonta a vállát.

- Ő gabalyodott bele a legjobban, így ő van a legrosszabb bőrben.

Kómába esett. Morninglorynak van valami technológiája arra, hogy hogyan nővesszen neki új agyszöveteket. Azt mondja, rendbe fog jönni.

Jim úgy érezte, hogy a gyomra émelyítő görcsbe rándul. Sok borzalmat látott az elmúlt néhány napban, de az a gondolat, hogy Chip agya kiégett... Hogy az őrlők valódi agyszövetet pusztítottak el...

És ő vajon milyen közel volt hozzá? Viszkető érzést érzett a lába között, és akaratlanul is odakapta a kezét.

Cat észrevette a mozdulatot.

- Oh? Már ennyivel jobban érzed magad?

Jim kipréselt magából egy halvány mosolyt.

- Később, rendben? Még... nem tartok ott.

Néhány pillanatra csend következett. Aztán Jim halkan felsóhajtott.

- Csak az időnket pazaroltuk. Kis híján elpusztultunk, és semmi eredménye.

Jézusom, kész csődtömeg vagyok...!

- Hát, az utóbbit nem vitatom, de a többivel kapcsolatban nincs igazad. Sok mindent sikerült megszereznünk. Morninglory épp most elemzi. Tudod, Jim, én nem nagyon hiszek a sorsszerű találkozásokban, de ha létezik valami Deus, ami működteti a nagyMachina-t, akkor benne kell, hogy legyen a keze abban, hogy mi így összekerültünk. Úgy tűnik, hogy annak a problémának is rengeteg köze van hozzád, amin most én dolgozom.

Jim felkönyökölt az ágyban. Arcában fájdalmasan megrándult egy ideg, s ettől visszahanyatlott.

- Hogy is van ez? Mit is csinálsz te pontosan, Cat? Valahogy mindig elkerülsz, hogy beszélgezzünk róla.

- Ó, a múltkor egészen közel jártál hozzá. Jobb munkaköri leírás hiányában talán kémkedésnek nevezhetnénk. Igazából keresek valamit.

- És most elmondod nekem, hogy mi az?

- Aha. A szüleimet a Pleb pszichózis ölte meg. Morninglory szerint utalások százai léteznek veled kapcsolatban ebben a témakörben. Ja, és te vagy egy másik terület sztárja is. Kitalálsz, hogy melyiké?

Jim úgy érezte, hogy mindjárt leesik az álla. Amit a lány az előbb mondott, sötét, kavargó érzést keltett benne.

- Még csak ötletem sincs - mondta.

- A gondolatkontrolláló technológiáé. Az a terület is hemzseg a veled kapcsolatos hivatkozásoktól.

Steele parancsnokot a hajó edzőtermének futógépén érte utol a hívás. A kis digitális monitor azt mutatta, hogy huszonkét mérföldet tett meg idáig. Már csak tizenhét volt hátra. A feje felett a fénycsövek egyenletesen ragyogtak. A nő úgy érezte magát, mint egy bogár, amely épp a műtőasztalon mászik keresztül. Olyan kiszolgáltatott, mint még életében soha. Itt sétálva próbál előrejutni, miközben az őt hordozó hajó egy fénynél gyorsabban feltároló rést hasít a téridőbe.

- Itt Steele. Tessék.

- Majdnem elfogadható munkát végeztem - mondta a hang.

- Köszönöm, uram. Én nem így gondolom.

- Persze, hogy nem így gondolja - folytatta a hang.
 Különös látvány volt, ahogy Steele egyhelyben futva a jobb vállához beszélt. Valójában ezt a testetlen hangot sem hallhatta rajta kívül senki más.
 - Megölte Carl Saganovichot. Ez azért valami.
 - Most Carl Endicottnak nevezte magát.
 - Olvastam a jelentését. A nőt is elkapta?
 - Igen, uram. Akarja látni?
 - Annyira, hogy már át is irányítottam a hajóját a harci műholdra, ahelyett, hogy közvetlenül a Földre mennének.
 - Ennyit ér ez a nő?
 - Nem tudom. De biztonságosabb így, és maga is hamarabb tud útnak indulni. Steele kicsit lassított. A pulzusa nyolcvan fölé emelkedett. Öregszik, hogy az ördög vigye el.
 - Elindulni? Hova megyek?
 - Vissza. Ugyanoda, ahonnan jött. Kaptunk egy fülest a fiúról. Majdnem elcsíptük, de aztán nyomát veszítettük.
 - Elvesztettem az... A csapatomat - felelte a nő.
 A hang felnevetett.
 - Ne aggódjon, Steele. Ez alkalommal az egész istenverte hadsereggel együtt küldöm vissza.

- 5 -

Majdnem tíz napot vett igénybe, de a végére egy motoros gurulószerkezet segítségével már mozogni is tudott. Morninglory huzalkapcsolat segítségével irányította a szerkent, ami a koponyájába ültetett dugaszolóaljszerkezetet kötötte össze a szék elektronikus agyával.

Mindhárman a szabadban voltak, a gyár körüli zúzottbeton udvaron. A törmelékben olaj és napégette aszfalt szaga áradt. Morninglory székének kereke csikorgó hangokat hallatott, ahogy a bolygó napjának vörös fényében sétálgattak a kavicsos talajon.

- Először is: mit tudsz a Pleb pszichózisról? - kérdezte Cat.

Morninglory már majdnem teljesen rendbejött, bőrének szokásos arany ragyogása eltakarta lassan elhalványuló zúzódásait. Cat jóltápláltnak tűnt, és kissé kikerekedett. Már Jim is úgy érezte, hogy van rá esélye, hogy túlélje azokat a rángatásokat és húzókat, amiket első komoly számítógépes kalózkodási kísérlete közben szerzett.

- A Pleb pszichózis? - Jim megvonta a vállát. - Valami tömegpszichológiai dolog. Én úgy tudtam, hogy csak a Földön van ilyen.

Egy csoport Plebnek egyszerre megy el az esze. Gyakran erőszakhullámba torkollik.

A lány bólintott.

- Elég jó, de van benne néhány logikai baki, és, mintha kicsit szelektív lenne a megfigyelőképességed. Arra pontosan emlékszel, hogy milyen pénzeket láttál nálad, de, hogy Pleb pszichózis közepette látogattál el hozzám itt, a Wolfbane-en, ez a tény valahogy elkerülte a figyelmedet. Tehát már itt is előfordult, a Wolfbane-i Pleb közösségben. Másrészt, nemcsak gyakran követnek el erőszakos cselekményeket, ahogy mondtad, hanem mindig. Ha nincs erőszak, nem beszélhetünk erről a fajta pszichózisról sem. Tudom, hogy ez egy önmagába visszatérő definíció, de ezzel kell dolgoznunk.

Jim megrázta a fejét.

- Nem értem, Cat. Mi közöm lehetne ehhez az egészhez? Még annyit sem tudok róla, hogy pontosan ki tudjam fejezni magam, mikor szóba kerül, Na és te vagy az első Pleb, akit valaha is megismertem.

Morninglory felröhögött.

- Azt hiszem, enyém a második hely. Mit gondolsz az eddigiekről, Jimbo?

- Nem tudom. Valami azt súgja nekem, hogy a Plebek általában nem olyanok, mint ti. Sem pedig, mint Chip.

Cat megtorpant, és elgondolkozva végigmérte.

- Mit értesz ezalatt?

Jim úgy érezte, hogy menten elsüllyed szégyenében. Biztos, hogy épp az előbb csinált bolondot magából, és ami a legrosszabb, azt se tudja, hogy mit követett el.

- Szóval azt gondolod, hogy mi nem vagyunk közönséges Pleb. Úgy hiszem, azért, mert ugyanolyan intelligensnek látszunk, mint te, vagy mert bonyolult high-tech dolgokat csinálunk, mint például Morninglory.

Meg aztán nem fekszünk naphosszat drótokkal a fejünkben, és nem zsebelünk ki járókelőket némi extra zsebpénzért.

Jim arca megrándult. Habár még sohasem gondolta végig, mi is valójában a véleménye a Plebekről, a lány által leírt kép kényelmetlenül közel járt a saját, homályosan megformált elgondolásához.

- Én... huh, talán nincs mindenben igazam...

- Ne beszélj ostobaságokat. Mi mást gondolhatna egy ilyen fiú? Úgy értem, akit állampolgárként neveltek fel, kitűnő oktatást kapott, akit arra képeztek, hogy jelentőségteljes munkát végezzen... Mi másnak tekintenéd a Plebset, mint pénzügyi tehernek a társadalom nyakában?

Még hozzá felesleges tehernek.

Fájt, ahogy a "fiú" szót használta. Jim megpróbálta figyelmen kívül hagyni - hiszen mennyi fájdalmat okozhatott ő maga akaratlanul a saját szavaival? A lány szülei Plebek voltak, és meggyilkolták őket.

- Hallgass ide, Cat.

Morninglory fél füllel hallgatta a társalgást, miközben valami titokzatos formát figyelt, amely lassanként kirajzolódott a szék holoképernyőjén.

- A Plebs általában semmire sem használható - szólt közbe. - Pontosan ez a probléma. Nekem illik tudnom, hiszen én is közülük való vagyok.

Fölpillantott Catre.

- Ó, csitt, kislány Ez igaz, és ezt te is tudod. Egyszerű a dolog.

Az egész történelem során az volt az emberek problémája, hogy nem volt belőlük elég. Nem voltak elegenden ahhoz, hogy felszántsák a földeket, felépítsék a városokat, működtessék a gépeket. És aztán, szinte egyik percről a másikra, túl sok lett belőlük. Illetve az akkori vezetés - de a mai szinten - úgy állították, mintha túl sok lett volna a kéz és túl kevés a munka. Mintha átléptünk volna egy határvonalat. Pedig ha van száj, akkor kell a kenyér, és amíg kell a kenyér, kell a munka is.

Szervezés kérdése a dolog, nem népesedésé. De szép lassan, a remekbeszabott szónoklatoknak és okoskodó szociológiai elemzéseknek köszönhetően már mindenki elhitte ezt a magyarázatot: a gépek miatt nincs munka. Mit lehet ilyenkor tenni? Megvonta a vállát.

- Kihasználni a helyzetet. Egyre több pénz vándorolt egyre kevesebb zsebbe, mivel a "sokat mondok, keveset cselekszem" irányítás mellett csak egy elenyésző kisebbség volt képes munkát szerezni, a többinek meg maradt az önpusztítás... előbb TV, drogok, alkohol, aztán a drótozás. Erre mi volt a kormányzat reakciója? Rendőrség és pszichiátria, vagy ha mézes-mázos kedvében volt, akkor a kiengesztelő cirkusz, a szociális segély. Gyakorlatilag eltartotta a társadalom őket, de csak olyan szinten, hogy ne bírjanak teljesen lábra állni, mert akkor már nem kontrollálhatóak.

- Csak nem tettek ilyet! - mondta Cat hevesen.

- Nem-e? Nézd át újra a történelmi holoídat, és ez alkalommal ne aludj! Odaérték az egész komplexumot körülvevő, viharvert, rozsdás kerítéshez. Korrodált, lazán csüngő szögesdrót szálak húzódtak végig a tetején. Jim elgondolkodva mérte végig.

- Mit tennél, ha meg kéne védened ezt a helyet? - kérdezte. - Ez a kerítés senkit nem fog visszariasztani.

Morninglory bólintott.

- Először is: mitől kellene egyáltalán megvédenünk? Az egyedüli lehetséges támadóink... ööö... bizonyos kormányügynökségek tagjai lehetnének. Vagy öngyilkosjelölt idegenek. De ha ezek a potenciális támadók valódi lépésre szánnák el magukat, hát akkor egy szövetségi csatahajó se lenne elég ahhoz, hogy megvédjük magunkat.

Hátradólt a székében, és tekintetével egész hosszában végigpásztázta a kerítést.

- De abban igazad van, hogy ez az öreg tákolmány még egy szúnyogot se állítana meg.

Újra felröhögött, és kezeivel a térdére csapott.

- Ez valóban semmit sem érne, Jimbo, de azért én sem vagyok teljesen örült. Sem pedig pacifista. Van egy pár ütőkártya elrejtve az ingujjamban. Mivel nem valószínű, hogy csupán szúnyogokat kellene feltartóztatnunk.

- Erről pedig az jut eszembe, hogy Chip végre kibújt a regeneráló tartályból, és

a vizsgálati eredményei azt mutatják, hogy most nagyobb lángelme, mint fénykorában. Nem üdvözljük a visszatérése alkalmából?
Ugyanis ő az ász a pakliban. Igazi rovarirtó.

- 6 -

Steele nem volt tökéletesen elégedett a térde állapotával. A sántítása már majdnem teljesen elmúlt, de még nem tudott kétszáz fontnál nagyobb súllyal guggolásokat végezni. Nem sok hasznát veszi a lábának, ha valami teljes csatapáncélba bújtatott, szitává lőtt rohamosztagost kell az egyik helyről a másikra "vonszolni. Kis szerencsével erre nem is lesz szüksége. Ez alkalommal egy teljes, dupla A-osztályú támadócsapat felett rendelkezett. Ez volt a beígért "egész istenverte hadsereg".

Épp egy harci légiautó lövészülésén üldögélt, amely egy homályos, sötét terület felett lebegett, közel a város pereméhez. A feje felett két hold gördült végig egy olyan Tejúton, amely teljesen különbözött attól, amelyet a Föld lakói megszoktak.

- Semmi sincs ott lent - motyogta mögötte a technikus. - Az a néhány jelzőfény automatikus, a szürkület beálltakor jönnek működésbe, hogy elriasszák az illetéktelen behatolókat. Ezt a régi gyárat már évekkel ezelőtt bezárták. Most valami bank tulajdonában van.

- Igazán? Akkor hogy kísérelhetett meg valaki egy nagyon bonyolult, rendkívül hatékony és kis híján sikeres behatolást a CLA központi adatbankjába, pontosan erről a helyről?

A technikus megvonta a vállát.

- Ha maga mondja, főnök. De én nem látok rá semmi bizonyítékot.

Steele zord arc kifejezéssel pillantott ki az ablakon.

- Majd fog - mondta. Aztán a pilóta felé fordult. - Tegyen le minket!

- 7 -

Az emberiség a faj fennállása óta örök háborúban áll az idővel.

Annyi mindent kell megértenie és megoldania! Hát, micsoda pazarlás az alvás! Mégsem bírt leszokni róla, és körülbelül hat órával az elalvás után az emberi test eléri a legalacsonyabb aktivitású állapotát. Az orvosok ezt az időszakot nevezik a kialvás idejének, mert a szívrohamok egy jókora százaléka ilyenkor következik be, és hosszú ideje haldokló betegek is gyakorta ezt az időt választják ki arra, hogy végképp eltávozzanak.

Modern, órákkal rendelkező technikai társadalmunkban a fokozott sebezhetőségnek ez a periódusa hajnali négy körül szokott bekövetkezni. A rendőrségi és speciális katonai akciók tervezői gyakorta használják ki ezt a jelenséget.

Hajnali négy óra egy perckor két, élő erők elleni gránát törte át az öreg gyár tetejének egyik elszürkült üvegtábláját. A padlóra zuhant, és zöldeskék gázfelhőt eresztett ki magából az épület sötétbe burkolózó belsejébe.

Aztán elszabadult a pokol.

- 8 -

Teljesen ionizált gáz, amely megközelítőleg azonos számú pozitív és negatív iont tartalmaz. Ez a plazma definíciója a fizikában. A természetben sokfelé előfordul, például a gömbvillámokban, a csillagok középpontjában vagy a nukleáris robbanások tűzgömbjének a szélén.

Nem sokkal a harmadik évezred hajnala után a fegyverkutatók rájöttek, hogy hogyan lehet plazmasugarakat létrehozni és irányítani.

Az évek során tökéletesítették a módszert, és végül képessé váltak arra, hogy kis méretű, lebegő generátorokat építsenek, amelyeket fel lehetett használni a harcmezőn, mint mobil tüzérségi egységeket. Ezek a két ember által irányított platformok, amelyek leginkább kövérkés hójagokra emlékeztettek, a "körfűrész" becenevet kapták, mivel elképesztő mértékű pusztítást tudtak véghezvinni. Képzeljük el a Hirosima felett felrobbantott első atombomba energiájának egy

részét egy körülbelül hüvelyknyi vastagságú sugárnyalábba belesűrítve. Aztán képzeljük el, mi történik, ha ennek a sugárnak a vége megérint valamit. Például ablaküveget. Vagy gránitot. Vagy edzett molibdénacélt. Vagy akár gyémántot. Ha ilyen hőfokú plazmával érintkeznek, ezek az anyagok majdnem ugyanolyan könnyen lángra lobbannak, mint a papír vagy a magas oktánszámú benzín. Hajnali négy óra két perckor két ilyen lebegő körfűrész kezdte el a pusztítást, a gyár két átellenes végénél.

- Jim! Hol a pokolban vagy? Lefelé azon a csapóajtón!

Morninglory körbeperdítette a székét, és megpróbált elég hangosan üvöltöni ahhoz, hogy a hangját a robbanások fülsüketítő zajában is hallani lehessen. Itt, a gyár közepén a levegő megtelt füsttel és vegyi anyagokkal, a detonációk lökeshullámai pedig betonhullámokat gyűrtek a padlóba. Jim szeme égni kezdett, miközben arra várt, hogy Cat végre előkerüljön. Ott állt a nyitott csapóajtó mellett, és nem is törődött Morninglory őrzőgő utasításaival.

- Nem megyek, amíg Cat ide nem ér.

- Te idióta, a lány akár már halott is lehet! Az Isten verje meg az Ilyen hülyéket! Hol éltek ti? - kiáltotta Morninglory, aztán rápillantott a fiúra. - Bocsanat, hogy ezt mondtam. Nem gondoltam komolyan.

- Dehogynem gondoltad komolyan - gondolta Jim. - Ezek nem lennének itt, ha nem hozod működésbe a riasztórendszereket, miközben majdnem meghaltál. Arra pedig nem került volna sor, ha nem találkozol velem.

Teljesen igazad van. Átkozott vagyok. Minden, amit megérintek elpusztul!

Mikor az első robbanások megrázták az épületet, Jim kigurult az ágyából. Rögtön felkapta az S & R 75-öst, amit újabban mindig karnyújtásnyi távolságon belül tartott. Akkor éppen a párnája alá dugta, ami az alvást kissé kényelmetlenné, de ugyanakkor biztonságossá tette.

Morninglory, arcán a mikrofonnal kombinált lélegeztetőkészülékkel, lobogó hajjal hajtotta a székét, mint valami vadlovat, hogy az embereit a gyár alatt meghúzódó óvóhely kétes biztonságába terelje.

- Chipper! - üvöltötte. - Chip, merre vagy?

Jim hallotta, ahogy egy hang válaszol.

- Itt vagyok lenn, főnök. Már rajta vagyok. Sőt, már majdnem kész.

Akar segíteni?

- Egy pillanat - csikorogta Morninglory. - Jim, már mondtam, hogy penderítsd le oda a seggedet!

- Nem! Addig nem, amíg Cat meg nem érkezik!

Morninglory a pisztolyra nézett, amit Jim a jobb kezében tartott.

- Tudod, hogy hogyan kell használni?

A fiú bólintott.

- Aha.

- Jól van. Akkor, ha már ragaszkodsz hozzá, hogy itt álldogálj, mi lenne, ha elintéznéd azt a két rohamosztagost, akik épp felénk rohannak azokkal a csúnya, nagy puskákkal a kezükben?

Jim felkiáltott, aztán lebukott és megpördült, így a vakító, kék lézersugár, ami precízen leválasztotta volna fejét a törzséről, ártalmatlanul sistergett a padlón. Tízévnnyi rutin jött újra működésbe, ahogy ráirányozta a fegyvert az első rohamosztagos páncélos mellkasára. A belső hang megszólalt a fejében: Szilárdan tartsd. Az elülső irányzékot nézd, ne a hátsót! Tartsd a célponton! Most jó! Lassan húzd meg a ravaszt...

Fel sem tűnt neki, hogy tényleg meghúzta a ravaszt, amíg meg nem látta a célba csapódó S & R 75-ös lövedék irtózatossá hatását. A rohamosztagos páncélja jó minőségű volt: a másodperc egy értékelhető töredékére le tudta lassítani a golyót. Ennek az volt az oka, hogy a páncél hajlékony volt, legalábbis, ha elég nagy ütés érte. Ennek következtében egy tenyérynnyi részen behorpadt, és öklömnyi mélyen benyomódott a mögötte megbúvó emberi test mellkasába.

De ez a helyzet csak rövid ideig tartott. Utána a fáradt uránium lövedék mozgási energiája hővé alakult, és az így létrejött plazmasugár hatlábnyi távolságon belül mindent szétroncsolt, beleértve a második rohamosztagost is. Jim csak egy vakító fényvillanást látott, és azt, hogy két elmosódott körvonalú figura a robbanás közepén úgy vágódik hátra, mintha óriási erejű gumikötelek rántották volna le őket a földre. A hatás annyira látványos volt, hogy nem is jutott el azonnal a tudatáig, hogy épp az imént ölt meg két embert.

- Jó lövés volt! - kiáltotta Morninglory - Lássuk, hogy meg tudod-e ismételni. Igyekezz, mert közben a barátnőd is megérkezett.

Jim a hangja irányába pördült, és megpillantotta Catet körülbelül tíz yard távolságban. Láta, ahogy a lány átfordul a vállán, feltérdel, és tüzet nyit abból az apró fegyverből, amit mindig magánál hordott. A lövedék eltalálta a rohamosztagos sisakját, de csupán egy ártalmatlan karcot ejtett rajta. A katona válaszként épp célra emelte a puskáját, mikor Jim gyakorlati bemutatót tartott neki a Fizika törvényeiből, az S & R 75-öst használva, mint oktatási segédeszközt: belerobbantotta a fejét és a felsőtestének legnagyobb részét a gyár legtávolabbi falába.

- Ide! - üvöltötte Jim.

Reszelősnek érezte a hangját, és rádöbbsent, hogy már percek óta teljes hangerővel ordít. Különös. Eddig észre sem vette.

Cat könnyed léptekkel futott oda hozzájuk. Még a káosz kellős közepén is sikerült elérnie, hogy kiegyensúlyozottnak látszon.

- Oda le?

- Igen. Nyomás! Én majd viszem Morningloryt.

- Eszedbe ne jusson! - hörögte Morninglory. - Hallgassatok ide, gyermekeim!

Nincs időnk ilyesmire. Egyszerűen fogjatok meg, és hajítsatok le oda. Aztán ti is gyertek le, és csukjátok be azt az átkozott ajtót magatok után. Gyerünk már!

- De mi lesz, ha...

Jim tiltakozása elszállt a semmibe, mert Cat máris odaugrott Morningloryhoz, és megragadta két csontos vállánál fogva.

- Segíts!

Jim megfogta a lábait, és ketten keresztüllódították az öreget a lejárati csapóajtóján. A körfűrészek dübörgő hangja hirtelen felerősödött, és egy vakító fényvillanás lobbant fel a fejük felett.

Az acél tartógerendák egyszerűen szétolvadtak, és az egész tető elkezdett leroskadni.

- Csak utánam - mondta Cat negédes hangon.

- A pokolba! - kiáltotta Jim. Lenézett, és vért látott a kezén.

Végül ő is ereszkedni kezdett.

Az óvóhely néhány alagútból állt, amit a gyár alatti mocsaras talajba vájtak; és a falait omladozó betonlapokkal erősítették meg.

Morningloryt az akna alján találták meg, amint épp felborult székét igyekezett újra felállítani. Cat visszabillentette a szék a megfelelő helyzetbe. Az alagútban alig lehetett látni valamit. A világítást szórványosan elhelyezett fénycsövek szolgáltatták, a fényük alig tudott áthatolni a kavargó porral teli félhomályon.

Minden újabb felszíni robbanás megremegtette az alagút falait, és további porfelhőket lökött a levegőbe.

- Erre! - kiáltotta Morninglory, és a fejével mutatta az irányt, miközben keresztülvágatott az alagúton.

A másik kettő lélekszakadva rohant utána, de egyszer csak Morninglory széke éles ívben jobbra fordult és eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

- 9 -

Az alakok kísértetiesnek tündek, ahogy furcsa rovarokként araszoltak keresztül a poron és a törmeléken. Az épület tetejének nagy része eltűnt, és csak egyetlenegy fal maradt teljes magasságában állva, bár ablakainak helyén már csak üres lyukak tátogtak. A hajnal első rózsaszín sugarai furcsán vidám jelleget kölcsönöztek az egész szürreális jelenetnek. Az erőtbbszöröző kiborg-öltözékbe bújt Steele óvatos léptekkel haladt keresztül a pusztítás színhelyén.

Ez a ruha lényegesen többet tudott az egyszerű harci páncélnál.

Lényegében egy molibdénötvözet váz volt, amely úgy ölelte körül Steele-t, mint egy rákot a páncélja. Viselőjének agya közvetlen idegi kapcsolatban állt a ruha különböző részeit irányító apró elektronikus agyakkal, és ugyanúgy tudta használni, mint a saját izmait. Azzal a különbséggel, hogy a kiborg váz körülbelül 150-szer erősebb volt minden emberi lénynél, és olyan fegyverzettel látták el, amilyen a kisebb katonai antigravitációs járműveken található. Jobb mutatóujjába például harci lézert építettek. Ha Steele el akart valamit pusztítani, elég volt csak rámutatnia.

- Nem találtunk túl sok tetemet - mondta.

A helyettese, egy Margot nevű fekete nő, akit a katonák maguk között csak Vas

Maggie-nek hívtak, valahová a távolba meredt, amíg a jelentések közvetlenül a koponyájába áramlottak.

- Eddig... kettőt találtak meg közülük, és hetet a mieink közül.

Steele arca összerándult. Utálta elveszíteni az embereit. Személyes sértésnek vette, ha ilyesmi történt; és ez általában végzetes következményekkel járt a veszteség okozójára nézve. Ezt a műveletet is embervesztés nélkül akarta végrehajtani, mégis összezavarodott minden.

- Mondtam annak a hülye pilótának, hogy van itt lent valami. Igazam lett, és még ahhoz is elég jók voltak, hogy kibírják egy dupla-A taktikai rohamcsapat támadását. Túléljék, ráadásul több mint három embert öljenek meg a mieink közül minden halottjukért cserébe. Mit mond erről az elemzése, kapitány?

Az őket kísérő két rohamosztagos egyike megpördült, és kilőtt egy élő erő elleni gránátot a könyökére szerelt gránátvetőből. Vagy negyven méter távolságban egy robbanás lángcsóvái csaptak fel. A harci öltözékek stabilizátorai zümmögni kezdtek, ahogy a lökéshullám ellenében igyekeztek álló helyzetben tartani viselőiket.

- Mi volt ez? - kérdezte Steele.

- Azt hittem, hogy van ott valami - felelt zavarodottan a rohamosztagos.

Steele addig meredt rá rezzenéstelenül, amíg a férfi arca lángvörössé nem vált, azután elfordult.

- Kapitány, mit mondanak a harcelemző számítógépek? Csak két testet találtunk meg közülük. Hol van a többi?

Vas Maggie félrebillentette a fejét, újra a távolba meredt, aztán hirtelen rántott egyet a fején és visszatért a valóságba.

- A bolygó körül keringő csapatszállító most fejezte be a terület hosszúhullámú radarpásztázását. A mérések szerint a gyár alatt egy csatornahálózat található. Meglehetősen nagy kiterjedésű. Átküldöm a térképet a harci pengéjére.

Steele bólintott, és várt amíg a személyes harci csatlakozó egysége fel nem csipogott. Megparancsolta neki, hogy hozzon létre egy holotérképet. A térkép hamarosan ott hullámozott előttük a poros levegőben.

- Rendben. Úgy tűnik, közel vagyunk az egyik bejárathoz.

Szünetet tartott, jobbra fordult, és a megadott pont felé biccentett.

- Kapitány, azt a roncsot tüntessék el onnan!

Vas Maggie kivágott egy hanyag tisztelgést, majd torokmikrofonjába motyogott.

- Vigyázat! - kiáltotta.

Steele és a két rohamosztagos lekuporodott.

Aztán az egyik körfűrész a fejük fölé ereszkedett, és kilőtt egy plazmasugarat. A szétporladt betonból, megcsavarodott acélgerendákból és olvadt üvegből álló halom vakító fényvillanás kíséretében eltűnt, üvegesre olvadt falú, húsz láb mély krátert hagyva maga után. A plazma hője a sziklát, a homokot és a fémeket egyaránt amorf masszává változtatta. A kráter falán három sötét lyuk ásított: a földalatti alagutak.

- Rendben, fiúk - mondta Steele. - Fogjunk hozzá!

- 10 -

- Hova tűnt?

Kisebb-nagyobb embercsoportok rohantak el mellettük anélkül, hogy a legcsekélyebb figyelmet fordították volna rájuk.

- Hé!

- Hagyd őket, Jim! Nem érnek rá minket babusgatni. Hmm. Itt kell lennie valahol. Megfordult, és elkezdte nézegetni a falat.

Jim is odanézett, de semmi különös nem látott, csak a betontáblákat, és itt-ott javítások rozsdásodó nyomait. Egyszer csak kinyúlt egy vézna kar a falból, és megragadta Cat csuklóját. Jim pisztolyt rántott, de a lány leintette.

- Ugyan már - mondta, és nevetés bujkált a hangjában.

A kéz a fal felé húzta, ő engedelmesen követte, és egyszer csak eltűnt. Jim megvonta a vállát, még egyszer ránézett arra a pontra, ahol a lány eltűnt - és belépett egy kicsi, fényesen megvilágított szobába, rengeteg, lázasan dolgozó ember közé.

- Üdvözllek az irányító központban - mondta Morninglory, aki egy tartályban feküdt, amihez a buzgó technikusok bemeneti csatlakozók százait erősítették. Közvetlenül mellette egy másik tartály állt, amiben a vezetékek kusza rengetege

mögött Chip sápadt arca világlott.

Jim most találkozott vele először azóta, hogy megpróbáltak betörni az adatbankba. Nem úgy nézett ki, mint aki teljesen felépült, sőt: nagyon betegnek látszott.

- A terv a következő - mondta Morninglory - Ti ketten most elhúztok innen. Cherry, gyere ide!

Kis, majomszerű figura lépett oda hozzájuk, aki közelről fiatal nőnek bizonyult.

- Cherry majd kijuttat benneteket. Az alagutak többségét leárnyékoltuk. Meg fogják őket találni, de ez még nekik is időbe telik. Ezalatt át tudtok jutni a Wolfbane-i központi csatornahálózatba. Ha elég messze tudtok kerülni az ütközet színhelyétől, semmi bajotok sem eshet.

Hirtelen szikraeső tört ki Chip tartályából, a fiú vékony teste ívbe feszült, majd elernyedve visszahanyatlott. Szeme csukva volt, de arc kifejezése vicsorgássá torzult.

- Nem megyek sehova - mondta Jim.

Csak most kezdett eljutni a tudatáig, hogy épp az imént ölt meg három embert. Nem kis részben azért, hogy ezt a zsémbes öregembert védelmezze, akit épp most szíjaznak bele egy tartályba, ami kellemetlenül emlékeztette őt egy koporsóra. Mialatt a technikusok munkálkodtak, Jim észrevett Morninglory mellkasán egy lassan növekvő vörös foltot.

- Megsebesültél!

- Igen, de most nem érek rá ezzel foglalkozni. És a te ostobaságaidra sincs időm. Nincs szükségem a segítségedre. Azt akarom, hogy te és Cat kikerüljetezzenek innen, mielőtt ezek az átkozott kurafik ránk zúdítanak mindent, amilyük csak van.

Cat közelebb lépett hozzá.

- Igaza van, Jim. El fog boldogulni nélküled is. Ő tud vigyázni magára, már régóta gyakorolja.

Cherry is odalépett, és megragadta a vállát.

- Hallgass rá, haver! Tudja, hogy mit beszél. Akkor most indulunk, vagy sem?

Jim pillantása ide-oda járt a tartályokban fekvő két csendes figura között. Sejtette, hogy mire készülnek. Morninglory és Chip az összes létező fegyverét be fogja vetni egy kétségbeesett, mindhalálíig tartó kiberháborúban, és közben nem akarnak a testükkel bajlódni. A tartályok majd gondjukat viselik, miközben ők fontosabb dolgokkal foglalkoznak.

- Igen, úgy tűnik, tudják, hogy mit csinálnak - gondolta Jim. - Én is tudom. Épp öngyilkosságot készülnek elkövetni. Mert valahol a fejünk felett egy szövetségi csatacirkáló kering bevetésre készen, és ha azok ott fent türelmüket vesztik, akkor ez az egész környék egyszerűen megszűnik létezni.

Akár maga elé is tudta képzelni a dolgot: egy fázishangolt lézersor hosszú, tapogatózó, csaknem láthatatlan sugárnyalábja, amint ledőf az égből, hogy úgy romboljon szét itt mindent, ahogy a kisgyerek tapossa szét a homokvárat.

- Nem akarok elmenni - mondta.

- Nem érdekel, hogy mit akarsz - tört ki Cat. - Csak azt akarom tudni, hogy mit fogsz csinálni. Jössz, vagy nem jössz? Mert én bizony megyek.

Azzal otthagya.

Jim csak állt, és a lány után bámult. Viharzottak benne az érzések.

Minden, amit az elmúlt néhány hét alatt tett, tragédiába torkollott.

Mindenki, akivel érintkezésbe került, bajba jutott. Az egyik eltűnt, a másik meghalt, és most még többen fognak meghalni. Az még kevésbé vigasztalta, hogy a legtöbb baj azoknak a nyakába zúdult, akik védelmezték őt, vagy megpróbáltak segíteni neki.

- Nem futhatok el megint - gondolta kétségbeesetten. - Egyszerűen nem tehetem. Morninglory kissé felemelte a hangját. Parázsló szemei Jimre szegeződtek.

- Eredj, fiú! - mondta. - Tudom, hogy mit gondolsz most magadban, de akkor is menj el! Neked még dolgod van ebben a világban, és ha itt maradsz, soha nem fogod véghezvinni.

Jim megpróbált tiltakozni, de az öreg csak folytatta, és a hangja olyan rideg volt, mint a gyászharang kondulása.

- Ide hallgass! Itt csak elpusztulnál. Menj el, juss ki innen, és tedd meg, amit tenned kell! A többit pedig bízd rám! Mert én most nem fogom kímélni őket.

Szünetet tartott, megnyalta az ajkát, és folytatta.

- Jim - mondta szelíden -, ez az egész nem miattad történik. Az én háborúm már a születésem előtt elkezdődött, és mindig is tudtam, hogy valahogy így fog

végződni. Mit gondolsz, miért van itt ez a felszerelés? Én a Plebekért harcolok, és ezért minden elképzelhető módszert felhasználok. Még azt is, amit a régi Japánban kamikaze támadásnak hívtak. Így hát ne vedd a saját válladra mindannak a súlyát, ami itt fog történni, mert ezt a terhet nem neked kell viselned. Mindig van jogunk a választásra, Jim. Ez az, amit a szabad akarat valójában jelent. Emlékezz: egy szabad embert meg lehet ölni, de soha nem lehet rabszolgává tenni!

A tekintete szinte keresztülfúrta Jimet.

- Kikészítem őket, fiam. Lefogadhatod... Megígérem.

- De...

- Csak semmi "de"! Tenni akarsz értem valamit? Akkor folytasd a harcot! Cat majd megmutatja a módját. Ezt ígérd meg nekem, és akkor bármi is jön ezután, békében fogok nyugodni.

- Egy haldoklónak tett ígéret - gondolta Jim, miközben az öreg visszahanyatlott a tartályba, és a szemhéja remegve lecsukódott. De azért rábólintott.

- Megígérem, Morninglory.

Mindha látott volna egy helyeslő arcrándulást, és tudta, hogy súlyos kötelezettséget vett most magára, amit soha nem szeghet meg.

Egy haldoklónak tett ígéret... Megrémült tőle.

A technikusok a tartályok köré gyűltek, és lassan lecsukták a páncélozott fedeleket. Bármi is fog itt történni ezután, Morninglory és Chip lesz a legnagyobb biztonságban.

A technikusok nem rendelkeztek ilyesfajta védelemmel, és ezzel tisztában is voltak. Ennek ellenére egyikük sem próbált elmenekülni.

Páran összeölelkeztek, mások kezet szorítottak vagy megcsókolták egymást, de ez volt minden. Aztán visszatértek a munkájukhoz, a konzoljaik, csatlakozó egységeik és holomonitoraik fölé görnyedtek, hogy felkészüljenek a reménytelen harcra.

Jim úgy érezte, hogy valami forró nedvesség önti el a szemeit.

- Most akkor jössz, vagy nem? - kérdezte újra Cat, de most már lágyabb hangon.

- Igen - mondta Jim. -Jövök.

Megfordult, és követte a lányt, de miközben elindult kifelé, megfogalmazódott benne egy csendes ígéret. Soha többé!

Egy újabb téglá csúszott a helyére saját jelleme építményében, és kötött bele eljövendő egyéniségének falába mindörökre. Soha többé nem fogja elhagyni barátait, ha azok veszélybe kerülnek. Ifjúkori fogadalom, amit nem lesz mindig képes megtartani, de szándékait és cselekedeteit meghatározóan fogja befolyásolni.

- Gyerünk - mondta, és útnak indultak.

- 11 -

A szövetségi flotta cirkálója, a CSS Henry Templeton, 1680 főnyi legénységével a fedélzetén fehéren és csendesen lebegett a bolygótól 600 kilométernyi távolságban a rég elhagyott gyárepülettől, ahol a tartályok fedeleit épp rácsukták Morningloryra és Chipre.

Jock Sturbridge kapitány a híd felső szintjén ült forgószékében, ahonnan egyetlen pillantással körbepásztázhatott mindent az alsóbb régiókban. Azokban a régi időkben, mikor a hajók még az óceánokat járták, a híd volt az egész hajó szeme, s épp ezért a legfelső szintre építették. Mostanra persze mindez megváltozott. A híd - ami a Harci Irányító és Parancsnoki teremmel, azaz a HIP teremmel szemben helyezkedett el - mélyen a hajó gyomrában volt, és a legerősebb páncélzat sok-sok rétege ölelte körül oltalmazóan. De a hatalmas képernyők, amelyek az összes falat beborították, annyira tiszta képet adtak, hogy Sturbridge kapitánynak időnként emlékeztetnie kellett magát arra, hogy nem sarkig tárt ablakokon néz kifelé.

Az egyik képernyő az előlnézeti képet mutatta, a Hank Tee - ahogy a legénység becézte - hatalmas testének tányér alakú felső burkolatát.

Egy másik képernyőn a gyár és környéke komputerizált, valós idejű képe volt látható, amely úgy mutatta a területet, mintha a megfigyelő maximum három-négy kilométer magasságban lebegne. Sturbridge egyetlen érintéssel átvihette a kicsiny képernyő képének bármelyik részletét a nagyobbra, ha jobban akart látni

valamit.

Előtte és alatta különböző szinteken elhelyezett konzolok húzódtak végig az egész termen, és mindegyiknél ült egy ügyeletes tisz, aki a hajó irányításának egy bizonyos részterületéért volt felelős. Az első tisz, a főmérnök, a harci műveletirányítási tisz, a fegyvernök, a navigációs tisz és minden egyéb részlegvezetője, amelyeknek az összehangolt munkája nélkülözhetetlen egy csillagcirkáló hatékony működtetéséhez.

Először a részlegvezetők és helyetteseik rostálták át a beérkező információkat, utána a komputerrendszerek, majd végül az első tisz, de minden szál Sturbridge konzoljánál futott össze. Neki kellett meghoznia az egész hadműveletet érintő döntéseket.

Most áttekintette azt az adathalmazt, amely a képernyőkről, a fülébe mormoló fejhallgatóból és a koponyájába csatlakoztatott kiberdugóból áradt feléje, majd meghozta az egyik ilyen döntést.

- Steele parancsnok tűztámogatást igényel. Úgy tűnik, kis problémája akadt a leárnýékolt és páncélozott alagutakkal.

Tüzértiszt?

Egy csinos, aranybőrű nő, aki két szinttel lejjebb elhelyezkedő konzolja mellett ült, bólintott. Az arca feltűnt a kapitány képernyőjén.

- Készítsen elő egy tüzelési tervet a Steele parancsnok által kijelölt célok elérésére.

- Igenis, uram - válaszolta Sylvia Chen tüzértiszt, és továbbította az utasítást a komputerekhez és a HIP terem technikusaihoz.

Egy pillanattal később már meg is jelentek képernyőjén az új löelemképzési adatok a Hank Tee gigantikus fázishangolt lézersorai számára.

Lelki szemeivel látta, ahogy az óriási lövegek milliméterekkel mozdulnak el eredeti helyzetükből, hogy ráálljanak a célra. A fázishangolt lézersorok a haditechnika legújabb eredményeinek számítottak a nagy hajók fegyverzete terén. Egyetlen lézerágyú - legyen bármilyen hatalmas is - önmagában nem képes a másodperc egy töredékénél hosszabb ideig maximális energiával tüzelni, mert egyszerűen szétolvad. De ha összekapcsolnak tíz-húsz ilyen lézert egy olyan rendszerre, amiben az egyes lövegek egymás után tüzelnek - hasonlóan a régi Gatling ágyúhoz vagy a forgócsöves gépfegyverekhez -, akkor létre lehet hozni egy többé-kevésbé folyamatos sugárnyalábot, amely akkora energiával rendelkezik, amit szülő lézerágyúkkal lehetetlen elérni. A Hank Tee-t két ilyen fázishangolt lézersorral látták el, és mindegyik harmincöt összekapcsolt harci lézerből állt. Szükség esetén egész városokat változtathatott füstölő hamukupaccá egyetlen mikroszekundum alatt. De a sugárnyalábot olyan finomságúra is be lehetett állítani az elektronikus mikrovezérlés segítségével, hogy pontosan meghatározott, néhány méter átmérőjűt tudott ütni bármibe, több száz kilométer távolságból is.

- Az ütegek ráálltak a célpontra, kapitány - jelentette Chen tüzértiszt.

- Rendben - válaszolta Sturbridge. - Tartsák a készségségi állapotot!

A harmadik képernyő villódzó, zavaros képet közvetített a páncélos, csontvázszelű figurákról, akik odalent küszködtek a homállyal, füsttel és sötétséggel. A rendszer a hangokat is elég jól közvetítette. Steele folyamatosan köpködt a parancsokat és a figyelmeztetéseket. A két felderítő a levegőben szintén állandóan kommunikált, és az egészet a szakasz fegyvereinek robaja festette alá.

- Sikerült az alagúthálózat további részleteit feltárnunk - jelentette a hírszerző tisz.

Sturbridge kurtán nyugtázta:

- Folytassák, és továbbítsák az adatokat Steele parancsnoknak!

Jelen pillanatban talán az volt a Hank Tee legfontosabb feladata, hogy valós idejű mélységi radartérképet készítsen a gyárról és környékéről. Minden másodperccel egyre nagyobb és nagyobb darabját mérte be az árnyékolt alagutak szövevényének, és tájékoztatta Steele-t, aki lent igyekezett eligazodni és előrejutni bennük.

- Igen, uram - válaszolta a hírszerző tisz. - Most a...

A hangja hirtelen megszakadt. Sturbridge felemelte a fejét, és a képernyőre bámult.

- Hírszerzési tisz - mondta -, mi a probléma? Jelentsen!

A hírszerző tisz, egy húszéves szolgálatban megöszült veterán, hirtelen felállt a konzolja mellől, és kétségbeesetten próbálta letépni a fejről a virtuális

valóság sisakját. Sikolyai csaknem túlharsogták a hajó vészjelző szirénáinak vijjogását, amelyek szintén működésbe léptek. Vörös fények kezdtek villózni mindenfelé.

Sturbridge lenézett saját vezérlőpultjának képernyőire, és egy pillanatra valami tökéletesen hihetetlen dolgot látott rajtuk.

Mindegyik miniatűr képernyőn, habár azok a hajó teljesen különböző részeivel álltak összeköttetésben, ugyanaz tűnt fel. Egy fiatal, legfeljebb tizenkét éves fiú arca, aki úgy vicsorgott, mint valami démon. Aztán az arc hirtelen megjelent a koponyáján belül, és akkor már ő is megpróbált sikoltani. De nem tudott. Többé már nem volt ura a helyzetnek.

- 12 -

Cherry vezetésével vad tempóban rohantak keresztül az alagutak kaotikus szövevényén. Óráknak tűnt, pedig csak tíz percig tartott.

Útjuk végén a kistermetű nő megállította őket egy ősréginek tűnő, rozsdás csatornafedélnek látszó zárólapnál. Nagy, rozsdás tekerőkar állt ki a kör alakú fémlemez közepéből. Olyan volt az egész, mintha emberöltők óta senki sem nyúlt volna hozzá. De mikor Cherry felágaskodott, két kézzel megfogta a kart és elkezdte tekerni, olajozott simasággal fordult el a tengelye körül. A lejárat egy pillanat múlva nyitva állt. Fény áradt be a dohos sötétségbe.

- Ez a járat a közműhálózat egyik aknájába vezet. Nyomás, préseljétek át rajta a valagatokat!

Cherry tartotta a lejárat fedelét, amíg Cat és Jim keresztülgyömöszölték magukat rajta. Amikor Jim átért a túloldalra, megállt, visszafordult és nyújtotta a kezét, hogy most ő fogja a fedelet, amíg Cherry is átbújik, de addigra a nő már majdnem lecsukta a fémlapot.

- Hé!

- Én nem jövök - mondta. - Mégis, mit gondoltál? Vigyázz az ujjadra!

És egy tompa, fémes puffanással a csatornafedél lecsukódott. Jim hallotta a fémen elforduló fém csikorgását, amint Cherry végérvényesen lezárta a járatot, aztán csend lett. A fiú lassan megfordult, és meglátta, hogy Cat őt figyeli.

- Tudom - mondta a lány.

Jim merevnek és forrónak érezte az arcát. Azt akarta, hogy feltörjenek az érzései, hogy ki tudja mutatni őket, de képtelen volt rá. Ehhez egyszerűen túl erős volt a szégyen és a szenvedés.

- Menjünk! - mondta végül.

Cat bólintott.

Nekiindultak a világítópanelek egyenletes fényében úszó szervizalagútnak.

- 13 -

Steele is látta azt az arcot. A pillanat egy töredékére az ő sisakjának a képernyőjén is felvillant a vicsorgó fiú: olyanok voltak a szemei, mint a hamuban parázsló zsarátnok. A rémületes látomás a Hank Tee-ről folyamatosan közvetített valós idejű térkép helyén tűnt fel, és Steele azonnal tudta, hogy valami baj történt.

- Leszállóegység az anyahajónak, vétel. Leszállók az anyahajónak, hallanak? Semmi válasz.

Steele egy pillanatra megmerevedett, és lassan ingatta a fejét.

Aztán átváltott a helyi parancs-csatornára, és kapcsolatba lépett az egyik körfűrészszel.

- Azonnal szükségem van egy lyukra a földben - mondta, és megadta a koordinátákat. Aztán csak várt, idegesen billegett jobbra-balra, és azt suttogta: - Gyerünk már!... Gyerünk!

A plazmasugár körülbelül tíz lábnyival az orra előtt fúrta magát a talajba.

Mikor a porfelhő elült, Steele meglátta a felszínre vezető kijáratot.

Odavezényelte a csapatát, és kiadta az utasítást:

- Kifelé!

A rohamosztagosok egyenként álltak a nyíláshoz, beindították Kiborg-öltözékük röp-egységeit, és kilőtték magukat a levegőbe. Végül Steele is nekilendült. Szeme sarkából észrevette a lassan növekvő fekete pontot az égen. A képernyőjén

pedig egy öregember arca tűnt fel. Fülhallgatói visszhangzottak a vihogásától. A statikus sercegésen keresztül nem lehetett pontosan kivenni, de Steele mintha azt hallotta volna, hogy az öreg így szól: "Ezt nektek!"

- 14 -

Aztán megmozdult a föld.

A csővasút fényei először villózni kezdtek, aztán kialudtak. A vonat lassan ereszkedett le hozzájuk antigravitációs vonalvezetőin, majd megpihent az állomás talapzatán.

Valami hatalmas, láthatatlan kéz egy pillanatra megemelte, finoman Előre-hátra himbálta; aztán újra visszaeresztette. Néhány pillanat múlva tompa morajlás töltötte be a levegőt.

- Mi volt ez? - suttogta Cat.

- Morninglory bosszúja - felelte Jim.

VIII. FEJEZET

- 1 -

Miután kimásztak az elakadt csővasút alagútjából, gyalog próbáltak minél távolabbra kerülni az égi-, földi- és mentális háború csataterétől. Mint egy gigantikus, hajlott hátú öregember, hatalmas füstfelhő dülöngélt a horizonton, és azon a ponton érintkezett a földdel, ahol a gyár állt valaha.

Cat reszketett, miközben sétáltak.

- Mit gondolsz, mit csinált? - kérdezte a lány.

- Azt hiszem, a saját fejére ejtette a cirkálót - felelte Jim. - Nincs az a robbanószer vagy eljárás, ami ilyen földrengést okozna.

Csak a lezuhanó űrhajótól lehetett.

Megpróbálta elképzelni. Ismerte az összes nyilvánosan hozzáférhető adatot a szövetségi flotta hajóiról. Több, mint ezerfőnyi legénység volt azon a cirkálón. És vajon hányan lehettek a gyár alatt rejtőző csatornarendszerben? Hiszen még Cherry is visszament...

Már látta, milyen iszonyú volt Morninglory haragja. És csak most értette meg, mekkora áldást is jelentettek számára az öreg utolsó szavai, amelyekkel átvette a bűnösség szinte elviselhetetlen terhét Jim válláról a sajátjára.

Szabad akarat, mondta Morninglory Az én harcom már a születésed előtt elkezdődött...

- És én is felvállaltam az ő harcát - gondolta Jim. - Megígértem neki. De mit is jelent ez valójában? Azt jelenti - ismerte fel -, hogy egyszer én is szembekerülhetek egy ilyen döntés kényszerével, mint Morninglory. Hogy emberek életét kell elvennem, talán még saját magammal is végeznem kell. Meg tudnám tenni? Elbírnám egy ilyen döntés súlyát?

Összerázkódott. A gyomra émelyegni kezdett, ahogy tudatára ébredt - életében először - annak, hogy miféle döntéseket is kell meghoznia egy csillaghajó parancsnokának. Élet-halál döntéseket, valódi emberek életéről - vagy haláláról. Vajon mire gondolt annak a cirkálónak a kapitánya, miközben a hajója kavicsként zuhant lefelé, és ő hiába matatott a vezérlőpulton, mert az már nem reagált semmire? Látta-e, hogy közeleg a halál, a saját halála és az embereié?

Hát persze, hogy látta. Jim úgy érezte, mintha jéggé dermedne a mellkasa. Ez nem játék. Többé már nem az. Ahhoz túl szörnyű, túl véres és túl valóságos.

- Cat? - kérdezte.

- Mi van? - felelt a lány. Láthatóan elmerült gondolataiban.

Túljutottak a városközponton, és a város határán túl elterülő űrkikötő felé igyekeztek. Már kirajzolódtak előttük a leszállópálya irányítótornyának körvonalai, a húsz emelet magas építményé, ami Wolfbane teljes bejövő és kimenő úrforgalmát irányította.

Komoly vészhelyzetekkel együtt járó hangok töltötték be a levegőt.

Szirénák, kiabálás, különböző riasztók hangjai, amelyek elektronikus madarak káráló kiáltásaira emlékeztettek. Talán keselyükére. Vörös fényeket villogtató,

bumfordi járművek torlódtak össze a gravipályákon, és masszív, repülő platformok lebegtek nehézkesen a füstoszlop irányába.

Itt, a gyalogösvényen minden zöld, nyugodt és békés volt. Mégis külön sétáltak egymástól, bár Jim érezte a lány fizikai közelségét, és ez valamennyire megnyugtatta. De valamiféle fal épült közéjük, és a fiú nem értette, mi hozta létre. A szomorúság? A megbánás? Olyan emlékek, amelyek túl szörnyűek egy emberi lénynek ahhoz, hogy megossza őket másokkal?

- Nem akarsz beszélgetni? - kérdezte Cattól.

A lány megrázta a fejét. Feltűnt előttük egy bíborszínű virágok közt megbúvó kis kőpad.

- Ülünk le - mondta Jim, a padra mutatva.

- Nincs időnk rá.

- Cat, időt kell szakítanunk rá, hogy beszéljünk. Fogalmam sincs róla, hogy mi lesz a következő lépésünk. Te tudod?

A lány megállt és megfordult. Az arcán semmilyen érzelem sem látszott. Tekintete üres volt. Úgy tűnt, mintha hiányozna belőle az élet, és Jim azon tűnődött, hogy vajon az ő arckifejezése is ilyen lehet-e?

- Meghaltak, Cat. Mindegyikük. Morninglory, Chip, Cherry; az összes. És a cirkáló legénységének tagjai is.

Megállt, és kereste a szavakat:

- Azt hiszem, ezt hívják a túlélők büntudatának...

- Ne oktass ki!

Jim hátrahőkölt.

- Nem akartalak...

A lány sóhajtott.

- Nézd, hagyjuk ezt az egészet! Semmit se értesz belőle.

Jim nem akarta bántani a lányt - őt semmiképp -, de úgy érezte, hogy teljesen össze van zavarodva. Fortyogott benne a düh, és mindenáron felszínre akart törni. Összefüggéstelen szavak igyekeztek felbugyborékolni a torkán, de visszaerőltette őket. Többé nem engedhette meg magának a gyermeteg dührohamok luxusát. A lány volt az egyetlen kapcsolata a...

Itt megtorpant. Kapcsolat, de mivel? Fogalma sem volt róla. Az apja halott, az anyja eltűnt, százak halála ég friss sebként a lelkében, és... egyszerűen nem tudta!

- Cat, kérlek... ülünk le. Ha te nem is akarsz beszélni, én igen.

Szükségem van rá.

A lány mereven bólintott.

- Rendben.

- 2 -

Steele hallotta az embereket a hajón; ahogy sikoltoztak, végig a zuhanás alatt. Aztán a becsapódás keltette légnyomás elkapta őt és az embereit, megpörgette őket, mint a szél a madártollakat vagy, mint a száraz faleveleket. Olyan két mérföldnyire a robbanás középpontjától keményen landolt. Rövid időre elvesztette az eszméletét. Mikor magához tért és megrázta a fejét, tördöfésként hasított bele a Fájdalom, amely valahonnan a gerince aljáról sugárzott szét a testében.

- Jelentést! - suttogta a mikrofonba, kiszáradt és összeszorult torokkal.

Az előbb történt szörnyűség mértéke még nem jutott el a tudatáig, de érezte, hogy valahol a mélyben ott ólálkodik, hogy egyszer majd a felszínre robbanjon, mint az iszap alatt megbúvó mocsárgáz.

Egy hosszú pillanatig semmilyen választ sem kapott, és félelem szorította össze a torkát. A fő kommunikációs csatorna, amely az imént még tele volt a katonák szakszerű, precíz kommunikációjával, most elektronikus ürességtől visszhangzott, csak értelmetlen kattogást és statikus zörejeket közvetített. Aztán felharsant Vas Maggie hangja:

- ...valahol a külvárosban. A műholdas helyzet-meghatározóm nem működik. Nem tudom, hogy hol vagyok, és azt sem; hogy ön merre van.

Szünetet tartott. Steele hallotta, milyen szaggatottan lélegzik.

- Parancsnok, mi a fene történt?

- Valahogy Leszedték a cirkálót. Pont a gyár tetejére zuhant.

Steele még nem gondolta végig, milyen következményekkel járt mindez. Lehet, hogy

csak ők ketten maradtak életben? Ő és Margot?

De, hogy lehetséges ez?

Megrázta a fejét. Az az átkozott kölyök. Balsors ül az egész akción. Átkozott légy, Carl Endicott, és minden, ami veled kapcsolatos!

De dühének lángjai alatt ott bujkált a kérdés: vajon Endicott átka kísérti?

Valaha szerette őt a férfi, de aztán amiatt a kurva miatt gyűlölni kezdte. Hát hogy ne kelt volna benne is életre a gyűlölet és a bosszú lángja? Vendettát indított ellenük, éveken át várva az alkalmat, hogy leszámolhasson velük. Carl meghalt, de a gyilkos indulat mégse hagyta pihenni a nőt!

A fiúra gondolt. Carl fia? Vagy kinek a fia? Delta tudná. Talán.

Vagy maga Carl Endicott, de neki már vége.

Valahogy mégis tudta: a kapcsolat megmaradt. A háló, amiben ő és a többiek vergődtek, a fiút is foglyul ejtette. A személyes háborúnak még mindig nincs vége.

- 3 -

A lány a fehér kőpad másik végén ült, és nem is nézett Jimre, aki kezét az ölében nyugtatva saját lábát bámulta. Az a beteges, lázas energia, ami eddig a fiút fűtötte, most lassanként elszivárgott. Csak valami hideg ürességet hagyott maga után. Azt várta, hogy a lány szólaljon meg először, de aztán végül nem bírta tovább a várakozást, és ő törte meg a komor csendet.

- Most mihez kezdünk, Cat? Neked kell megmondanod. Én nem tudom.

A lány ajkai mozogni kezdtek. de hangot nem adott ki magából. A világért sem nézett volna Jimre. Újra belekezdett.

- Én... talán semmit sem kell tenned. Talán számodra véget ért ez az egész. Jim megérintette a vállát.

- Cat! Hogy érhetett volna véget? Nézz rám. Kérlek.

A lány lassan megfordult. A bőre olyan sápadt és hideg volt, mint a márvány. Jim kereste a megfelelő szavakat.

- Semmim sem maradt, Cat. Tizenhat éves vagyok, és... Azt hittem, sokat tudok. De rájöttem, hogy semmit sem tudok. Mondd meg, mit tegyek?

Cat megrázta a fejét.

- Láttad, hogy mi történt. Lehet, hogy szörnyűbb dolgot nem is tudsz elképzelni. De én igen. Rengeteg ember halt meg itt az előbb egy perc alatt, és ez csupán a kezdet. Morninglory... fontos volt számomra. De vannak mások is, akik nem csupán nekem fontosak, hanem emberek millióinak. A Plebek, Jim. Ők azok, akik igazán fontosak nekem, mindegyikük. Ezt nevezte Morninglory az ő ügyének. De ez az én ügyem is. Hát nem érted?

Jim megpróbálta megérteni, de nem tudta. Túl keveset tudott hozzá, a lány pedig nem volt hajlandó elmondani neki. Lassan megcsóválta a fejét.

- Nem tudnál segíteni nekem... hogy megértsem? Csak egy kicsit.

Cat arc kifejezésébe visszaköltözött az élet egy halvány árnyalata.

A tekintete már nem volt olyan üres és semmibe révedő. Lenézett a fiú kezére, és szelíden megérintette. Az ujjai hidegek voltak és szárazak.

- Ez nem a te harcod, Jim. Hogyan is lehetne az? Ezt a háborút nem lehet csak úgy elkezdeni. Ebbe bele kell születni, és te nem születted bele. Ez minden.

Nincs jogom hozzá, hogy...

Jim felemelte az ujját, és finoman megérintette vele a lány ajkait.

- Nincs jogod hozzá? Nem emlékszel, mit mondott Morninglory? Hogy mindannyian választhatunk? Hogy van szabad akaratum?

Cat várakozva nézett rá.

A fiú bólintott. Hirtelen úgy érezte, rátalált a helyes útra.

- Én is választhatok, Cat. Lehet, hogy nem vagyok Morninglory, se olyan öreg, se olyan bölcs és bátor, mint ő volt, de ez nem jelenti azt, hogy ne volna jogom választani. Figyelj! Én most döntöttem.

Emlékszel, hogy mit talált? Hogy mit találtunk, mikor feltörtük azt az adatbázist? Cat, létezik valamiféle összefüggés. Ő is így gondolta, és én is így gondolom. Ami velem történt, az valamiképpen kapcsolatban áll azzal, amin te dolgozol.

- Jim...

- Hallgass ide! Tudom, hogy a bizonyíték, bármi is volt az, elpusztult, de...

Cat lekapta a hátizsákot a válláról.

- Nem, nem pusztult el. Habár nem volt rá lehetőségünk, hogy igazán végig elemezzük, de itt van nálam. Itt az egész, egy csomó teli chip. Ez lett volna az én következő küldetésem. Hogy elvigyem a Földre. Ők tudják, hogy mit tegyenek vele.

Jim enyhébbül hullámozt végig.

- Szóval megmentetted?

- Hát persze.

- Akkor már tudom is, hogy hová fogunk menni -suttogta, és eltöltötte a bizonyosság érzése. - A Földre!

Cat most először mosolyodott el. De csak halványan.

- Lehet, hogy igazad van.

Visszalódította a zsákot a vállára.

- De nem fogunk együtt menni - mondta.

- Hogy? Miről beszélsz?

Cat valamitől megváltozott. Mint aki rászánta magát valamire.

Felengedtek az arcvonásai, és régi ragyogásának halvány sugara is visszatért.

- Választani akartál, nem? Nos, ha amellet döntöttél, amit én is akarok csinálni; az nem lesz könnyű. Érted?

- Azt hiszem, igen.

- Én tudom, hogyan jussak oda, de nyilvánvaló okok miatt nem fogom elmondani neked.

Jim sértődötten motyogta:

- Tehát nem bízol bennem. Igen, azt hiszem, érthető...

- Senkiben sem bízom. Azt gondolod, hogy nem árulnád el senkinek, de ez nem így van. Egyetlen emberi lény sem tud ellenállni a drogoknak

és a vallatási technikáknak, ha igazán nekilátnak, hogy valamit kizsákdjenek belőle. Én sem lennék rá képes.

Egy pillanatra szünetet tartott, elgondolkodott, azután folytatta:

- Én a Földre megyek, és ha te is oda akarsz menni, hát menj! De ne mondd meg nekem, hogy hogyan, mert nem akarom tudni! Rendben?

A magasban a lágyszellő távoli tüzek füstjét sodorta. Békésnek tűnt a kép, de nem volt az. Jim lelki szemei előtt megjelent a város, amint úgy nyüzsög, mint egy hangyaboly, amibe beleléptek. És valahol ebben az embertömegben ott vannak a vadászok. Rájuk vadásznak.

Kettejükre!

- Értem - mondta.

Cat néhány szívdobbanásnyi ideig nézte őt, aztán előrehajolt, és gyöngéd csókot lehelt az arcára.

- Jól van. Remélem célba fogsz érni.

Felállt, és azt mondta:

- Szerettem volna többet adni neked, Jim. Aranyos fiú vagy. Ha másképp állna a helyzet...

- De így áll - felelt Jim. - Ez van, ezt kell szeretni. Rendben?

- A Földön - mondta a lány -, van egy bár. A Terraport főbejárata mellett, az ottani Pleb városban. A neve Shawn Fan. Beszélj a csapossal! Említsd meg neki a nevemet. Valaki érted meg majd.

A fiú bólintott.

- Hát akkor...

- Vigyázz magadra!

- Igyekezem.

Aztán a kezébe fogta a lány kezét, és megszorította. Csak akkor vette észre, mikor Cat már eltűnt az ösvény kanyarulatában, hogy könnyek csorognak végig az arcán.

- 4 -

Wolf Port, Wolfbane úrkikötője eltörpült a földi Terraport gigantikus méreteihez képest, de még így is tiszteletet parancsolóan hatalmas épületegyüttes volt. Erre Jim is hamar rádöbbsent, amint ott állt a kereskedőváros épületeinek árnyékában, melyek minden forgalmas közlekedési csomópont környékén gombamód nőttek ki a földből. Ennek itt Spacetown volt a neve, és egészen addig a magas kerítésig ért, ami a kikötő határait jelezte. Jim egy csehó falának támaszkodott, amelynek az ablakai olyan mocskosak voltak,

hogyan nem sokban különböztek a fal betonjától. A bejárat előtt a levegőbe vetített holografikus képeken pucér nők vonaglottak. Jim a szeme sarkából figyelte őket, és azon töprengett, hogy vajon ekkora súlytöbblettel a mellkasukon hogy tudnak egyáltalán járni, nem hogy ilyen vadul táncolni. Megfordult a fejében, hogy bemegy, de végül lebeszélte magát róla.

A benti félhomály hívogatónak látszott, de ő még sohasem volt ilyen helyen. Minek kockáztasson?

A férfiak és nők, akik elmentek mellette, ügyet sem vetettek rá.

Egészen más céllal indultak el. Volt, aki a bárba igyekezett, a villódzó FLASHDANCE fényreklám felé, mások pedig a bárral szomszédos, lepusztult épületet vették célba, aminek az ajtaja felett felirat hirdette: "SZOBÁK ÓRÁNKÉNT TÍZ KREDITÉRT".

Miért venne ki valaki egy hotelszobát csupán egy órára? Jim érezte, hogy valami fontos dolog került el a figyelmét, de nem tudta pontosan megfogni, hogy mi az. Megkérdezni pedig végképp nem akarta.

Egy pillanatra meglátta a saját homályos tükörképét a csehó ablakán, és ettől megkönnyebbült. Elég szakadtnak nézett ki ahhoz, hogy ne keltsen feltűnést. Volt valami biztonságos abban, ha az ember Plebnek nézett ki. A Plebek ott vannak mindenhol, olyanok, mint az útjelzések vagy az útszéli bokrok. Senki sem figyel oda rájuk. Ami nem baj, sőt. Figyelemre volt most a legkevésbé szüksége. A széles ereszek árnyékában az épület sarka felé lopakodott. Bal oldalon, egy fél háztömbnyi távolságban hirtelen élénk mozgolódás támadt.

Kezével beárnyékolta a szemét, és érdeklődve figyelte, amint két jókora, acélszürke teherszállító siklik oda a kerítés egyik magas kapujához, majd megáll. A kerítés külső oldalán, a gravipálya kezdeténél egy bunkerszerű őrbódé állt. Miután a teherszállító leparkolt, egy testpáncélt viselő és nehéz lövedékvető pisztolyt hordó őr lépett elő, és sétált oda lassan az első járműhöz. A teherszállító kabinjának ablaka lecsusszant. Láthatóvá vált a vezető arca, aztán a keze, és egy műanyag kártyát adott át az őrnek. Az őr bedugta a kártyát egy leolvasóba, és megnézte a kiírást. Aztán visszaadta a kártyát, és hanyagul szalutálva továbbengedte a járművet. Ahogy így tett, a masszív kapuszárnyak megmozdultak, és széttáruultak.

Gyors, egyszerű, hatékony. Úgy tűnt, hogy a bejáratnál az őrség nem tanúsít túlzott éberséget. Nem is kutatták át a teherszállítót. Talán a riasztás még nem ért el idáig. De valószínűleg hamarosan várható.

Amint egy kicsit elmúlik a sokk, amit a lezuhant cirkáló okozott.

Egyszer a hatóságok majd elkezdenek azon gondolkodni, hogy valaki esetleg megmenekült a katasztrófából, és akkor majd szigorúbbra veszik a biztonsági intézkedéseket.

De ez a teherbejárat lesz a megoldás. Az utasoknak igazolniuk kell magukat, és Jim ezt nem tudta volna megtenni.

- Nincs sok időm - gondolta magában -, de talán elég lesz.

Sétálni kezdett, nem egyenesen a kapu felé, hanem a bejáratához vezető gravipályák kusza labirintusának irányában. A teherszállítóknak bizonyos helyeken le kell lassítania, néha meg is állnak, az automatikus irányítórendszer utasításai szerint, ami a bejárat előtti csomóponthoz érkező forgalmat szabályozta. És ha lesz egy kis szerencséje...

- 5 -

Kiderült, hogy a dolog egyszerűbb, mint remélte. Egy jókora, dübörögve haladó tehermobil lelassított, aztán kihúzott a pálya szélére, és egyetlen leereszkedett a földre az egyik vészhelyzeti parkolóhelyen. A vezető kimászott, idegesen körülnézett, aztán keresztülszaladt a pályán és eltűnt a kis sarki vegyesbolt bejáratában. A dolog tehát jól indult és, ha lehet még jobb lett, mert mikor Jim felugrott a teherszállító hátuljára, meglátta, hogy a raktér ajtajának kilincset elfelejtették lezárt pozícióba fordítani; és hívogatózöld jelzőfény villogott fölötte. Vett egy mély levegőt, lenyomta a kilincset, kinyitotta az ajtót, és belépett. A raktérben sötét volt, és régi bőrök és zsíros sült csirke szagától bűzlött.

Nem voltak ablakok, és amint becsukta az ajtót, belemerült a sötétségbe.

Tapintás útján tájékozódott, és végül befészkelte magát valami mellé, amit egy halom kikészített szőrmének hitt. Remélte, hogy nem figyelik infravörös kamerák

a rakodótér belsejét, és egyéb érzékelők sincsenek. Végül is, miért kellene aggódnia? Ha sikerül, sikerül, ha nem, nem.
Labdává gömbölyödött, és várt. Néhány pillanat múlva érezte, hogy a teherszállító finoman megrázkódik, aztán hallotta a kabinajtó csapódását. A jármű felemelkedett.
A következő megálló: a kapu.
A sötétben valami horkant egyet.
Egy pillanatra elállt a szívverése. Valami van itt bent!

- 6 -

Az utazás alatt mozdulni sem mert a rettegéstől. Még akkor sem, mikor a teherszállító egy döccenéssel megállt a kapunál. Fojtott hangok szűrődtek be hozzá kívülről, majd harsány röhögés. Jim figyelmét azonban sokkal jobban lekötötték azok a furcsa hangok, amelyek a raktérből hallatszottak. Szaggatott nyikorgások, mintha száz gyomor korogna egyszerre, időnként szimatolás neszei és elvétve egy-egy mély horkantás.

Úgy tűnt számára, hogy már órák teltek el azóta, mióta felismerte, hogy a nehéz szag; ami a jármű rakodóterét belengte, nem régi bőröktől, hanem valami meleg, élő dologtól származott. Hirtelen fényözön tört be, ahogy kinyílt a hátsó ajtó. Rémülten hőkölt vissza, és levegő után kapkodott. A raktérbe betörtek a külvilágzajai: a hajtóművek dübörgése, kiáltások, parancsszavak.

- Elkaptak - gondolta.

De nem. A hátsó ajtó szélesre tárult. A rejtékhelyéről látta, amint a vezető behajol, és előránt egy rámpát a raktér padlólemeze alól.

- Gyerünk, ti ronda dögök! Vonszoljaatok ki onnan a szőrös valagatokat!

Birkák! Egy csomó birka között rejtőzködött. És milyen bűdösek voltak!

Tökéletes időzítéssel pont akkor ugrott ki a teherszállítóból, mikor a vezető éppen egy tucát pislogó, vonakodó állatot próbált meg jobb belátásra bírni.

Gyorsan odébb rohant, és közben - most először - meglátta a feliratot a jármű oldalán: "KELVEY CSILLAGKÖZI ÁLLATKERTJE ÉS CIRKUSZA".

Birkák? Egy cirkuszban?

A szívverése elkezdett lelassulni, mikor rádöbrent, hogy megcsinálta. Bejutott a kikötőbe. De hol lehet? Megállt, körbefordult a tengelye körül, és megpróbálta felmérni a környezetét.

A mennyezet Legalább harminc méter magasan volt, és csak homályosan látszott a több száz ablaknyílásból beáradó ragyogás miatt, melyek opálos fénnel árasztották el az egész hatalmas építményt. Az óriási terem emberi, mechanikus és elektronikus zajoktól visszhangzott.

Jim néhány folyosó kereszteződésében állt, melyek olyan hosszan nyújtóztak el minden irányba, hogy nem látta a végüket. A folyosók falait állványok alkották, megrakva ládákkal, dobozokkal és szállítókonténerekkel. A magasból időnként daruk nyúltak le rovarszerű kampós, karmos karokkal, keresgéltek, majd felkaptak és továbbvittek egyet-egyet közülük. A járatokban rakománnyal teli automata szállítójárművek rohagáltak.

Tehát a teherkikötőben van. Vajon ez a megfelelő hely?

Pillanatnyilag kifutott az ötletekből. De valóban ez a kiút?

Megpróbálta végiggondolni a dolgot. Egy úrhajó utasszállító részében tökéletesen lehetetlen elrejtőzni. A beszállást irányító személyzet és az automatikus érzékelők pillanatok alatt lelepleznék, még akkor is, ha valahogyan sikerülne átjutnia a jegyvizsgálókon. A fedélzeten pedig könnyű lenne őt sarokba szorítani, mert ott nincs hova menekülni. Bárki is kutat utána, olyan könnyen elcsípheti, mint egy csótányt egy gyufásdobozban.

Valami kellemetlen szag kúszott be az orrnyílásain. Felemelte a kezét, és megszagolta. Ugh. A saját szaga volt. Illetve nem is egészen a sajátja. Sohasem gondolta volna, hogy a birkák ennyire bűdösek. Azok a szép, fehér, gyapjas állatok...

Birkák. Ezen elgondolkodott egy pillanatra. Ez egy csillagközi cirkusz. Hogyan szállítják a birkákat a csillagok között? Felnőtt, kifejlett állatokat, amelyek körülbelül ugyanakkora súllyal rendelkeznek, mint ő...

Vigyorgni kezdett.

- Bee...

Cat a csővonaton egyenesen Wolf Portra utazott, kiszállt, és keresztülsétált az utasokat ellenőrző állomáson. Hanyagul meglengette az azonosítókártyáját a leolvasó felé, és kifejezéstelen, unott arcot vágott.

A kártyába beültetett hamis személyazonosságnak ki kell állnia a próbát.

Morninglory készítette, és ő volt a legjobb. Erről a lánynak eszébe jutott, hogy mennyire helyénvaló szó is a volt, és újra elöntötte a szomorúság. Véget fog ez érni valaha is? Vagy a Plebek ellenségei tovább fogják folytatni esztelen mészárlásukat?

Morninglory az apja féltestvére volt, az ő nagybátyja. Ezt sohasem mondta el Jimnek. Úgy érezte, hogy túl gyötrő a fájdalom ahhoz, hogy meg tudja osztani valakivel, és hogy meggyalázná vele Morninglory emlékét, ha úgy hivatkozna a veszteségével, mint valami olcsó érzelmi mutatvánnyal.

Mindamellet az öreg nem is engedné meg neki, hogy megtegye. Azt akarná, hogy ezen az úton menjen tovább, hogy folytassa a harcot.

Feltörte a rejtett adatbázisokat, és az adatlopás eredményét most Cat hordozta magával a poggyászában: egy maroknyi chipet, akkorákat, mint egy-egy vetőmag. És magvak is voltak, legalábbis a lány reményei szerint. Magvak, melyek, ha a megfelelő talajba vetik el, és szerető kézzel gondozzák, olyan fegyverré növekedhetnek, amely elhozhatja ellenségeik vereségét.

Probléma nélkül jutott át az utasbejárón. Néhány perccel később, miután a nagy sebességű felvonók felvitték őt a zsilipkapuig, Cat felszállt a Terra Boy fedélzetére. Eltartott egy kis ideig, amíg megtalálta aprócska kabinját, és csak a biztonságosan bezárt ajtó mögött engedte át újra magát a gyásznak.

Egy idő után kezébe vette a chipeket, és csak bámulta őket. Olyan kicsik voltak! Olyan ártalmatlannak tűntek. De annyi mindent rejtettek magukban, amit a legszigorúbb titokban kellett tartani.

Aztán eszébe jutott a fiú. Hazárdjáték volt hagyni, hogy Jim egyedül boldoguljon. De nem volt más választása. Nem lett volna esélyük, ha együtt maradnak. De Jim talpraesett fiú. Biztos kivágja magát valahogy a bajból. Cat remélte, hogy így lesz, és nem saját maga miatt. Úgy tűnt, hogy Jim valamiféle kulcs a probléma megoldásához.

- De a chipek még fontosabbak - gondolta Cat -, azok a legfontosabbak.

Bár a fiú is az. Még mindig nem volt képes beismerni saját magának, hogy nem csak az ügy számára fontos, de neki is, személyesen.

Nem tudta - ahogy senki más sem tudta akkor még -, hogy Jim nem csak a kulcs volt, de a zárat is magában hordozta. Ez a zár pedig olyan dolgokat védelmezett, amelyek nagyobb fontossággal bírtak, mint ahogy azt bárki el tudta volna képzelni. Ha Cat ennek tudatában lett volna, a dolgok teljesen új irányt vesznek.

Jim olyan problémával találta szemközt magát, amiről nem hitte, hogy valaha is találkozni fog. Hogyan öljön meg egy birkát? És bár már a gondolatától is felfordult a gyomra, nem igazán látott más megoldást.

A probléma meglehetősen egyszerű volt. Az már nyilvánvaló lett számára, hogy senki sem törődik a teherkikötőben dolgozó emberekkel.

Ők már bent voltak, nem? A biztonsági erők csak az illetéktelen személyek kívül tartásával foglalkoztak, és nem érdekelték őket azok, akik már a kapun belülre kerültek.

Aránylag biztonságban érezte magát, amint ott álldogált, néhány láb távolságban az ideiglenes karámtól, ahol tizenegy gyapjas és meglehetősen feldúlt birka zsúfolódott össze. A karámtól nem messze, egy szállítószalag mellé felsorakoztatva tizenegy önálló életfenntartó rendszerrel felszerelt állatszállító konténer állt. Tizenegy birka, tizenegy konténer. Az egyik konténer volt az ő menetjegye a Földre, de ehhez az egyik birkának el kellett tűnnie. Mégpedig gyorsan.

A birkákra bámult, és ezen a dilemmán töprengett. Közben két dokkmunkás sétált el mellette. Az egyik motyogott valamit a bajsza alatt, és a körmére mutatott. Mindketten hangos nevetésben törtek ki.

Aztán munkához láttak.

Jim gyomra fel-le liftezett, amint azt figyelte, milyen szakértő módon vetnek hurkot mindegyik rángatódzó, dühösen ellenkező állatra, és gyömszőlik bele a konténerébe. A birkáknak nem tetszett a bánásmód, és igyekeztek tiltakozásukat minden lehetséges módon kimutatni.

- És most hogyan tovább? - töprengett Jim. Egy birkát költöztettek be a lakosztályába. Úgy bámult a konténerekre, mintha azt várta volna, hogy a megoldás egyszer csak feltűnjön a fényes fémfelületen. Amikor végül eszébe jutott, mit kell tennie, olyan egyszerűnek és magától értetődőnek látszott, hogy nem is értette, miért nem jött rá előbb.

Körülnézett, de senkit sem látott a közelben. Odasétált a legközelebbi konténerhez, elhúzta a reteszt az ajtaján, és kiráncigálta belőle a tiltakozó szőrgolyóbist a dokk fémpadlójára.

- Gyerünk, fiú! Hess innen! - kiáltotta.

A birka gyanakodva bámult rá, és nem mozdult. Végül Jim megkerülte, és összeszedve minden erejét, jókorát rúgott bele hátulról. Az állat bégetett egyet, és teljes sebességgel előrelódult az egyik folyosón. A fiú figyelte, amint eltűnt valahol a távolban. Aztán bemászott a helyére, lerakta a hátizsákját, és megpróbált a lehető legkényelmesebben elhelyezkedni a konténer szűkös belső terében.

Néhány pillanat után arra is rájött, mire valók azok a csövek, amelyeket a dokkmunkások a konténerekhez csatlakoztattak. A birkák létrehozna bizonyos melléktermékeket. Ahogy az emberek is.

Sóhajtott egyet, és letolva a nadrágját, magába csatlakoztatta a csövet. Pokoli utazás lesz, az egyszer biztos.

- 9 -

Furcsa dolog az emberi elme. Nem bírja jól az elszigeteltséget.

Olyan egy kicsit, mint a szarka: szüksége van arra, hogy csillogó, érdekes dolgok vegyék körül. Látni akar, szagolni, hallani, ízlelni, érezni. Ha megfosztjuk ezektől az érzékektől, elkezd létrehozni a saját pótszereit helyettük, és fantáziaképekkel szórakoztatja magát.

Jimnek úgy tűnt, hogy már órák óta várakozik a meleg sötétségben, bár az egész nem tarthatott tovább néhány percnél, mikor a konténer hirtelen megemelkedett, majd rázókkent egy mozgó szállítószalagra.

További mozgások, egy hirtelen rántás, egy éles, csattanó hang, aztán... Csend. Sötétség. Üresség. Egyre csak csend, sötétség, üresség.

Végül álmodni kezdett.

- 10 -

Gyereksírás.

Lebegett. A hangfolyamatos volt, és fülsértő. Megpróbálta elhessegetni magától, de nem tudta. Aztán lassanként megérkezett a fény. Tompa, sárga fény. A baba boldogtalan volt. Fázott, fáradt volt és ingerült. A szeme még nem fejlődött ki teljesen. A világa kicsi volt, és szűk.

Nem értette, hogy mi történik vele. Fájdalmas, kényelmetlenséget okozó dolgok érintették meg, hatoltak bele. Úgy érezte, mintha a belseje hirtelen megtelne valamivel.

Egy arc. Egy nő arca. Még nem tudta a különbséget férfi és nő között, és nem is törődött vele. De ez egy különleges arc volt.

Neve volt.

Mama...

A Mama csinált vele valamit. Nem értette, hogy mit, és nem is tetszett neki.

Olyan volt, mintha etetnék, és egyre nagyobb teltséget érzett magában. Aztán ez addig fokozódott, hogy azt hitte, mindjárt szétreped.

Még hangosabb sírásba fogott, és a Mama arca újra eltűnt a semmiből.

Vigasztaló, jelentés nélküli szavakat mondott. A túltelítettség érzése lassanként kezdett feloldódni benne. Kapart a torka.

Valami volt benne, a mélyben és a sötétségben. Behunyta a szemét, és elkezdett

belemerülni ebbe a sötétségbe. Önmagába.

Később...

- Kicsi baba, aranyos kis Jimmy!

A szavak semmit sem jelentettek, de a homályos arc ismerős volt.

Papa.

Aztán még több arc. Az egyik olyan, mint egy tojás, kopasz, magasra ívelő szemöldökökkel. Ismerős. Ismerős forma. Újabb szavak. A Mama arca. A Papa arca, aztán azé a másiké. Arcok, formák, hangok.

Újra lefelé, a titokzatos mélységbe. Önmagába.

FÁJDALOM.

- 11 -

Fájdalom.

A zaj kirántotta őt a hallucináció mélységeiből, az álmokból, és úgy lökte fel a tudatos érzékelés világába, ahogy a bűvár bukik fel a tenger mélyéről a fényre.

- Mi az ördög...

Durva kezek ragadták meg. Vakon küzdött ellenük, öklével hadonászva. Valaki felmordult.

- Kifelé onnan!

Fájdalom hasított az altestébe, ahogy a biológiai melléktermék elvezetésére szolgáló csövek kiszakadtak belőle. Érezte, hogy felemelik, és a fény, a fájdalmas fény perzselően süttött keresztül csukott szemhéján.

Kínzó fájdalom járta át, ahogy a könyökére és a csípőcsontjára zuhant.

- Ez egy kölyök! Egy átkozott kölyök!

Megpróbált labdává gömbölyödni és visszabújni a lágy, meleg álmok biztonságába, de a hangok, a szagok, a fény, az érzéketek kavalkádja szünet nélkül dübörgött körülötte.

- Engedjete el...

Ismerte ezt a hangot. Eltartott egy pillanatig, mire rájött, hogy honnan. A saját hangja volt, amint megpróbált keresztülvergődni a torkát elborító lepedéken. Megrázta a fejét. A keze és a lába bizseregni kezdett. Aztán úgy érezte, mintha forró vízbe mártották volna a végtagjait, és felüvöltött.

- Nyisd ki a szemed, kölök!

Jim megrázta a fejét.

Öt ujj csattant az állán. Megpróbálta megharapni a kezét. Nem sikerült.

- Hé...! Az istenit!

Az ujjak eltávolodtak, de sajgó fájdalmat hagytak maguk után. Aztán valamibe beleverte a fejét. Csillagok szikráztak a szeme előtt. Ekkor akarata ellen mégis felnézett.

Erős fény szűrődött át pillái közt, vakítón, akár a déli nap sugara. Lassan felfogta, hogy valami nincs rendjén. Cselekednie kellene...

Futni!

- Nézd mán! - hallott egy másik hangot. - Meg akar lógni.

Jim még mindig nem volt teljesen magánál. Mintha egyik fele a különös álommal maradt volna. De maradék figyelmével lassan sikerült fölmérnie a jelen helyzetet. Atyaúristen! Sikerült neki! Megérkezett a Földre. Aztán rögtön elszállt az eufóriája, mikor megértette ennek következményeit.

Elkapták!

- Hagyjatok! - kiáltotta hunyorogva. Aztán, mintha egy grafikai program lenne beépítve a szemébe, lassan kirajzolódtak előtte a tárgyak és emberek körvonalai. Két tagbaszakadt férfi állt vele szemben. Gyűrött, zöld munkaruhát viseltek.

- Te kölyök! - szólt rá az alacsonyabbik. - Mi a francokat művelsz?

Jim elkapta róluk a tekintetét. Ráharapott a nyelvére, és érezte, hogy vasízű melegség önti el a száját. Aztán visszafordult, és a munkásokra nézett.

Kölyök...?

A padlóra köpött. Nyála rózsás tócsát formált a földön.

- Lordy! - mondta a magasabb. - Ennek a gyerekek orvosra van szüksége.

Ahogy kimondta, összenézett társával, aki egy biccentéssel jelezte egyetértését, majd megfordult, és futásnak eredt az egyik csapóajtó irányában. A másik a szemével követte.

Jim kihasználva, hogy a figyelem egy pillanatra elterelődött róla, kissé tántorogva fölkutatta a zsákját, megragadta, és nekiiramodott az ellenkező

oldalán tatóngó nyílások felé.

- Hé! Várj csak...!

De Jim nem állt meg. Még csak hátra se fordult. Bukdácsolva tűnt el TerraPort labirintusában.

IX. FEJEZET

- 1 -

Jim úgy érezte, hogy már órák óta gyalogol magányosan, éhesen és folytonos rettegésben. Hátborzongató volt. A Wolfbane dokkjáról azt gondolta, hogy hatalmas. Most rájött, hogy az egész elveszne ennek a dokknak valamelyik félreeső zugában. De még jobban nyugtalanította ennek a fantasztikus helynek az élettelenisége.

Itt is mindenfelé végtelen folyosókat és csapóajtókat látott. De a Wolfbane dokkjával ellentétben itt szinte teljesen hiányoztak az emberek. Néha, távol a ködös messzeségben feltűnt egy magányos alak, talán egy hordozható számítógépet tartva a kezében, vagy valamilyen mérőeszközt, esetleg csak céltalanul kóborolva. De a munkát gépek végezték, hűvösek, csendesek, hatékonyak.

A Wolfbane-en ezrével nyüzsgtek ilyenkor a munkások. Itt csak maroknyian voltak. Hirtelen belehasított a felismerés, amikor rájött, hogy mekkora szerencséje volt azzal a birkaszállítóval: a dokkmunkások kétségkívül az élő rakomány miatt nyitották ki a konténereket.

Máskülönbent bent is maradhatott volna, összezárva az álmaival, amíg szomszárja nem hal.

Ebbe beleborzongott, aztán elhessegette a gondolatot. Most más dolgok miatt kellett aggódnia - és az első volt a legegyszerűbb.

Hogyan jut ki innen anélkül, hogy elkapnák.

Azon tűnődött, hogy szabadítói vajon riadóztatnak-e másokat. Úgy gondolta, hogy ez nem valószínű. Mindketten a legalacsonyabb szintű munkásoknak néztek ki, akik, ha nem muszáj, nem csinálnak felfordulást. De nem volt értelme kockáztatni. Minél gyorsabban kerül TerraPort területén kívülre, annál jobb. De hogyan?

Befordult egy újabb sarkon, és egy széles, nyílt tér szélén találta magát. A plafon annyira magas volt a feje fölött, hogy inkább csak sejtette, semmint látta. Bonyolult fémgerendák, robotdaruk nyúltak lefelé, mint megannyi ennivalóért lebukó kacsa, lámpák, mint apró csillagok. Erős kékesfehér fény világította meg az egész teret, pengeéles árnyakat vetve.

A rakománykupacokkal telepettyezett nyílt térség túlfelén körülbelül húsz emeletnyi magas fémfal húzódott. Ezernyi barlangszerű sötét nyílás lyuggatta át az óriási falfelületet. Éppen akkor egy tartályszerű konténerekből álló szerelvény haladt acélpályáján az egyik nyílás felé, majd eltűnt benne. Alaposabban körülnézve nagy mozgolódást vett észre: egy csomó hasonló szerelvényt és itt-ott nagy kígyószerű csöveket, melyeknek az oldala enyhén vibrált.

Onnan nézve játékvasútnak látszott, amíg rá nem jött, hogy minek is támaszkodik neki: egy tartálynak, hasonlóan azokhoz, amelyenekből a távoli szerelvények álltak. De a tartály tíz méter magas volt és harminc méter hosszú.

- Itt minden monumentális! - gondolta. Hirtelen úgy érezte magát, mint a mesehős, aki az óriások világába keveredett. A gondolat mosolyt csalt az ajkára, de nem vitte közelebb a céljához.

Kellemetlen, ismerős bűz csapta meg. Fintorogva próbált emlékezni.

Hát persze. A csővezeték, amire a birkaszállítóban kapcsolódott szükség esetén. Birkákra volt tervezve, így nála nem zárt olyan jól, mint kellett volna. A saját piszkának a bűze átjárta kábult álmait, és most valami nagyon hasonlót érzett. Nem volt kellemes szag, sem kellemes gondolat, mégis úgy tűnt, hogy vonzza az ötlet. A konténerben nagy lehetőség rejlett a számára.

Fantáziájának táptalaj, a növényeknek trágya... emberi ürülék. A csillagok között ingázó hajók tonnaszám termelték, és szerves anyag lévén túl értékes volt ahhoz, hogy egyszerűen csak kiborítsák. Nem. Mindig bolygóra szállították, és

feldolgozták.

Körülpillantott, majd a mellette tornyosuló tartályhoz fordult.

Fémről készült létrát vett észre a tartály oldalára szerelve. Vállára dobta csomagját, vett egy mély lélegzetet, és elkezdett fölfelé mászni rajta.

A tartály tetejének lapos, középső részén kerek fém csapóajtók sorakoztak. Itt fent nagyon erős volt a bűz. Elkezdte a száján keresztül venni a levegőt, hogy kevésbé érezze. Mégis, amikor kinyitotta az egyik ilyen ajtót, az arcába csapódó bűztől majdnem hátrabukott. Erőt vett magán, és lenézett a mélybe.

Körülbelül másfél méternyi hely volt a tartály teteje és a sötét, iszapos folyadék között. Elfintorodott, majd lehajolt és bedugta a fejét a tartályba. Elszántan belélegzett.

A szag szinte elviselhetetlenségig felerősödött, de a levegőben volt oxigén odalent. Elég ahhoz, hogy életben maradjon? Nem tudta.

Kihúzta a fejét és megrázta. A csapóajtó belsejétől egy másik létra a tartály fenekéig húzódott; és eltűnt az iszapban. Abba bele tudna kapaszkodni és többé-kevésbé távol tudna maradni a ganéjtól – ha a tartály nem hánykolódik túlzottan.

A legnagyobb előny nyilvánvalónak tűnt: az ilyen tartályokat nem szokták tüzetesen átvizsgálni. Gázálarc nélkül semmiképp. Végül is ki lenne annyira örült, hogy egy olyan tartályban bújjon el, ami tele van szarral?

Éles, fémes csattanás zökkentette kitöprengéséből. Végigpillantott a tartályok során. Kicsit odébb az egyik lelógó daru beleillesztette kampóit a megfelelő csatlakozókba, és elkezdte emelni az egyik tartályt. Az fellejt a levegőbe.

Jim felegyenesedett és szippantott egy mélyet a viszonylag tiszta levegőből.

Azután lemászott a tartályba, és magára zárta a csapóajtót.

Ez itt csöppet sem volt ingerszegény környezet. Az orrát olyan támadás érte, amit alig bírt elviselni.

- 2 -

- Sajnálom, öcsi, hogy nekem kell megmondanom, de úgy bűzlesz, mint aki pöcegödörbe pottyant. És ezt nem képletesen értettem. Tényleg bűzlesz.

Jim lenézett a nadrágjára. A szárait combtól lefelé barna málladozó sárkéreg borította. A nadrág megszáradt a napon, de a nyomokat nem tudta eltüntetni. A tartály mégiscsak himbálózott. Még hozzá elég rendszeren.

Egy apró park közepén álló satnya pálmafa tövében ült. A fű többnyire kikopott, felfedve a poros földfelszínt és a zöldesszürke gyomokét.

Visszataszító, sőt ijesztő hely volt, de Jim számára most a mennyország egy darabját jelentette. Akkor talált rá, amikor a tartályból kimászva egy pöfögő hangokkal teli, felfoghatatlanul nagy raktárban találta magát, ahonnan olyan gyorsan kimenekült, amilyen gyorsan csak tudott. Egy szép új világba.

A nap magasan járt, forróbban, fényesebben és fehérebben, mint a Wolfbane csillaga. Aggódott is emiatt, amikor a leégésre gondolt.

Aztán eszébe jutott, hogy ő ember. A teste erre a bolygóra lett tervezve, nem a Wolfbane-re. Ez a nap nem Fogja megölni.

Hirtelen annyira butának tűnt Jim számára már maga a gondolat is, hogy elnevette magát. Azok után, ami történt, halálos leégés miatt aggódni...? Minél többet gondolt erre, annál jobban rázta a nevetés.

A hórihorgas tag, aki Jim mellé telepedett, szemmel láthatóan semmi különös nem talált abban, hogy egy száradt trágyával borított fickó egy pálmafa tövében ülve minden látható ok nélkül megszakad a röhögéstől, mert a Jim szagára vonatkozó megjegyzése után nyugodtan folytatta:

- Új vagy itt?

Jimnek eltartott egy darabig, mire észrevette, hogy valaki hozzá beszél.

Megfordult, és szemügyre vette napimádó társának teljesen kopasz fejét. Jobb arcát egy forradás rondította el, és felkarjához szíjazva illegális fejdrot felszerelést viselt. Nyíltan, mintha nem zavarná, hogy ezért lecsukhatnák.

Néhányhétrel korábban Jim egyszerűen csak elfutott volna egy ilyen figura elől, de most egy másik ember hangjának hallatán csak hálát tudott érezni.

- Hát igen,... elég új - helyeselt.

A férfinek furcsa volt a szeme - egyszer zöld, azután barna vagy kék, attól függően, milyen irányból esett a fény az arcára.

- Mogyoróbarna - gondolta Jim. - Ezt a színt hívják mogyoróbarnának.

- Rendben, tehát új vagy. Wolfbane, igaz? Akcentusod van... - Szünetet tartott.

- Nem is tudtam, hogy a Wolfbane-en is vannak Plebek.
 Jim idegesen végigmérte. Szerencse a szerencsétlenségben. Ez az ember nyilvánvalóan termi Pleb, és sorstársának hitte őt. A Plebs a Wolfbane-en újdonságnak számított, és nem is voltak túl sokan. A legenda szerint viszont a földi Plebs hihetetlen méretű. A lehető legjobb társaság a rejtőzködéshez.
 - Ja. De most már eggyel kevesebben vannak - bólintott Jim.
 Az ember kajánul vigyorgott, majd kinyújtotta szutykos kezét.
 - Kezet rá, öcsi. Bár el sem tudom képzelni, hogy miért hagytál el egy olyan szép, tiszta helyet, mint amilyen a Wolfbane lehet, és jöttél le a pokolba, a Földre. Engem Jackie-nek hívnak.
 Jim megrázta a kezét.
 - Jim - válaszolta.
 - Szép csatlakozód van - jegyezte meg Jackie. - Nem kor-tul.
 - Micsoda?
 - Kor-tul. Kormány-tulajdon. Egyedi darabnak látszik. Gazdagok csecsebecséje. Biztos, hogy Pleb vagy?
 Jim vállat vont.
 - Nem voltam mindig az. Tudod, hogy van. A dolgok... változnak.
 Valahogy ez volt a megfelelő válasz. Legalább is Jackie-nek látnivalóan nagyon tetszett, mert átnyúlt, és meglapogatta Jim hátát.
 - Igen, így van ez, ugye? Az egyik nap még minden rendben van veled és a családdal, másnap jön egy átkozott számítógép vagy robot és feleslegessé tesz. Durr! Utána már te is közénk tartozol.
 Jim bólintott. Hirtelen a TerraPort raktereinek hatalmas és visszhangzó ürességére gondolt. Nem kétséges, egykor ezek is munkásoktól hemzsegték, mint a Wolfbane-en. De most már nincsenek munkások. Lehet, hogy fonnyadt pálmák alatt ücsörögnek Terra-szerte.
 - Elnézést a bűz miatt - mondta Jim.
 - Én büdösebb voltam. De tudod, vannak közfürdők. Bár lehet, hogy nem tudod. Most érkezted?
 Jim bólintott.
 - Jó. Nem tudom, hogy mibe keveredted - vihogott élesen Jackie, de nem is az én dolgom elbírálni. Egy tízesért rendbe hozhatod magad.
 Jim ösztönösen a csomagjára tette a kezét, ahova kevéske pénzét rejtette. Jackie pillantása élénken követte a mozdulatot. Jim rögtön tudta, hogy jó ötlet lenne távolabb kerülnie ettől az embertől.
 - Jackie!
 - Mi az?
 - Hallottál már a Shawn Fan nevű helyről? Egy bár.
 Jackie furcsán meredt rá.
 - Miért akarsz odamenni?
 - Találkoznom kell valakivel - mondta Jim.
 Jackie elhúzódott tőle, mintha hirtelen valahogy félelmetesebbé vált volna.
 - Szóval oda akarsz menni. Odakísérlek. Csak ne felejtssd majd el megemlíteni, hogy én vittelek oda, rendben?
 Jimnek fogalma sem volt róla, hogy Jackie miről beszél, de bólintott. A kopott figura felderült.
 - Elmész előbb a fürdőbe? Kicsit megmosakodni...
 Jimet elöntötte a remény hulláma. Először azóta, hogy elvált Cattól. Lehet, hogy végül mégiscsak összejönnek valahogy a dolgok.
 - Jó - mondta Jim. - Az jót tenne.

- 3 -

A golyófejű ember széles íróasztala mögött ült, arcvonásai elvesztek a mögötte lévő ablakon beáradó fény vakító ragyogásában.
 Sötét öltönyt viselt és körgalléros fehér inget. Vastag ujjai mozdulatlanul nyugodtak az asztal sima felszínén. Mint zsíros, vaskos kolbászok. A színes bariton hangja mélyen és melegen zengett.
 - Steele, bárcsak nyakon tudta volna csípni azt a nyomorult kis szarházit. Sajnálom, hogy csalódást okozott nekem.
 Steele parancsnok öblös, fekete bőrfotelben ült az íróasztallal szemben. Most fájdalmasan erőlködve és nyögdécselve kihúzta magát.

- A háta? - érdeklődött a férfi udvariasan.
 - Rendbe fog jönni - nyögte. - Csalódást okoztam? Nézze, ez az ön küldetése volt. Ön készítette elő. Számolt ön egy Szövetségi Flotta cirkáló elvesztésével? Úgy értem, az Istenverte...
 - Igen - helyeselt a férfi. - Az katasztrófa volt. - Abból, ahogyan ezt mondta, Steele úgy érezte, a férfi egyáltalán nem tekinti katasztrófának a Hank Tee elvesztését. - De tudja hogy van ez. Nem lehet mindig mindent megjósolni.
 Steele megrázta a fejét.
 - Ha van bárki is, aki képes arra, hogy mindent előre kiszámítson, akkor az maga. A fenébe is...! Majdnem az egész csapatomat elvesztettem. Újra!
 - Steele, Steele. Ne olyan hevesen! Történnék ilyen dolgok.
 - De nem velem - sziszegte Steele. - Egyébként ennek vége, ugye?
 Túl vagyok rajta. Az a kölyök már pirítós. Égett pirítós. Tehát visszamehetek a mindennapi piszkos munkához, a közönséges gyilkosságokhoz, erőszakhoz és fosztogatáshoz, igaz?
 - Nos... - mondta a férfi. - Nem egészen.
 Jobb kezével meglegyintette a nagy holoernyőt. Egy tizenéves lány alakja kezdett előtűnni. Szomorúan ücsörgött üres cellájában a lábujjait piszkálgatva.
 - Nézze, mit találtam - mondta a golyófejű ember. - Catnek hívják.

- 4 -

"SHAWN FAN".

Jim felbámult az elképesztően régi, viharvert fa cégérre, amely lágyan nyikorgott zsanérjain a bár ajtaja fölött. Jackie elfintorodott.

- Szép munka volt, Jimmy, barátom. Már szinte egyáltalán nem is lehet érezni a szagodat.

Jim elvigyorodott.

- Kösz, Jackie.

- Emlékszel? Megmondod nekik, hogy én hoztalak ide. Rendben?

Megigérted...

- Úgy lesz, Jackie. Nem fogom elfelejteni. Nem jössz be mégis?

Jackie hátrahőkölt.

- Én? Oda? - Idegesen felvihogott - Oh, nem, nem hiszem. Te mész be. Minden rendben lesz.

Azután egy ideges mosollyal Jackie biccentett, megfordult és eliszkolt. Jim visszafordult, és újra rábámult a cégérre. Jackie kétségkívül furcsa szerzet volt, de valahogy meg tudta érteni. Ez a hely őt is megrémítette.

Elgondolkodott, azután kihúzta magát. Shawn Fan, a TerraPort főkapuja előtt.

Menj oda a csaposhoz és hivatkozz rám. Jön majd valaki...

Jim kihúzta magát, megpróbált nem figyelni kétségeire, és belépett az ajtón a hűvös félhomályba.

- Mit akarsz, öcsi? - kérdezte a csapos.

- Szörpöt. Málnaszörpöt... legyen szíves - válaszolta Jim.

Szorongva gondolt arra, hogy a szüleitől gyerekkorában tanult illemszabályok nem azonosak a helyi szokásokkal. Ez rögtön beigazolódt, amint a csapos, egy átlagos termetű, középkorú férfizsíros feketehajjal és az arcát csaknem teljesen eltüntető színes tetoválásokkal azt mondta:

- Tűnj el innen öregem, mielőtt kihajítalak!

Megállt, élesen Jimre pillantott, majd folytatta:

- Gyerünk, kotródj! Különben is bűdös vagy.

Hm. Ezek szerint a fürdő mégsem volt olyan hatékony, mint remélte.

Lecsúszott a bárszékről, nem is gondolva arra, hogy ez a szórakozóhelyi bútordarab hogyan maradhatott fenn lényegében változatlan formában négy évszázadon át. Arra sem nagyon gondolt, hogy mit keres egy emberi csapos egy ilyen lebujban. Egy ilyen szintű étteremben nem lehetnének emberi felszolgálók, csak robot egységek. Az persze eszébe se jutott, milyen zűrzavaros szituációk adódhatnak egy olyan helyen, ahol kábító italokat és szereket szolgálnak fel olyan klientúrának, amelyik amúgy is hajlamos az erőszakra. És ha ő nem tudta ezt elképzelni, hogy tudta volna bármilyen robot egység?

Bizonyos helyeken az emberi rugalmasság pótolhatatlan.

- Ööö... sajnálom. Valaki azt mondta, hogy jöjjenek ide. Lehet, hogy ismeri.

Catnek hívják...

A csapos, aki zsíros rongyával a zsíros pultot törölgette, hirtelen megtorpant.

- Mi van? - morogta közelebb hajolva. - Nem, ne ismételd meg!

Hallottam elsőre. Honnan ismered ezt a nevet, öcsi?

Jim vállat vont. Kezdte úgyérezni, hogy mégiscsak lesz valami haszna az idejövételének, bár azt még nem látta, hogy ez mi is lesz valójában. Cat neve legalább ismerős errefelé.

- Ismerem őt. Máshonnan. Wolfbane.

- Hogy mondtad? Wolfbane...? - A csapos körbefuttatta tekintetét a helyiségen, aztán visszaneézett Jimre. - Tudod mit? Menj oda, abba a sarokba, ülj le és tegyél úgy, mintha láthatatlan lennél! Rendben? Fel kell hívnom valakit...

Jim bólintott.

- Lehetne esetleg...

- Itt nem mérünk szörpöt, kölyök. Hacsak nem bélrohasztó whiskyvel kevered a szódát. Értesz?

- Aha.

- Jó. Ülj oda.

Jim szófogadóan odakullogott az asztalhoz, és leült. A sarokban sötét volt. Lecsúszott a bokszbán, amíg már csak a feje látszott az asztal fölött. Most ismét kölyöknek érezte magát. Butának és infantilisnek.

Még soha nem járt ilyen helyen. Viszont megnyugvással töltötte el a gondolat, hogy ezt a helyet nem túl gyakran ellenőrizhette a rendőrség. A légkör mégis feszült volt, amihez hozzájárult a csapos ideges viselkedése, és a csendben és görnyedten ücsörgő, öblös üveg poharaikat vadkutyák módjára őrző többi kuncsaft alattomos óvatossága.

- Előbb rohanás, aztán várakozás - gondolta Jim. - Úgy tűnik, az időm javarésze azzal telik, hogy olyan dolgokra várok, amiről fogalmam sincs, hogy micsoda, és mire lesz az jó nekem. Vagy egyáltalán segít-e az a valami rajtam.

Hirtelen újra elfogta a vágy, hogy megértse, megtudja, mi is zajlik körülötte, mi miért történik és hogyan, és hogy milyen eszközei lehetnek saját magának, amivel végre ő rendezheti el a dolgait, ő irányíthatja az életét. Rájött, hogyha megértené, miből áll az a káosz, ami körülveszi, ha láthatná legalább egy elemét, akkor elmúlnának a félelmei, és a szörnyek, a rémálmok visszabújnának barlangjaikba, mert végre megismerné őket. Főlismerte: ahhoz, hogy életben maradjon és boldoguljon, és hogy egyszer mégiscsak hajóskapitány lehessen, nem elég a számítógépek kibervilágát megismerni. A programokat emberek írták. és emberek működtetik. Minden mögött, ami a kibertérben megszületik, emberi lények húzódnak meg. Ha őket megérti, akkor fogja saját magát is megérteni, s akkor lesz képes saját maga irányítani az életét.

Tudta, hogy most valami nagyon fontosra jött rá. De azt is tudta, hogy mindez csak az első lépés. Még nincs meg a tudása, és nincsenek meg az eszközei, és amíg ez meg nem változik, várnia kell. De nem fog sokáig tétlenül ülni. Ezt megígérte magának.

Még akkor is ezen gondolkodott, amikor megjöttek érte. Két férfi, az egyik vastag, a másik vékony, de ezenkívül teljesen egyformák.

Mindkettő fellépése tisztán mutatta, hogy azok közé tartoznak, akik az öklükkel szokták érvényre juttatni akaratukat. Vagy rosszabbal.

Beléptek a bejárati ajtón és egyenesen Jim asztalához mentek.

- Állj fel! - mondta a Pufi.

Vékony körülnézett a bárban, aztán odaszólt a csaposhoz.

- Kösz, Max. Megvan.

Az bólintott, majd lenézett a soha véget nem érő törölgetésére.

Jimnek az jutott az eszébe, hogy Max akkor sem nézne föl még egyszer, ha Pufi és Szikár az asztal tetején kezdenék el darabokra szedni őt.

- Hova megyünk? - kérdezte Jim, amint két oldalról karonfogva őt kimasíroztak az ajtón.

- Fogd be - mondta Szikár.

- Úgy bizony - tette hozzá Pufi.

- 5 -

- Tehát azt állítod, hogy a Wolfbane-en találkoztál Cattel... - mondta a Jonathan nevű kötőrő.

Egymással szemben ültek egy egyszerű faasztalnál. A kis, jellegtelen szobában körülnézve Jim arra gondolt, hogy ugyanez a leírás - kicsi és jellegtelen - Jonathanra is illene. Rövid, vörhenyes szőke hajával, puhány testével, hosszú, lapos ujjával, amelyeken nem lehetett a nehéz fizikai munka nyomát felfedezni, valamilyen kishivatalnoknak nézett ki.

A szeme kék volt és vizenyős, vonakodott attól, hogy bármire is ráirányítsa. Valahányszor Jim megpróbálta elkapni a pillantását, a szeme mindig elmenekült, mintha félne közvetlen kapcsolatba kerülni egy másik emberrel. Még a hangja is erőtlen volt, lágy és pösze.

Szavait olyan nehezen lehetett kivenni, hogy Jimnek előre kellett hajolnia, hogy értse, amit Jonathan mondott neki.

Kicsi, törékeny, csendes, határozatlan: miért volt Jonathan mégis annyira rémisztő? Jim ezen tűnődött, miközben azon erőlködött, hogy értse, amit Jonathan mond. Aztán arra gondolt, hogy mindez valószínűleg amiatt van, amit akkor érzett, amikor Jonathan kezét nyújtott neki. Jim megragadta azokat a petyhüdt ujjakat, de egyből el is engedte őket. Nyakán a bőr bizseregni kezdett. Nem nyúlt oda, de tudta, hogy libabőrös.

Ez az érzés pszichikailag azonos volt azzal, mintha egy maroknyi vak, meleg és síkos, lázasan vergődő gilisztát markolt volna meg - és Jim egyáltalán nem hitt semmi pszichikai dologban. De hitt a saját ösztöneiben... és most minden ösztöne azt kiabálta, hogy fuss...

rejtőzz... azonnal menekülj!

Jonathan valamiképp még reagált is erre. Amikor Jimnek elakadt a lélegzete, és elejtette a kezét, Jonathan halványan elmosolyodott, mintha azt mondaná:

- Ó, igen, megérttem. Mondták már, hogy szörnyű. Mindig ez történik.

Volt valami irtózatosságon ebben az ártalmatlan kis hivatalnokban, és az irtózat annyira töményen lengte körbe, hogy Jim azon csodálkozott: hogyan tudnak egyáltalán megmaradni körülötte az emberek. Talán ezért volt ez a kis szoba ilyen jellegtelen, ilyen praktikus. Csak az asztal, a két szék és egy állvány, tele digitális kijelzőkkel, műszerekkel. Hat képernyő működött csendben, olyan helyeket mutatva, amiket Jim nem ismert fel, olyan arcokat, amelyek teljesen idegenek voltak a számára.

- Beszélj nekem Catról! - folytatta Jonathan, finoman, kitartóan.

Jim örült a titokzatos képernyőknek. A rajtuk látható színek és gyorsan változó képek stabilabb fogódzkodót nyújtottak neki Jonathan vizenyős, semmitmondó szeme helyett.

Jim vállat vont.

- A Wolfbane-en találkoztunk. Ő... sokat segített nekem.

- Valóban? Pontosan hogyan tette ezt?

Jim a képernyőket nézte, miközben elmesélte a történetét, amit a Wolfbane-ről ebbe a kis szobába való kerülésének valószínűtlen meséjével zárt le. Éppen, amikor befejezte meséjét, valami megvillant az egyik képernyőn, ami megragadta a figyelmét.

Jonathan halvány ajkai megmozdultak. Hangtalanul kuncogott.

- A trágyatartályban. Kitűnő. Ezért büzlesz. Ezt ki lehet mosni, de senki sem keresi az elveszett gyémántot a trágyával teli kádban.

Jim levette a tekintetét a képernyőről, az apró villanás, ami az előbb lekötötte, most eltűnt mentális radarjáról.

- Az lennék? - kérdezte Jim - Egy gyémánt?

Jonathan éles pillantást vetett rá, aztán újra másfelé nézett.

- Lehet. Ki fogom deríteni. Biztos lehetsz benne, hogy én ki fogom deríteni.

Jimben működni kezdett néhány órája tett fogadalma. Ki kell derítenie, mi folyik körülötte.

- Mi a gond?

- Úgy tűnik, Cat eltűnt...

- Eltűnt?

Jim tudta, hogy a szája nyitva maradt, de nem tudott tenni ellene semmit.

- Igen. Így most az a legésszerűbb, hogy kiderítsük, te ki vagy.

Illetve, hogy pontosan fogalmazzak: mi vagy. James Endicott... ugye?

- Nem fog fájni - mondta a nő.
Alacsony volt, csinos kontyba kötött acélszürke hajjal, formátlan, virágmintás ruhában, és petyhüdt vonásain anyás kifejezéssel. De pufók kezét kesztyűbe bújtatta, és ruhája fölött fehér orvosi kötényt viselt, mintha attól tartana, hogy valami ráfröccsenhet.
Jim még rosszabban kezdte érezni magát, amikor elképzelte, milyen dolgok spriccelhetnének. Erőtllenül kuncogott.
- Az orvos programom szokta mindig ezt mondani.
- Hm?
- Mindig fáj - mondta a nőnek.
- Mély lélegzet... most - mondta és éppen, amikor Jim megfeszítette a vállizmait, a nő karon lőtte egy hyposzprével. Egy pillanatig meglepetten bámulta a nő kifejezéstelen vonásait. A szpré éles sziszegése visszhangzott a fülében. A dolgok körvonalai remegni kezdtek, minden homályossá vált körülötte, azután pedig elvesztette az eszméletét.

X. FEJEZET

- 1 -

- Nos, az vagy, akinek mondod magad. Legalább is te azt hiszed, hogy az vagy - mondta Jonathan.
Jim egy nagy ablak mellett állt és kinézett rajta. Úgy becsülte, hogy legalább negyven emelet magasságban van, de a közelben álló épületek teteje így is örök ködbe veszett messze a feje fölött. Balján a Golden Gate híd ódon szerkezete ragyogott a tompa fényben. Tehát San Franciscóban volt. Az a tény, hogy tudta, hol van, némi vigaszt nyújtott a számára.
- Hogy...? Ez mit jelent? Persze, hogy az vagyok. Ki más lehetnék?
Jonathan a fiú mögé lépett. Csendesen mozgott, mint egy kísértet.
Amikor újra megszólalt, a közelsége annyira megijesztette Jimet, hogy ugrott egyet. Persze bármit is tett Jonathan, ijesztő volt.
- Ó, Jimm, milyen naiv vagy. Akárki is lehetnél. Elhiheted, akárki is lehetnél. Az emberi elme képlékeny dolog... akárcsak az emberi DNS.
Ez annyira értelmetlenül hangzott, hogy Jim megfordult és ránézett.
- Miről beszél?
Jonathan vállat vont.
- A te DNS-ed például nagyon... érdekes.
- Fikarcnyit sem érdekel. Mi történt Cattel? Mi történik, Jonathan?
- Nos hát ez egy beugratós kérdés, ugye? Három napja foglalkozunk veled, barátom. Igazi kincsesbánya vagy.
- Jonathan...
- Jól van, jól van... Cat kisasszony... eltűnt, ahogy mondtam. De már biztos, hogy nem halt meg, ha ez megnyugtatta a lelked.
Jim száját hosszú, felszabadult sóhaj hagyta el. Állandóan motoszkált benne az a gondolat, hogy a lánynak vége, és ami még rosszabb, hogy az ő hibájából. Úgy tűnt, minden az ő hibájából történik, miért pont ezt ne?
- Mondd meg - mondta izgatottan -, hol van?
- Nos hát, azt nem tudjuk pontosan. Először is, kis James, azt hiszem beszélgetnünk kellene. Úgy értem, nem vagy kíváncsi? Tudod, annak kellene lenned.
Jonathan elsétált. A szobát néhány dívánnyal, egy asztallal, székekkel és pár olcsó holoképpel rendezték be. Olcsó szállodai szoba lehetett. Végül Jonathan letelepedett a dívány egyik karfájára.
- Nem tűnik számodra furcsának, hogy annyi ember foglalkozik veled? Annyira... érdekel őket?
Jim visszafordult az ablakhoz. Jonathan csendes, kitartó sutyorgása miatt még kényelmetlenebbül érezte magát.
- Persze - szólt végül -, nem vagyok hülye. Apám azt mondta...
- Nem eleget, úgy tűnik. Az apád érdekes ember volt, Jim. Múltja volt. Ami még ennél is érdekesebb, az az, hogy annak ellenére, hogy úgy feltúrtuk a mély emlékezetedet, mint a vetetlen ágyat, és mindent tudunk Carl Endicottról, amit

te tudsz, annak a múltnak mégsem tudunk a nyomára bukkanni. Jó öreg Carl, igazán titokzatos fickó lehetett.

A gondolat láthatólag boldogtalanná tette Jonathant.

- Csak meg kellett volna kérdeznie tőlem.

- Ó, megtettük, Jimbo. Megkérdeztük. Jimmy Nem fáj a fejed?

- Igazság szerint fáj.

- El fog múlni. Ne törődj vele. Mindegy. Most történelemóra következik. Vagy esetleg rejtvényfejtés óra, Jim barátom.

Jonathan lecsúszott a karfáról. Nem tudott sokáig egy helyben maradni.

- Ismered ezt a fickót, Jimmy?

A falon lógó egyik holoernyő valamiféle sajtókonferenciát mutatva életre kelt. Fontosnak látszó hivatalnokok tátoztak némán. A kamera végigpásztázta a csoportot, majd megállapodott egy férfin, aki szótlanul állt a többiek mögött. Jimbe belehasított a felismerés:

- Igen... ööö, nem.

- Jó, kétlem, hogy mostanában találkoztál vele, de emlékszel rá, ugye?

- Láttam... amikor legutóbb beszélgettünk. Az egyik képernyőn, a szobájában. Épp csak rápillantottam. Ezért emlékszem rá.

- Nos, nem egészen. Az egyik dolog, amit a teljes elmeferkészes magában foglal, az az összehasonlító elemzés. Felvillantottunk neked egy csomó képet, és te néhány olyanra is reagáltál, amire rá sem hederíthettél volna. Mint például... erre.

Egy másik kép jelent meg hirtelen a férfiról. Nagyjából ugyanaz az ember volt, csak sokkal fiatalabb. Fekete haj szegélyezte golyó alakú koponyáját és vékonyabb volt, a vonásai pedig élesebbek.

Jim tűnődve nézte.

- Úgy tűnik, ismernem kellene... - mondta -, de igazából mégsem. Olyan, mint... igaza van. De még soha az életben nem találkoztam vele.

- Deltának hívják. Illetve mostanában így hívja magát. Szemmel láthatólag minden, a személyére és múltjára vonatkozó adatot és nyomot eltüntetett; Ennek a képnek a megszerzése egy férfi és egy nő életébe került. Ismerős?

Jim megrázta a fejét. De ismerte, nem? Legalább is a fiatalabbat.

De honnan? A feje megint lüktetni kezdett.

- Delta? Nem. Mi az igazi neve?

Jonathan felsóhajtott.

- Nem tudjuk. Ez egyike a legjobban őrzött titkoknak az egész Szövetségben. Azt viszont tudjuk, hogy mi ő.

Jim várakozóan nézett rá.

- Ő vezeti az Egyesített Hírszerző Ügynökségeket. Ő a létező legnagyobb kísértet. - Szünetet tartott, majd mintegy mellékesen hozzátette. - Az ellenségem, ha számít ez valamit.

Jim úgy érezte, hogy agytekevénnyei vészesen csikorognak. Az egész kezdett valami szörnyű értelmet nyerni. Mióta az élete darabokra hullott, hatalmas erők játékszerének érezte magát. Az események olyan gyorsan követték egymást, hogy igazából még el sem gondolkodott ezen, de biztos volt benne, hogy nagy hatalommal rendelkező személynek kellett irányítania az eseményeket, méghozzá a háttérből.

- Delta... - mondta lassan. Megrázta a fejét. - Nem ismerem.

Tényleg.

- Nos - válaszolta Jonathan -, lehet, hogy ez meg fog változni.

Mint kiderült, ő találkozni akar veled.

- 2 -

A fiatal nő, aki kihallgatta Catet, nem lehetett sokkal idősebb nála, az eljárás pedig meglehetősen rutinszerűen zajlott. Megpróbáltak valami kötődést létrehozni az alany és a vallató között.

- Catherine - mondta a nő -, tudjuk, hogy továbbadta a chipecet, és azt is tudjuk, hogy kinek. Biztos lehet benne, hogy megtaláljuk azt a személyt, tehát magára már nincs szükségünk, ugye? De van egy pár dolog, amiben segíthetne nekünk.

Cat megrázta a fejét, elhatározta, hogy makacsul hallgatni fog.

Kétsége sem volt afelől, hogy órákon át tudat-szondázták - érzett néhány

gyanúsán üres foltot az emlékezetében -, de kiképezték arra, hogy miként tud a legtovább ellenállni. Biztosítékokat és vészkapcsolókat égettek agyának fizikai szerkezetébe, így mielőtt kiszedhetek volna belőle bizonyos dolgokat, az egész elméje összeomlott volna.

Az ilyen gátak létrehozásának a technológiája nagy fájdalommal járt, és azelőtt sokat tűnődött azon, vajon az eredmény megéri-e a szenvedést. De most, kedves, lágyzavú kínvallatójával szemben ülve, úgy döntött, hogy megérte. A gátak ellenálltak még a tudat-szondázásnak is. Tehát van még kijátszatlan kártyája. De mi volt a játék? Mi volt a tét? És a legfontosabb: kik voltak a játékosok? - Ugyan már, Catherine. Mondjon nekem valamit. Bármit... Talán tudok magának segíteni. Miért ne kezdenénk rögtön azzal a fiatal férfival? Jim Endicottal? Mit tud Jim Endicotról?

- 3 -

- Tudod-e, mi a Plebs, Jim?

A kérdés váratlanul érte. Hebegni kezdett:

- Ööö... hát, azt hiszem, hívhatnánk... alvilágnak.

Jonathan megrázta a fejét.

- Te annak neveznél minket. Nincs jó hírünk... nem, mintha nem lenne némi igazság abban, amit rólunk mondanak. Erőszakosak vagyunk, lusta semmirekellők, a fejdrotózás rabjai. Szövetségi segélyből élünk, csak fekszünk egész nap, miközben a fülünk mögötti csatlakozón keresztül a jó öreg örömdolejt nyomatjuk egyenesen az agyunk élvezet-központjába. Valami ilyesmi, ugye?

Jim némiképp szégyenkezve gondolt vissza Morningloryval folytatott beszélgetésére. Szégyenkezve, mert pontosan ezt gondolta - amíg Morninglory végre nem hajtotta az elképzelhető legvakmerőbb, önfeláldozó tettét.

- Igen, Azt hiszem így gondoltam.

- Úgy érted, hogy már nem így gondolod? - volt valami gúnyos Jonathan lágy sutyorgásában, és amikor Jim megfordult és ránézett, ugyanazt a gúnyt látta az arcán is. Ettől begurult.

- Na ide figyeljen, azt gondolom, hogy éppen most olvasott ki, mint valami képregényt. Maga mondta. Akkor meg tudja, hogy mit gondolok.

Igaz?

- Ó! Ideges a kicsike. Nyugodj meg, Jimmy. Nem akartalak bántani.

Jonathan gonosz vigyora mást mutatott.

- Ne nevezzen Jimmy-nek! Az én nevem Jim!

- Húha! Rendben... Jim. Szóval egyetértünk, hogy a Plebs nem az a söpredék, aminek hitted?

- Morninglory...

Jonathanból lintott, hirtelen elkomolyodva.

- Igen, a jó öreg Gloty úr. Elismeréssel kell adóznom előtte, annak alapján, amire emlékszel. Jól betett nekik. Be kell vallanom, nem gondoltam, hogy még benne van a játszmában. Leszedni egy egész átkozott cirkálót... nagyon derék. - Jim most először látott őszinte érzelmet Jonathan tekintetében: ádáz, diadalmas... keserves.

Százak halála nem nyomasztotta Jonathant úgy, ahogy Jimet. Jim szomorúságot érzett, rémületet és részvétet. De Jonathan ujjongott több mint ezer Szövetségi Flotta tengerész halálán.

- A Plebs a technika elkerülhetetlen következménye - mondta végül Jonathan. - Nincsen ebben szégyellni való. Az emberiség a gépekre bízta magát. Úgy tűnik, senki nem érti, vagy nem törődik azzal, hogy ebben a folyamatban az emberiség nagy része fölöslegessé válik. Azt hiszem, örülhetünk, hogy nem öltek meg mindnyájunkat. - Szünetet tartott, és Jim megint azt a végtelen keserőséget látta szikrázni a szemében. - Bár lehet, hogy végső soron az lett volna a legjobb.

- Jonathan...

- Ne vesztegesd rám az együttérzésedet, Jimbo.

Jim tekintete Jonathanra tévedt, de rögtön el is kapta onnan.

Hasonló érzés volt, mint olyan valakit nézni, aki egy éles késsel éppen lefejtí saját bőrének egy darabját.

Jonathanból süttött a gyűlölet. Ha ezt tudta, mindent tudtál Jonathanról, amire szükséged lehet. De ez nem vezetett sehova. Hol van Cat?

- Jonathan, azt mondtad, hogy Cat...

- Felejtsd el Catet egy pillanatra, Jim! Figyelj inkább rám! Jó fiú vagy. Visszatérünk majd Catre, ha azt mondom.

Akkor, a szó legszorosabb értelmében, Jonathan üres lett. Jim úgy érezte, mintha Jonathan lekapcsolta volna magát. Elment és távol volt legalább egy percig. Jim soha nem látott még ennél hátborzongatóbbat.

Arra gondolt, hogyha becsukná a szemét, akkor minden érzékszerve azt jelezné, hogy a szoba üres, élettelen.

Jonathan felmordult és visszajött.

- Mi?... ja. Jim! Mindenütt vannak Plebek. Most már a Wolfbane-en is. Ott eleinte nem voltak, mert határbolygó. A következő határvidék, mondták akkor. De ahogy elszaporodtak a gépek, egyre több és több lett a Pleb. Akarod tudni, hogy mit gondolok én erről?

Itt szünetet tartott. De Jimet elbágyasztotta a suttogás, elkalandoztak a gondolatai és nem válaszolt.

- Jim, itt vagy még? Hahó, Jimbo!

- ... bocsánat. Gondolkodtam.

- Figyelj rám, mert amit most mondani fogok, az élet-halál kérdése!

- Megint kikapcsolta művi mosolyát. - Valószínűleg a te életed és halálod. Jim rámeredt.

- Valami használ minket, Jim. Használja a Plebset. Tudtam, éreztem egész életemben. Nem tudom hogyan, de éreztem. Az emberi hús és elme egyfajta nyersanyag, és ebben a világban a nyersanyagok soha nem mennek veszendőbe. Legalábbis nem sokáig.

Felsőhajtott, és Jimnek az az érzése támadt, hogy megint elment, de most csak egy pillanatra.

- Ezért egyszer elhatároztam, hogy utánajárok. Lássuk, meg tudom-e találni, hogy mi használ minket, és mire. Cat segített keresni Morningloryval együtt. És sokan mások. És tudod mit? Érdekes, hogy mindenki, aki segített nekem a keresésben, rákerült Delta átkozott listájára. Nem gondolod, Jim, hogy ez különös?

- Nem tudom, hogy miről beszél, Jonathan - mondta Jim egyszerűen.

És tényleg nem tudta. Úgy érezte, hogy fogytán az ereje, szörnyű körülmények eltéphetetlen hálójába keveredett, és be van zárva ebbe a szállodai szobába egy olyan emberrel, aki halálra rémiszti, és halálra untatja egyszerre. Végző soron mi volt Jonathan? Jó vagy gonosz?

Illenek-e rá egyáltalán az efféle fogalmak?

- Jonathan, nem akarok tovább beszélgetni, csak Catról. Csak mondja el, hogy mi történt, jó? Egy fikarcnyit sem érdekel a Plebs, maga, vagy bármi. Csak Cat. Jonathan felszisszent és ránézett.

- Legalább őszinte vagy. Még ha nem is érdekel a teljes igazság...

- Hirtelen elmosolyodott. - Hát jól van, Jim. Íme az alku. Delta azt mondja; nála van Cat, és ki akarja cserélni. Találd ki, hogy kit akar helyette?

Ennek persze nem volt értelme. Eddig az egésznek nem volt értelme.

De megígérte, hogy soha többé nem hagyja el a barátait. És Cat?! Több volt, mint barát. Sokkal több.

- Szónoki kérdés volt, ugye?

Most Jonathan mosolya felderült, félelmetesen ragyogott, sugárzott a bambának tűnő arcán.

- Jó válasz, Jim. Úgy van! Téged akar!

Azután visszafogottabban:

- Hát nem ez a legérdekesebb az egészben?

- 4 -

Műanyag bilincseket tettek a csuklójára, mielőtt a hatalmas, félhomályos terembe vezették. A férfi a terem túlsó végében várakozott, fekete árnyék a fényesen ragyogó ablak előtt. A lány láthatatlan gépek szakadatlan zúgását és zörgését hallotta, és érezte a férfi illatát: erős pézsmaillet. Valahogyan félelmetes. A termet arra tervezték, hogy kiemelje őt, mint egy keret, és kihangsúlyozza a hatalmát. Egy velejéig rohadt egoista szobája.

Az örök arctalanok maradtak. Bekísérték a terem közepéig, s ott megálltak, nem valamilyen jelzésre, hanem pontosan begyakorolt módon.

Ezek az örök már sok kétségbeesett áldozatot kísérték erre a helyre. Megálltak és vártak, ujjaik szorosan a nő bicepsze köré zárva. Az alkarja elzsibbadt és bizsergett a szorítástól, de nem törődött vele. Csendben várt.

- Hello, Cat! - mondta a férfi.

Mély meleg, szinte zengő hangja Igazi politikus. Megnyugtató, atyai. Végképp megbízhatatlan.

- Elraboltál - mondta a nő. - Ez törvénytelen.

- Ó, Cat. Milyen nyers vagy. Milyen szenvedélyes - a második szót megnyújtotta, ami így apró tréfává vált, amit csak ők ketten érthettek. - De ne aggódj, kedvesem! - folytatta. - A... fogságod már nem tart túl soká. Tessék. Jobban érzed már magad?

- Nem különösebben - gondolta Cat. - Egy fogság többféleképpen is véget érhet. Legalább az egyik lehetőség végzetes...

- Tehát elengedsz? - mondta ki hangosan. - Nem veszélyes ez?

A férfi hangosan felnevetett. Ismét kellemesnek hatott. Öblös és harsogó, telve igazi humorral. Lefegyverző volt. A nő ellenállt.

- Veszélyes? Kinek, kedvesem? Nekem?

- Láttalak téged...

- Nos, nem láttál. Nem igazán. És még ha azt hiszed is, hogy láttál, mit számít az? Gondold végig! Ha úgy véled, hogy ismersz engem, akkor tudnod kell azt is, hogy ez mennyire nem számít. Igaz?

Delta. Persze, hogy ismerte, hogy ne ismerte volna? És a férfinak igaza volt. Delta képes eltüntetni a bizonyítékokat. Őt, az emlékeit, bárkinek az emlékeit erről a találkozóról. Mint a legtöbb kémnek, az ő legnagyobb ereje is ebben rejlett: eltüntetni dolgokat. Az egésztest ki lehet törölni. Őt tekintve, a férfi hatalma korlátlan volt. Ennek halálra kellett volna rémítenie a lányt, mégsem félt. Azon merengett, hogy vajon miért.

- Tehát? - mondta végül Cat. - Akkor mi a célja ennek a csevegésnek?

Az árnyék megmozdult. Érezte a férfi vizsgálódásának, fürkészésének nyomását. Talán ez volt az. Személyesen akarta látni. Vannak ilyen férfiak, nem bíznak a gépeikben, csak a saját érzékszerveikben.

Akiknek érzékelésre van szüksége ahhoz, hogy a dolgok valóságosnak tűnjenek. Ez a férfi Jonathanra emlékeztette őt.

- Nem félek tőled - mondta végül. Ez még az ő fülének is butának, gyerekesnek hangzott. De semmi más nem jutott eszébe.

A férfi megint nevetett.

- De miért kellene félned, kedvesem? Senki sem bántott. Az... érdeklődésünk hatása néhány óra múlva magától elmúlik. És hamarosan elengedünk, hogy folytathasd az utadat. Csak egy-két napot fogsz késni. Úgy gondolom, emiatt nem érdemes aggódnod.

- Ilyen egyszerű?

- Ilyen egyszerű, Cat. Hadd legyek őszinte. Te vajmi kevésbé érdekelsz engem. Annyira is csak azért, mert valaki komoly erőfeszítéseket tett azért, hogy megnehezítse a... megvizsgálásodat.

Nagyon szép munka volt, hadd tegyem hozzá. Ha lenne elég időnk, akkor persze meg tudnánk törni, de gratulálok, akárki is csinálta.

Látta, amint az izmos karok felemelkedtek, és elképzelte, ahogy a tompa ujjak egymásba fonódnak a széles, kemény áll alatt. Örült virtus kerítette hatalmába.

- Mindenképpen megmondom nekik.

- Ó, Cat. Egyszer már megvágta. Megint megtehetem. Ezt ne felejtse el.

A tompa nyomás a hasában és mellkasában erősödött. Mit tettek vele?

Számba vette a lehetőségeket: apró érzékelők mélyen a húsába ültetve.

Apró kémiai bombák, az idegrendszerébe szerelt riasztók. Semmi kétség, úgy világít a kijelzőiken, mint egy máglya. Életben hagyták, pedig megölhették volna, legalábbis az általa ismert körülmények alapján.

Hogy nevezhetett rajta a férfi!

- Gyűlöllek... - csikorgatta fogait a nő.

Valószínűleg a férfi pont erre várt, mert a hangja hirtelen lágyabbá vált, mintha elfordult volna a nőtől, mintha már nem érdekelné - pedig meg sem

moccant.

- Szórakoztató volt megismerkedni veled, Cat. De azt hiszem, egyelőre végeztünk, ugye?

A nő tudni akarta.

- Miért engedsz el?

- Nos, elcseréllek, drágám. Azért az undok barátodért, Jimért...

emlékszel rá, ugye?

- Te... disznó!

- Hát persze, Cat. Mire számítottál?

Megfordították, visszakísérték a cellájába, és bezárták. Ült a kíméletlen fényben, és megpróbált rájönni, hogy mit jelent ez az egész, de képtelen volt.

Jim. Miért volt Jim olyan fontos?

Miért ő?

- 5 -

- Jonathan, miért vagyok én ennyire fontos? - kérdezte Jim.

Jonathan vállat vont.

- Sokkal jobb kérdés az, miért gondolja Delta, hogy te fontos vagy.

Nekünk tényleg fogalmunk sincs, hogy miért kellesz neki. Talán azt reméli, hogy többet ki tud szedni belőled, mint Catból...

Attól, ahogyan ezt mondta, Jim megborzongott.

- Bántották Catet?

- Valószínűleg nem. Legalább is testileg nem. De biztos lehetsz benne, hogy kifaggatták.

- Az agya...?

Jim tudott pár dolgot a modern vallatási módszerekről. Idővel bárkit meg lehetett törni, ha a megfelelő eszközöket elég elszántan használták. De időszükében a legkegyetlenebb módszerek bizonyultak a Leghatékonyabbnak.

- Ki tudja?

És Jonathan válaszában Jim meghallotta a ki nem mondott gondolatot.

Kit érdekel? Abban a pillanatban döntött. Cat számára minden pillanat, amit ott töltött, ahol most volt, veszélyt jelentett. De Jim ki tudta menekíteni, ha akarta. Morninglory esetében nem volt más választása.

Az öreg nem tette lehetővé a számára. De ez itt most más.

- Akkor cseréljen ki! - mondta elszántan. - Intézze el! Vállalom.

Jonathan elővette azt a furcsa, lágy, szinte sajnálkozó mosolyát.

- A kis buzgómócsing... - vihogott fel, de a szemében némi tisztelet is megjelent. - Azért... emelem kalapom a bátorságod előtt.

Bólintott, megfordult és kiment a szobából.

- 6 -

Steele parancsnok katonás pihenőállásban állt pontosan azon a helyen, ahol néhány perccel azelőtt még Cat volt. Meg se moccant, bár a háta nagyon fájt.

- Riadóztattam a különleges harcászati egységeket - mondta édeskés, zengő hangon Delta. - Nem hinném, hogy szükség lesz az embereire, de minden eshetőségre készen egy vagy két fokkal megemelheti a harckészültségi szintjüket.

Steele bólintott.

- Már ami maradt belőlük... Megkérdezhetem, hogy mi készülődik?

- Steele, keserűséget érzek a hangjában. Nem kétlem, hogy fáj a háta. Miért nem engedi el magát kicsit? Amióta ismerem, mindig olyan feszesen katonás.

- Igen, uram. És valahányszor lazítottam, pokoli zűrzavar támadt. A legutóbbi alkalom a legjobb példa rá.

- Nos, igaza lehet - mormogta Delta lágyan. - Nem biztos, hogy egykönnyen meg tudnám szokni, ha hirtelen... teljesen ellazulna.

- Meglehet - köszönte meg a szinte észrevehetetlen bókot.

Várákozóan tekintett felettesére. - Ezért hívatott? Hogy a bölcsességét gyakorolja?

Delta hangosan felnevetett, és ez alkalommal őszinte vidámság volt a hangjában. De csak egy pillanatig tartott, utána újra hűvösen komollyá vált.

- A következő fog történni: egy újabb Pleb pszichózis. Ez igen heves roham lesz,

ami főként a terrai Plebek nagy részét fogja érinteni, de a Wolfbane-i Plebs egyik fontosabb csoportját is.

Steele pár másodpercre rámeredt, majd megrázta a fejét.

- Pontosan mit jelent a "nagy" rész?

- Hm. Ön szerint a Plebek hány százaléka él a fejdótozással?

Steele elgondolkodott ezen. A legjobb becslés, ami eszébe jutott, a 32 százalék volt. Nagyjából a harmaduk. A fejdótozás, az agy élvezet-központjainak egy koponyába szerelt csatlakozón keresztül elektromos árammal való ingerlése; általánosan elterjedt a Plebsen belül. A felsőbb társadalmi osztályokban sokkal kisebb mértékben vették igénybe - az úgynevezett munkásosztályban. A csatlakozó beültetése egyszerű volt és olcsó, és törvénytelen volta ellenére sem igazán büntették. A hivatalos médiákban megjelenő szociológiai elemzések szerint azért, mert egy közönséges kiberccsatlakozót is könnyen át lehetett alakítani erre a célra, tehát nehéz lett volna ellenőrizni. De a valós ok nem ebben rejlett. Az államgépezet árnyékosabb oldalán rejtetten működő hírszerzői hálózat fejének igen nagy problémát okozott volna, ha a számuk lecsökken.

Steele elmondta a becslését, és Delta bólintott.

- Elég pontos. Készüljön fel a... lássuk csak! Hozzávetőlegesen hárommilliárd Pleb van. Készüljön föl körülbelül egymilliárd ordító, erőszakos pszichotikusra.

- Egy kis időre elhallgatott. - Gondolja, hogy bárkinek is fel fog tűnni?

- Maga élvezi ezt, igaz? - kérdezte Steele.

- Nem, nem élvezem. De akkor is megteszem.

- Miért, uram?

- Azért - válaszolta Delta -, mert a többi alternatíva még rosszabb. - Kis szünet után hozzáfűzte. - Szeretném, ha felügyelné a lány elszállítását.

- Igen, uram.

- Eggyel kevesebb dolog miatt kell aggódnom. És, Steele!

- Uram?

- Nem izgalmas, hogy hamarosan a markában lesz az az Endicott gyerek?

Steele arra az áldozatra gondolt, aminek a forrása a fiúval kapcsolatos erőfeszítése volt.

- Csak annyira, hogy megölném őt, ha tehetném, uram - mondta óvatosan.

- Nem rögtön, Steele. Először bánjon vele kíméletesen! - A hatalmas árnyék a világos ablak előtt hirtelen megmozdult. Vállrándítás is lehetett. - Később viszont... nos, ki tudja? Menjen, és készüljön fel, Steele! Menjen, és készüljön fel!

A nő bólintott és elindult.

- 7 -

Delta Steele egyenes hátát figyelte, amint a nő kiment a teremből.

Különös nő. Visszagondolt majdnem egészen a kezdetekre, a nagyszerű és titokzatos felfedezések idejére, amikor megnyílt előtte az út a hatalomhoz. Követett el akkor ő - vagy a nő - hibákat? Akkor azt gondolta, hogy nem. Nem volt különösebben befelé forduló típus.

Brutálisan erőszakos természetétől teljesen idegen volt, hogy saját döntésein vagy tettein utólag rágódjon. De önmagában az idő kikényszerítheti az átértékelést, és amivel az idő most előrukkolt - Jim Endicott - arra készítette, hogy olyan dolgokat és eseményeket vizsgálgasson, amelyekről már azt gondolta, hogy visszavonhatatlanul elmúltak.

Ez nem volt kellemes érzés, és Delta nem akarta hagyni, hogy sokáig folytatódjon. Cat kihallgatása meglehetősen tanulságosan zárult, bár gondolatainak többsége túl jól volt védve ahhoz, hogy a rendelkezésre álló idő alatt hozzáférjenek. De azért sikerült megtudnia pár dolgot.

Tehát a Plebek összefüggést látnak közte és az őket ért kellemetlenségek között? A gépeik mérlegeltek és elemeztek, és úgy találták, hogy a neve túl gyakran merül fel a Pleb Pszichózissal kapcsolatban?

Lehet, hogy ez elkerülhetetlen volt. De az ilyen dolgok nem jelentettek fenyegetést, legalábbis egyelőre nem. És mivel eleve számolt a felfedezés lehetőségével, megtette a szükséges előkészületeket, hogy kezelje az ilyen helyzeteket.

Jim Endicott viszont más probléma elé állította. Fejben újra lefuttatta a szalagot: különleges alakulatainak minden katonája minikamerát viselt az

egyenruhájához rögzítve, és ezek mind felvették a megható jelenetet, ami Carl Endicott és fia között történt. De vajon pontosan mi is zajlott le akkor? Carl Endicott, erejének végső megfeszítésével egészen életének utolsó pillanatáig beszélt – Delta bármit megadott volna azért, ha hallhatta volna azokat az elhaló szavakat, amiket halálos fájdmájában hörgött, – de hogy mit mondott, az rejtély maradt a számára.

Lassan felállt az íróasztal mögül. Vállas, kemény ember, aki, mintha magával cipelné a saját árnyékát. Lassan mozgott, a nagy emberek óvatosságával, mintha vigyáznia kellene, nehogy összetaposson valamit...

Annak idején mindent eltaposott. Az összes ellenségét, mindenkit, aki nem tudta vagy nem akarta felfogni a hatalmas veszélyt, amit csak ő látott, és amivel csak az ő ereje és akarata szállhatott szembe.

Most egy tizenéves fiú lehet a legnagyobb fenyegetés, amivel szembe kellett néznie. A legnagyobb kihívás azóta, mióta Carl Endicott – aki akkor még nem Endicottnak hívta magát – és egy Kate nevű gyönyörű nő szövetekezett, hogy megfossza őt az egyetlen dologtól, amit valaha is szeretett.

Egy ajtóhoz lépett, amit a terem oldalán sötét drapériafüggöny rejtett. Baktatás közben félreszólt mindig jelen lévő gépeinek:

– Hozzatok ide a fiú anyját! Beszélek ezzel a Tabitha Endicottal.

– Aztán majd meglátjuk – gondolta.

XI. FEJEZET

– 1 –

– Mondja el, hogy mit csinált! – szólt Jonathan ahhoz a jelenéshez, amelyet Szökőkút néven ismert.

Egy nem létező helyen gyűltek össze. Pontosabban szólva, a gyűlés helye, az egyetlen általuk biztonságosnak ítélt találkozóhely nem a valós világban létezett, hanem a kibertér virtuális univerzumában. Ami persze nem jelenti azt, hogy a gyűlés ne lett volna valóságos. Az volt. Halálosan valóságos. Rengeteg pénzt, energiát és szellemi befektetést fordítottak arra, hogy ezt az anyagtalán gyűléstermet biztonságossá tegyék. Bár itt csak elektronfelhők formájában léteztek, ennek ellenére sebezhetőek voltak.

Nyolcan vettek részt a találkozón. Nyolc jelenés a kibertérben, ahol a külső csupán személyes választás kérdése, és a nyolc jelenlevő némelyikének választása igencsak különösre sikeredett. Például a Szökőkút – akiről Jonathan azt sem tudta, hogy férfi-e vagy nő – a semmiben függött, és hol vérvörös tüzet okádott ki magából, hol gőzölgő vízsugarakat, hol pedig apró ízeltlábúak nyüzsgő, ciripelő seregét. Állandóan mozgásban volt, mintha valami rejtett forrás táplálta volna a belőle kiáradó, kiapadhatatlan folyamat.

Jonathan időnként elgondolkozott összeesküvő társai kilétén. Vajon miféle elme lehet az, amely ilyen köntösben jeleníti meg magát? A személyiségéről még ki tudott alakítani valamiféle képet a maga számára, de a külsejéről nem, és ez jobb is volt így. Még sohasem találkoztak testi valójukban, mert a komputerek által létrehozott világ jobban megfelelt az igényeiknek, és nagyobb biztonságot nyújtott nekik. Hiszen mit mondhatnak így egy vállalatnak? Hogy a vezető tudósuk személyleírása: egy végtelen folyamban kiáramló komputer-szimbólum, lüktető hányadék?

– Képzelnének el egy nagy és ősi várost – kezdte a Szökőkút lassú, ünnepélyes hangon. – Képzeljék el Jeruzsálemet.

Mind a nyolcan jelezték beleegyezésüket a maguk különböző módján.

– Jeruzsálemben, a falak mögött nyüzsg az élet. Kereskedők, építőmesterek, vevők és eladók, papok, feleségek és gyerekek sivalkodó csapatai. Jeruzsálem közepén ott áll a Templom, a Templomban pedig ott van a Könyv És a Könyvből, Melynek a mérete össze sem hasonlítható a városával, származik az összes törvény ami ezt az egész tevékenységet irányítja. A Könyv mondja meg a város lakóinak, hogy mit és hogyan egyenek, hogyan szerelmeskedjenek, hogy adjanak és vegyenek, hogyan építsenek, és hogyan pusztítsanak.

A Szökőkút szünetet tartott. Aker Bilk, aki az összeesküvés katonai ügyeinek volt a felelőse, és egy hatalmas, neonragyogású páncéllal borított imádkozó

sáska alakjában vett részt a találkozók, azt morogta:

- Igen, igen. Folytassa.

- Képzeld el Jeruzsálemet, mint az emberi sejtet - folytatta a Szökőkút. - Az analógia pontos. A sejt falain belül rengeteg apró dolog nyüzsög és tevékenykedik, növekszik és épít, pusztul és változik. A sejt középpontjában található a Templom megfelelője, a sejtmag, és a sejtmag középpontjában ott a könyv. A könyv hihetetlenül apró az egész sejt méreteihez képest, mégis az tartalmazza az összes törvényt és mintát, amelyek a sejt tevékenységeit irányítják. A sejt könyve olyan, mint Jeruzsálem Könyve. A neve DNS.

Újabb szünet. Rose Lovely, aki az összeesküvők által felhasznált összes emberi kémgépet irányította, és nevéhez illően fehér rózsacsokorként jelent meg a kibertérben, azt suttogta:

- Tudjuk, hogy ez igaz, Szökőkút. De mit csinált?

- Türelem! Azt akarom, hogy értsék. Tehát: a DNS - folytatta Szökőkút. A sejt közepében feltekeredett óriásmolekula, amely kiegyenesítve egy méter hosszú lenne, és olyan vékony, hogy tíz milliárd DNS szál beleférne egy emberi hajszálba. Ez a DNS fonál - más néven genóm - még kisebb könyvekre oszlik szét, hasonlóan egy enciklopédiához. Ezek a kromoszómák, és huszonhárom van belőlük. A kisebb könyv mondatai pedig a gének. Végül pedig, a legkisebb egységek a betűk - a nukleinsav bázispórijai. Ezek a genetikai betűk rengeteg kombinációt alkothatnak egymással, rengeteg különböző jelentést képesek kifejezni. Így épül fel az emberi élet könyve a sejt városában. Értik?

Cracker, aki egy ifjú képét öltötte magára, holott ő nyerte meg Morningloryt az úgynevezett sok évvel ezelőtti, azt mondta éles és trillázó hangján:

- Százezer kalóziprogramot le tudnék futtatni, mielőtt maga elmondaná a lényegét, vén bolond. Ez csak gyermekes fecsegés. Mit csinált?

Cracker sértéseinek csak annyi lett a hatása, hogy a Szökőkút még jobban lelassult. Szökőkút, a Pleb összeesküvés vezető tudósa jól ismerte saját értékét. Talán túlságosan is jól.

- A genom könyvében vannak használaton kívüli részek, és olyanok is, amelyeket nem lehet elolvasni vagy megérteni. Pedig, ha megfelelően kódolnák, ezek a részek is ugyanúgy elvégeznék a munkájukat, mint azok, amelyek például a kék szemeket hozzák létre.

Vagy a fecsegési kényszert, Cracker.

- Hogy.

- Hogy mit csináltam? Beleraktam néhány új szócikket az ifjú Endicott genetikai enciklopédiájába. Saját gyártmányú utasításokat.

Nem volt egyszerű.

- És miért? - kérdezte Jonathan.

- Mert valaki már járt ott előttem. A természetes körülmények között üres térség már ki volt töltve szavakkal és mondatokkal.

Majdnem egy kisebb könyvre elegendő volt belőlük. Nekem csak a maradék jutott.

Rose Lovely meglepve kérdezte:

- Azt mondja, hogy valaki már bekódolt valamit az ifjú Endicott genomjába? Mi az?

A szökőkút kékesen foszforeszkáló nyálkát böfögött fel magából, amely vastag, sötét füstöt eregetett, miközben aláhulltában elenyészett valahol az alsóbb régiókban.

- Fogalmam sincs róla - mondta. - A kód annyira komplikált, hogy még a legendás, az elmét rabszolgává tevő elmelánc-rendszer - ha egyáltalán létezik - se tudná megfejteni.

Egy pillanatnyi csalóka csönd következett. Csalóka, mert mindegyikük elképesztő sebességű, csendes információcserébe kezdett valaki mással.

Cracker szólalt meg először:

- Megpróbálta a digitális kódfejtést, és nem sikerült? Kár.

Aker Bilk azt mondta:

- Ekkora ütőkártyát akar adni az ellenség kezébe, Szökőkút? Hiszen bizonyosan ez a kód az, amit Delta keres.

- Nem lesz belőle semmi haszna, erről biztosíthatom - válaszolta a Szökőkút. -

Nem fog tudni többet kihámozni belőle, mint én. Annyi idő alatt pedig semmiképp, amennyit tőlem fog kapni rá. Hadd mondjam el, hogy mit csináltam.

- Az idővel kapcsolatban... - morogta Cracker.

- Tudjuk, hogy Delta tudományos felkészültsége legalább olyan jó, mint a miénk, ha nem jobb. Azt is tudjuk, hogy roppant gyanakvó, és a csontja velejéig

paranoiás. Az ifjú Endicottot szinte molekuláról molekulára át fogja vizsgálni, mielőtt a színe elé engedné. Így semmit sem tettem a fiúba, amit Delta megtalálhatna. Nincsenek benne rejtett vegyi anyagok, bombák, emberi vagy adatvírusok. Belekevertem a saját kódomat a többi közé. Bizonyos molekulákat biokémiai időzítéssel láttam el. Csak azután kezdik el majd végrehajtani a feladatukat, miután Delta befejezte a vizsgálatait. Maguk a vizsgálatok indítják be őket. További biztonsági intézkedésként a fiút tudtán kívül elmeprogramozárnak vetettem alá. A teste bizonyos hormonokat fog kibocsátani, ha Delta közelébe kerül. Ezek még inkább fel fogják gyorsítani a folyamatot.

- No és mi az a folyamat, maga tétova vén bolond? - károgta Cracker.

- Kettős. Az Endicott fiú által kilélegzett levegő megtelik olyan biokémiai mechanizmusokkal, amelyeket arra programoztam, hogy rajta kívül minden himnemű egyed megöljenek a környezetében. Másodsorban pedig olyan szabadon lebegő vírusokat kezd előállítani, amelyek megtámadnak minden elektronikus rendszert. Egy érdekes ötvözete a humán és a számítógépes vírusoknak. Egy többcélú kibernetikus vírus.

Az életideje szabad levegőn fél óra. Ez alatt biztosan tud magának gazdaszervezetet találni.

- És a fiú...? - gondolkodott hangosan Rose Lovely.

- Oh, ez a folyamat meg fogja ölni. Elevenen megeszi. De azt hiszem, Delta előbb fog végezni vele. A beléje épített kódok hatása meglehetősen... látványos. Delta bizonyosan meg fogja érteni, hogy mi történik vele, és még lesz ideje elpusztítani, mielőtt a folyamat vele is végez.

- Biztos ebben az egészben? - vágott közbe Aker Bilk.

- Minden tény erre utal - mondta Jonathan. - Delta nem tudta megakadályozni, hogy Cat eljuttassa hozzánk Morninglory chipjeit. Ezek megerősítették azt, amit régóta gyanítottunk, hogy közeli kapcsolat áll fenn Delta és a Pleb pszichózis között. Ugyanez vonatkozik erre az Endicott kölyökre is, de ez most nem számít. A fiúnak az az igazi értéke számunkra, hogy ő az első fegyverünk, amellyel meg tudjuk támadni Deltát saját erődítményének a szívében. Akár győzünk, akár veszítünk, ezt a lehetőséget nem hagyhatjuk ki.

- Egyetértek - mondta Aker Bilk.

- Igen - hagyta jóvá Rose Lovely.

- Rendben - egyezett bele Cracker.

A többiek is áldásukat adták az akcióhoz.

Jonathan elmosolyodott.

- Én fogom vezetni a támadást Delta erődje ellen, amelyet akkorra időzítünk, mikor a Jimbe épített csapdamechanizmus működésbe lép. Ha minden a reményeink szerint történik, Delta bevehetetlen erődítménye széthullik, és kiszolgáltatottá válik, mire mi nekimegyünk mindennel, amit csak fel tudunk vonultatni ellene.

- És ha téved? - kérdezte Rose Lovely.

- Akkor meghalok - felelte Jonathan. - És velem együtt Jimbo Endicott is. A testébe épített mikroszkopikus vírusgyártó gépek felfalják. Na és? Senki sem örök életű. Legalábbis még nem.

Miután mind egyetértésüket adták az akcióhoz, a gyűlés feloszlott.

Jonathan újra egy karosszékből ült, egy üres szobában, és a szeme előtt lassan elhalványultak összeesküvő társainak elektronikus szellemképei. Ennyit láthatott csupán belőlük, kísérteteket a kibernetikus univerzumban. De most ezek a kísértetek vérre szomjaztak.

Jonathan felemelte sovány jobbát és rábámult, összerázkódva a saját korhadt és romlott lelkében feltörő érzéstől. Ölni vágyott.

- 2 -

A megfigyelő fedélzeten álltak, hunyorogva a vízről visszaverődő napfényben, miközben a sós tengeri szél a hajukba kapott. Jim tátott szájjal bámulta az előtte látható hatalmas szerkezetet.

Az Észak-Amerikai Égikígyó a Csendes-óceánból ívelt a magasba, negyven mérföldnyire nyugatra a San Francisco-i Terraporttól. Négy testvérével együtt az emberi faj által épített leghatalmasabb szerkezeteknek számítottak. Az alapelv nagyon egyszerű volt:

helyezzünk egy szatellit stacionárius pályára a Föld egy meghatározott pontja fölé, és lógassunk le róla egy megfelelően hosszú kábelt, amely leér a földre,

és liftként tud működni. Egyszerűsége ellenére egyáltalán nem volt könnyű megépíteni, az első húsz év alatt készült el. Hamarosan az Égikígyók váltak a Föld és az űr közti legfontosabb összeköttetéssé. A teherszállítványok nagy része rajtuk utazott fel-le, futballpálya méretű liftgondolákban, amelyek 150 mérföld hosszúságú kábeleken kapaszkodtak fel, és ereszkedtek le. Jim megdöbbenve bámulta az egyik hatalmas oszlopot, amely előtte emelkedett ki a vízből.

- Én is ezen jöttem le? - suttogta Jonathannek.

- Természetesen. Mint minden. A leghatékonyabb teherszállító rendszer, amit valaha kitaláltak - felelt Jonathan. Zavarodottnak tűnt.

Jim bólintott.

- Meddig kell még várnunk? - kérdezte.

- A következő gondolával felmegyünk - mondta Jonathan.

- És aztán?

- Amikor megérkezünk az elosztóállomásra a csúcson, találkozni fogunk egy felderítőhajóval. Ez Delta főhadiszállásáról, a Comsat Egyről jön. Az a hírszerzés központi úrállomása, és ötszáz kilométeres távolságra kering a Földtől.

- Én is oda fogok menni?

Jonathan megvonta a vállát.

- Azt hiszem, igen. Az én dolgom csak annyi, hogy végrehajtsam a cserét. Hogy azután Delta mit fog csinálni veled, az már nem tartozik rám.

- De mégis; mit gondol, mit akar tőlem?

- Fogalmam sincs róla. Mindenesetre mostanáig azzal próbálkozott, hogy megöljön.

Jonathan újra megvonta a vállát.

Jim bólintott, és körülnézett a széles platformon. Bár megpróbáltak észrevétlenek maradni, ez nehezen ment a mindkét nembeli örökből álló védőgyűrű miatt, amely körülvette őket.

- Maga is feljön velem? - kérdezte Jonathantól.

- Ha az ember azt akarja, hogy a dolgok el legyenek végezve - válaszolta a férfi -, akkor az a legjobb, ha saját maga veszi kézbe őket.

Jim már Wolfbane óta magával cipelte a hátizsákját. Olyan dolgokkal volt tele, amiket akkor rakott bele, mikor az élete még annyira más volt. Hirtelen beléhasított a magány és teljesen reménytelennek érzett mindent.

- Még mindig nálam van a pisztolyom.

- Hmm? - nézett rá Jonathan, felcsillanó szemmel.

- Az S & R 75-ösöm. Még a papámtól kaptam.

Az emlék fájdalmától egy pillanatra elcsendesedett, aztán folytatta:

- Nem fogják kiszűrni a detektorok?

Jonathan elvigyorodott:

- Mi nem úgy megyünk fel, mint a turisták, Jimbo. Ne aggódj, az antik kézi ágyúddal együtt biztonságban fogsz eljutni az állomásra.

Bár szerintem Delta emberei el fogják venni tőled.

Ezzel Jim is tisztában volt, de mégis reménykedett, hátha valaki hibázik. Talán valahogy a közelébe tud férkőzni Deltának úgy, hogy még nála van a fegyver. És ha igen... Nem tudta, hogy akkor mi fog történni. Meg tud-e vajon ölni egy embert hidegvérrel? Talán. Ha az apja gyilkosáról van szó. Összerázkodott, ahogy a hideg szél a testébe mart a vékony szakadozott dzsekin keresztül.

- Meddig kell még várnunk? - kérdezte.

- Már nem sokáig, Jimmy fiú. Már nem sokáig.

- 3 -

- Maga Tabitha Endicott - mondta Delta.

A nő pislogott, a gondolatai még mindig zavarosak voltak az elmúlt napok szüntelenül folyó kihallgatásaitól, a rettegéstől, a kicsiny szoba nyomasztó bezártságától, ahol fogva tartották. Most egy magas mennyezetű, árnyékos teremben állt, és azon igyekezett, hogy újra összeszedje magát, és képes legyen összefüggően gondolkodni.

- Gyerünk, Tabby! - Biztatta magát, és biccentett a fejével. - Maga kicsoda? - szólalt meg hangosan.

- Mmm... hívjon csak Deltának!

A hang mély volt, teli bizalmat keltő derűvel. Tabitha nézte, ahogy a sötét

figura feláll az íróasztal mögül, és lassú, kimért léptekkel elindul árnyékoktól sötét rejtekéből a fénybe. A férfi arcába bámult, nem tudván, hogy ezzel saját halálos ítéletét írta alá.

Nagydarab, golyófejű ember volt, és olyan kopasz, mint egy tojás.

Az arcán a bőr furcsán feszesnek látszott. Vastag, húsos ajkak mosolyogtak a széles állkapocs felett. Szemei fekete márvány kavicsoknak tűntek, ahogy rezzenéstelen tekintetét a nőre szegezte.

Jól szabott, kék öltönyt viselt, amely ugyan nem rejtette el jókora hasát, de kihangsúlyozta izmos vállait. Kézfeje széles volt, mint egy sütőlapát, vastag, húsos ujjakkal. Úgy nézett ki, mint egy díjbirkózó, és úgy mozgott, mint egy elhízott balett-táncos. Jobb kezével biztatóan veregette meg a nő vállát.

- Üljön le arra a kanapéra, Tabitha! - noszogatta gyengéden. - A fiáról kell beszélünk.

A nő nem gondolta, hogy ez az egyszerű mondat ennyi fájdalmat fog okozni neki, de Jim pusztá említése úgy érte őt, mintha szájon vágták volna. Fogalma sem volt róla, hogy mi történt. Carl zárkózott ember lévén, magával vitte titkait a sírba. Biztos volt benne, hogy Carl meghalt.

Azt nem tudta, hogy honnan tudja. Az volt az utolsó emléke, hogy nekiugrik egy pán célos figurának, aztán jött a fájdalom, ami kioltott mindent. Mindezek után egy aprócska cellában ébredt fel, és már csak valami sajgó veszteségérzés maradt szívében a szerelem helyett, amit valaha Carl Endicott iránt érzett.

- Ó, Jimmy!

Érezte, hogy a két ór finoman megfordítja, mintha rokkantat vezetnének, és odatámoogatja a kanapéhoz. Leült, és vadul dobogott a szíve. Nézte, ahogy a kövér ember közeledik feléje, léggömbyszerű arcán elképesztően mézes-mázos mosollyal.

- Jimmy! Mi van a kisfiammal? Jól van?

Delta komótosan leereszkedett egy nagy székre Tabithával szemben.

Kerek hasán összefonta húsos ujjait, és sóhajtott.

- Nos, attól tartok, van itt egy kis... probléma.

Pánik kavarta fel a nő ködös gondolatait.

- Beszéljen már; a fenébe is! Mondja meg az igazat! Jól van Jimmy?!

Félig felemelkedett a kanapéról, de egy súlyos kéz visszanyomta rá.

Rövid ideig küzdött ellene, de aztán elernyed, és visszazuhant.

Lihegve kapkodta a levegőt.

- Nyugodjon meg, Tabitha. A fiú jól van. Illetve, mikor utoljára hallottam felőle, még semmi baja nem volt. És egy kis meglepetés:

nemsokára idejön. Nagyon hamar.

Delta fel-alá ingatta a fejét, és közben folytatta:

- Bizony; rövidesen újra együtt lehetnek. Itt; nálam. Elégedett a válaszómmal? Tabitha a férfi arcát figyelte. Mosolygott, a hangjából vigasztalás és bátorítás áradt, a nő mégis veszélyben érezte magát. Nem tudott megszabadulni attól az érzéstől, hogy van az előtte ülő emberben valami nagyon mély gonoszság.

Tudta, hogy nem szabad kimutatnia a félelmét vagy a bizonytalanságát. Ki kell találnia, hogy jusson ki ebből a kutyaszorítóból.

- El tudná... mondani, hogy mi történt? Miért vagyok itt? Van magának valami köze azokhoz az emberekhez, akik megtámadták a családomat?

Megállt, egy pillanatig küszködött az érzelmeivel, hogy ki tudja mondani a következő kérdést. Aztán mégis kipréselte magából:

- Carl... a férjem... meghalt?

Delta figyelmesen hallgatta, bólintott, aztán összeillesztett ujjhegyeivel feltámasztotta az állát. Látszott, hogy a mozdulat annyira ösztönös, hogy észre sem veszi. Az arckifejezése elkomorodott.

- A férje meghalt. Részvétem.

Habár eddig is biztos volt benne, így nyersen és egyenesen kimondva a tény tördőfészként érte a szívét. Elfojtotta a kitörni készülő zokogást, de nem volt képes visszatartani a könnyeit.

- Hiba történt - folytatta Delta, és az asszony arcát figyelte.

Furcsa, de valamit felkavart benne a dolog. - A férjének voltak bizonyos beidegződései, amelyek nem tettek neki jó szolgálatot.

Ellenállt annak a csapatnak, amelyet önként küldtünk. Nagyon vadul ellenállt.

Sajnos az előre megjósolható eredménnyel. Én nem akartam, hogy meghaljon.

Higgyen nekem, én tényleg nem akartam, hogy bárkinek baja essen!

Tabitha nem hitt neki. Bár Delta nagyon meggyőzően adta elő a mondókáját, az asszony még ebben az összekavart állapotban is tisztán érzékelte a szavai mögött

megbúvó ámitást. És ez azt is azonnal világossá tette a számára, hogy nagyon nagy veszélyben van.

- Csak beszéltesd! - mondta magának. - Bármilyen hasznos lehet, amit mond. Még nem ölt meg, és ennek oka van.

Gyámoltalannak érezte magát ebben a helyzetben, és ha volt egyáltalán bármi, amiért Carl-t hibáztatni tudta; akkor az volt az egyetlen, hogy nem mondta el neki azokat a dolgokat, amiket tudnia kellett volna. Titoktartó ember volt, de bizonyos titkokat meg kellett volna osztania vele. Nem tette, és most itt a baj. Fogalma sem volt róla, miért történt ez a rémálom és, hogy hogyan lehet ebből a csapdából kikerülni. Vagy, hogy hogyan tudja Jimmyt kijuttatni belőle, hiszen épp az előbb tudta meg, hogy nemsokára ő is itt lesz. Mikor Delta ezt mondta, az asszony érezte, hogy igazat beszél.

- Nem értem - suttogta végül. - Miért küldött értünk embereket és miért így? Küldhetett volna mondjuk... egy levelet. Vagy rendőröket.

Maga egy nagy hatalmú ember, nem? Magas beosztásban. Hogyan állhattunk volna ellen?

Delta szárazon jelentette be:

- Lehet, hogy maga ezt nem tudta, Tabitha, de a férje veszélyes ember volt. Kiképzett gyilkos. Meglehetősen keményen ellenállt nekünk.

Tabitha tudta, hogy hazudik. Vagy mégsem? Úgy tűnt számára, hogy ez az ember minden gondolatát ismeri, úgy játszik vele, mint a zsinagregára fűzött bábuval.

- De, akárhogy is volt - folytatta Delta -, ez nem megoldás a jelenlegi problémákra. Nem mondhatom el, hogy miért volt olyan égetően fontos az ügynökségem számára, hogy beszéljünk önökkel, de azt elmondhatom, hogy ön személyesen nem érintett abban a dologban. Erről már kielégítően megbizonyosodtam. Másfelől viszont az összes eddig általam beszerzett információ azt mutatja, hogy az ön fia roppant nagy fontosságot képvisel számomra. Tehát beszéljünk egy kicsit róla!

- Jimmy csak egy fiatal fiú. Hogyan lehetne ő fontos magának vagy bárkinek másnak? Tabitha szeretett volna sikoltani, ahogy csak a torkán kifér, de nem tette. Úgy érezte, hogy mindketten túlságosan is jól megértették, mennyire igaz az, amit Delta mondott.

A férfi egy meglepően kecses mozdulattal megrántotta a vállát. Bár kifelé aggodalmat színlelt, valójában figyelte Tabithát.

Igazán gyönyörű nő, az ezüst csikokkal tarkított loboncos szőke hajával, tiszta bőrrel, óceánkék szemével. És sugárzott belőle az erő. Aprótermetű, törekény teremtés, de kemény, Igazi harcos. Látszott rajta, ahogy megfeszítette magát. Mint egy támadásra kész kobra. Még az is lehet, hogy veszélyesen erős. Izgatta ez a nő, és ez az érzés megdöbbenetett. Nagyon régen érzett ilyet utoljára. Aztán rájött az okára. Habár különbözőek voltak, volt valami hasonlóság közöttük: a vele szemben lévő és a másik, a rég halott között, akit valaha szeretett, és akit a maga torz módján még mindig szeretett. Mindkét nő Carl Endicotté volt. Ellopta tőle az első, aztán megtalálta a másodikat, aki sok vonásában emlékeztetett az elsőre.

Kétségtelen, hogy Carl is látta a hasonlóságot. De vajon elég érzékeny volt az ilyen finomságokra?

Meglehet. De Carl már halott, az asszonya pedig itt ül előtte, kiszolgáltatottan. Megint megérezte azt a különös és erőteljes vonzódást. Valami kényszerrel érzett arra, hogy elmagyarázza a nőnek: a múlt egymásra épülő eseményeinek láncolata hogyan vezetett elkerülhetetlenül ehhez a pillanathoz. Nagyon vágyott rá, hogy egyszer már könnyítsen a lelkén. Végül is, mi baj lehet belőle? Tabitha sohasem fog innen élve távozni. Teljesen az ő tulajdona volt, akár tudta ezt, akár nem. És a férfi szerette volna valakinek elmondani az egész történetet, amit rajta kívül csak olyanok ismertek, akik mára már meghaltak. A holtak pedig nem beszélnek. Ő viszont igen, és kedvet is érzett hozzá. Emellett pedig szeretett volna egy kicsit beszélgetni a nővel. Csak egyszerűen beszélgetni.

A modern kihallgatási módszerek alaposak, de durvák. A drogok elködösítik és összezavarják az elmét. Bár időnként képesek megtörni az alany akarát, de a kapott válaszokban a pszichiátriai drogok miatt fellépő mesterséges - és néha minden természetesnél súlyosabb - elmebaj által okozott káros tévképzetek olyannyira keveredtek a valósággal, hogy gyakran lehetetlenné vált kihámozni belőlük az igazságot. Néha Delta fejében is megfordult, hogy többre mehetnének egy kis beszélgetéssel. De ezt még nem próbálják ki, a régi, beváltnak vélt

módszerekhez folyamodtak, csak az eszköztárt modernizálták egy kicsit, bár az alapokat már vagy 4 évszázada használta a pszichológia és pszichiátria. Íme, itt a lehetőség a kísérletezésre.

- Lehet, hogy bolond vagyok. - gondolta magában, de azért elhatározta, hogy mégis belefog. Végül is, idejük bőségesen van. Még bolondságokra is. Előrehajolt a székében, és belekezdett:

- Hadd mondjam el, Tabitha, hogy mi történt tizenhat évvel ezelőtt.

- 4 -

Steele kivezette kis taktikai támadócsoporthát az Égikígyó felső végéhez lehorgonyozott elosztóállomás hatalmas belső terébe. Eseménytelen volt az utazás a Comsat Egytől idáig, de Delta már figyelmeztette a közelfő felfordulásra, így hát óvatos volt.

Nem ismerte ugyan Delta terveit, de igyekezett a lehető legkevesebb dolgot bízni a véletlenre. Általában nem alkalmaztak Plebeket az űrállomásokon - mivel a szatellitok túl fontosak voltak ahhoz, hogy kitegyék őket a pszichózis okozta veszély lehetőségének -, de már itt is előfordult Pleb pszichózis néhány alkalommal. Ezért a taktikai csapatot, noha civilben voltak és meglehetősen ártalmatlannak tűntek, igen komolyan felfegyverezte. Elég komolyan ahhoz, hogy minden előre látható veszéllyel meg tudjanak birkózni.

Ezt viszont nem látta előre.

Amint belépett a sugárútnyi szélességű folyosóra, ahol utasok tömege nyüzsgött, akik az egyik hajóról a másikra igyekeztek, hosszú évek gyakorlatával elsajátított harci érzékei azonnal riadót fújtak.

Egy csomó fegyveres van itt! Csapdába sétáltak!

Nem tudta volna megmondani, hogy miért lett ez számára azonnal nyilvánvaló. Az ilyen megérzéseket nem nagyon lehet materialista, tudományos alapon megmagyarázni. Egyszerűen tudta, és kész. Azonnal kiszúrta Jim Endicottot, amint ott állt az örvénylő tömeg közepén, az oldalán egy idősebb emberrel, aki úgy nézett ki, mint egy pszichotikus könyvelő, és nagyon ismerősnek tűnt Steele számára.

Körülnézett, és további áruló jelek után kutatott. A tömeg véletlenszerű mozgással hullámozott végig a folyosón, hasonlóan a gázmolekulák folyton változó, összekapcsolódó és szétváló táncához. De voltak néhányan - mégpedig sokan -, akik bár mozogni látszóttak, de valójában nem mozdultak el a helyükről. Előre és hátra sodródtak, de mindig csak egy néhány láb sugarú körben, és ellenszegültek a tömeg nyomásának. A tekintetük pedig órá szegeződött.

Steele a hat legjobb emberét hozta el. De itt legalább ötven ilyen figyelő szempár szegeződött rá a tömegeből, és csak az Isten tudja, hogy hányan voltak még azok, akiket nem vett észre.

Megérintette a torka oldalát, és kívülről nem hallható hangon beszélni kezdett az oda beágyazott mikrofonba.

- Vigyázat, emberek! Előre nem látott helyzet!

Gyorsan elmondta nekik, hogy mit látott, és kiadott néhány parancsot. A csapat feltűnés nélkül felzárkózott melléje.

Újra végigpásztázta a terepet a tekintetével, és látta, hogy az ellenfél emberei reagálnak az ő csapatának mozgására, és változtatnak a pozíciójukon. Mi az ördög folyik itt? Ennél rosszabb helyet már ki sem lehetne találni egy tűzharcra.

Vett egy mély lélegzetet, majd odasétált Jim Endicotthoz és beteges kinézetű barátjához.

- Te vagy James Endicott? - kérdezte nyersen.

A fiú láthatóan meglepődött. Megfordult, és leesett az álla.

- Igen, én vagyok.

Annyira hasonlított a viselkedése egy kölyökkutyáéra, hogy Steele kis híján az arcába nevetett, de aztán eszébe jutott, hogy ez a kölyökkutya bizony már kimutatta néhányszor a foga fehérjét. A mellette álló figura pedig minden volt, csak nem nevetséges. Steele, aki már régóta foglalkozott veszélyes emberekkel, azonnal felismert egy szörnyeteget, ha a szeme elé került.

Biccentett a fejével az idősebb ember felé.

- Steele vagyok - mondta. - Készen áll a cserére?

Jonathan rászzegezte vizenyős tekintetét.

- Tudom, hogy ki maga - mondta.
Steele úgy érezte, mintha bogarak szaladgálnának az egész testén.
- Mi folyik itt? - kérdezte támadóan. - Túl sok embert hozott ide!
Jonathan egy kissé félrebillentette a fejét.
- A maga gazdája sem szokott kisebb kísérettel utazni.
Körülnézett, és számba vette az embereit.
- Hol a lány? - vakkantotta.
- Itt van - felelt Steele.
- Akkor hozza ide hozzám!
- Csak ne olyan hevesen! Kicsit többen vannak a kelleténél.
Jonathan rábámult.
- Ez csak egy csere, Steele, semmi több. A fiú a magáé.
Megragadta Jim vállát, és előrelökte.
- Tessék, viheti.
Steele bólintott, és meg akart fordulni.
- Várjon! A lányt! - szisszent Jonathan. - Ezért jöttünk ennyien, Steele. Viheti a fiút, de cserébe én is kérem a lányt. És tíz lépést sem lesz módjukban megtenni, ha nem adják át nekem. Érti?
Steele megtorpant, és beleegyezően bólintott.
- Rendben. Várjon egy kicsit.
Némán mozogtak az ajkai, ahogy a gégemikrofonba beszélt.
Két újabb kommandós tűnt fel a csarnok távolabbi végén, a kábultnak tűnő Catet támogatva.
- Csak ártalmatlan nyugtató - mondta Steele. - Egy óra alatt elmúlik a hatása.
Jonathan bólintott.
- Rendben. Akkor mehetnek.
Néhány közönséges utazónak álcázott fegyveres vette körül Catet.
Két korábbi kísérője leszakadt tőle, és Steele felé igyekezett, aki Jimet vezette az állomás kijárata felé. Néhány méter távolságban mentek el a lány mellett. Jim felemelte a kezét, mintha inteni akarna, aztán visszajött az oldala mellé.
Steele felismerte az arckifejezését.
- Szerelmes a szerencsétlen pára - gondolta sajnálkozva. Aztán eszébe jutottak a saját halottai, és elszállt belőle a szimpátia. - Gyerünk! - noszogatta Jimet. A fiú úgy mozgott, mint aki nincs egészen magánál, de az indulat, ami kicsendült Steele hangjából, megállította. Megfordult, és ránézett a nőre.
- Én ismerem magát - mondta.
- Én is ismerlek téged - felelte Steele.
Egy pillanatig úgy álltak egymással szemben, mint két támadásra kész ragadozó, aztán Steele tovább lódította Jimet a kijárat felé.

XII. FEJEZET

- 1 -

- Több mint tizenhat évvel ezelőtt - mondta Delta elmerengve -, két zseniális tudós, egy nő és egy férfi tett egy nagyszerű felfedezést. Hosszú éveket áldoztak rá az életükből, de az eredmény a legmerészebb álmaikat is felülmúlta. Rájöttek, hogyan lehet több emberi elmét összekapcsolni. Tabitha fészkelődni kezdett a pamlagon.
Delta arca elvörösödött és szabályosan felfúvódott, a belsejében évtizedek óta lappangó, parázssal égő érzelmi vulkán kitörni készült.
Szinte perzselt a pillantása, ahogy Tabithára nézett. A szavak összetorlódva szakadtak ki belőle, és egy vékony nyálcsík indult el lefelé a szája sarkából.
- Az emberi elme sokkal tökéletesebb, mint bármilyen elképzelhető komputer. Ez a két tudós, bár az elme működésének titkát nem tudta megfejteni, de rájött, hogyan tud összekapcsolni több elmét egy közös gondolkodó egységgé, amelynek a képességei sokszorosan meghaladják az egyedi elmék összesített teljesítőképességét. Ez volt a legnagyobb felfedezés, amit az emberi faj valaha tett.
Hirtelen megállt, a szavait addig átfűtő hev elszállt, és visszahanyatlott a

székébe. Felemelte a kezét, majd leejtette az ölébe.

- De az egyik tudós - a nő - csak a felfedezéssel járó hátrányokat és veszélyeket látta. Hát igen, tényleg voltak problémák a dologgal. A másik kutató - a férfi - képes volt felismerni az elmekapcsolásban rejlő lehetőségeket. A nő nem. Ő csak a mellékhatásokkal törődött.

Nagyot sóhajtott, aztán folytatta:

- Az elmekapcsolás valóban járt bizonyos mellékhatásokkal. Mikor a kapcsolatot létrehozták, a benne részt vevő elmék egy része, holott egyébként semmi baj sem volt velük, pszichotikus állapotba került.

Beleadták a saját mentális potenciáljukat a nagy egészbe és, ha nem bírták elviselni az ezzel együtt járó fokozott megterhelést, ideiglenesen megtévelyodtak. Maga a kapcsolat ténye váltotta ki a pszichózist.

Tabitha megrázta a fejét. Ez valami örült dolog. Elmekapcsolások, meg ilyesmi... Mi köze van neki mindehhez?

Delta látta a nő arcán a zavarodottságot, és halványan elmosolyodott.

- A két tudós sokat vitatkozott a dologon - folytatta. - A férfi amellet érvelt, hogy a pszichózis nem túl nagy ár azért a haszonért, amit az elmekapcsolás jelent a világnak.

Megállt, és a nőre pillantott.

- Értse meg a helyzetet, Tabitha! Az emberi faj már nemzedékekkel ezelőtt kijutott az űrbe, de ott nem nagyon volt képes megállni a helyét. A Galaxis tele van ősbib és fejlettebb fajokkal. A mi tudományunk gyerekcipőben jár az övékéhez képest. Olyan gépeik vannak, amelyeknek még a működését sem vagyunk képesek megérteni. Másodrangú állampolgárok vagyunk a Galaxisban, vagy még inkább harmadrangúak.

Elvigyorodott.

- Csak szemét, hordalék, kiszolgáltatva mások kegyességének. Ez az út sehova sem vezet, és a férfi képes volt ezt belátni. Az elmekapcsolat, egy olyan lehetőséget adott a kezünkbe, amellyel felzárkózhatunk, és meg is előzhetjük őket. Amivel szédületes iramban haladhatunk előre a tudomány területén.

Tabitha pislogott. Rémisztő volt számára az a gondolat, hogy önálló és gondolkodó emberi elméket valamiféle kibernetikus borzalom segítségével összeolvasztanak egy félig ember, félig gép szörnyeteggé.

- És ezek a szerencsétlenek, akik megtévelyodtak, tudták hogy mi történik velük? Delta elhúzta a száját.

- Mit számít? Az a lényeg, hogy az elmekapcsolás működőképesnek bizonyult. A vele együtt járó fájdalmat egyszerűen úgy kell elkönyvelni, mint a cél eléréséhez elengedhetetlen veszteséget. A cél szentesíti az eszközt. Ez mindig így volt; és mindig így is lesz.

Tabitha inkább a saját kezét bámulta, csak hogy ne kelljen erre a szörnyetegre néznie. Ez volt a gonoszság legjobb meghatározása, amit életében hallott: az a meggyőződés, hogy a cél mindig szentesíti az eszközt. Ezen alapelve névében már megszámíthatatlan szörnyűséget követtek el az emberi történelem során.

Émelygett, de mindent megtett, hogy ez kívülről ne látsszon rajta. Beszéltetnie kell őt. Mindenáron.

- És ezek az emberek folyamatosan össze vannak kapcsolva?

A férfi szélesen elmosolyodott.

- Ó, Tabitha. A módszer azóta sokkal tökéletesebb lett. Az eredeti alanyokat már rég kivontam a használatból, hogy úgy mondjam. Most már nem csak néhány kapcsolással dolgozom, hanem több millióval. És olyan egyszerű volt megtalálni a megfelelő alanyokat. Tudja, hogy hol?

Tabitha megrázta a fejét.

- A Föld tele van haszontalan emberi lényekkel. Ők a Plebs, akik csak teher az emberiség számára. Paraziták. Többségük ráadásul technodrogos is, az egész életüket fejdrótozással töltik. Megelégednek annyival, hogy bedugják a csatlakozót a fejükbe, és leoltják maguk körül a világot, mint valami lámpát. Készerűen elmosolyodott.

- Hogy úgy mondjam, ezek önként jelentkeztek az elmekapcsolatra. Én csupán átalakítottam a forgalomba kerülő fejdrótozási csatlakozók 90 százalékát olyanná, hogy megfeleljenek az elmekapcsoláshoz is. Utána már ők választották ki saját magukat. Ők, az emberiség szeméjte lettek egyúttal saját fajuk megmentésének és fejlődésének a kulcsa is. Hát nem csodálatos?

Önelégülten mosolygott. Láthatóan lenyűgözte a megoldás eleganciája.

Tabitha alig tudta visszafogni magát attól, hogy az arcába ne köpjön. Mindenki tisztában volt vele, hogy a Pleb pszichózis milyen iszonyatos felfordulást és kárt okoz a társadalomban. És most itt állt azzal az emberrel szemben, aki az egészét okozta. Ezek után már teljesen bizonyos volt benne, hogy a férfi nem fogja őt életben hagyni. Ám a saját halálának kilátása eltörpült mindazon rémtettek mellett, amit ez az ember elkövetett. Egy Sztálin, Hitler vagy Vosz Valt tettei csak ártalmatlan gyerekcsínyek ahhoz a pusztításhoz képest, amit ez az emberi formát öltött sátán vitt véghez a világban.

- Igen - motyogta -, valóban az. Összeszorított foggal küszködött a hányinger ellen. - Na és mi történt a nővel?

- Hogy mi történt vele? Sok minden. Mondtam már, hogy ezek a tudósok szerették egymást? Ha elég ideje lett volna rá, a férfi bizonyosan meg tudta volna változtatni a nő véleményét. Hiszen neki volt igaza, és ez az, ami számít. De nem volt rá elég ideje. Mert jött a harmadik. A másik férfi.

Egy pillanatra szünetet tartott, és az indulat újra arcába kergette a vért.

- Egy másik férfi. Egy katona, egy gyilkos, aki a kutatások biztonságáért volt felelős. Együtt dolgozott a két tudóssal, és azok túlságosan közel engedték őt magukhoz, mert megbíztak benne. A nő egyenesen odáig jutott, hogy megosztotta vele ostoba aggodalmait. És ez a katona, ez a primitív, fizetett gyilkos, akinek az lett volna a kötelessége, hogy az emberiség javát a kicsinyes egyéni érdekek fölé helyezze, egyet merészelt érteni vele!

- Bárki is volt, jól csinálta - gondolta Tabitha.

Delta felvihogott, de egy cseppnyi boldogság sem volt a hangjában.

- Gondolhatja, mi történt. A katona és a nő összefogtak, és elárulták a másik tudóst. A katona a nőt a férfi ellen fordította, akit szeretett, és végül el is rabolta tőle.

- Ez... rettenetes - mondta Tabitha, de nem igazán abban az értelemben értette, ahogy azt Delta gondolta.

A férfi lehunyta a szemét. Igen, az az átkozott Endicott jól választott. Ez a nő tényleg olyan volt, mint a néhai Kate. Talán még szerelem is kialakulhatna köztük. Talán mégsem kellene megölnie...

- Igen - folytatta, ahogy az előbbi sürgető kényszer újra a hatalmába kerítette.

- A nő megszökött vele. Mindent elárult - a szerelmét, a tudományt, magát az emberi fajt. Elérte, hogy a katona teherbe ejtse, és megpróbálta tönkretenni az egész kutatást. Egy olyan vírust engedett bele a komputerbe, amelynek az egész adatállományt el kellett volna pusztítania. De alábecsülte azt a férfit, akinek tönkretette az életét. ... én időben elkaptam a vírust, de annyira lekötötte a figyelmemet az adatok megmentése, hogy közben el tudott menekülni azzal a gyilkossal és a fiával együtt.

Az arcára kiült az undor, és a vér ismét a fejébe tolult.

- Még azt is megpróbálta elhíttetni velem, hogy az a kölyök az enyém.

A nő arcába meredt, egy ragadozó madár tekintetével.

- A maga fogadott fia, Tabitha, és a férje. Carl Endicott, az a kisszerű gyilkos, és a fia, Jim Endicott. Egyszer már megtaláltam őket, de elmenekültek. Megállt, mintha hirtelen kiürült volna.

- Most már érti?

Tabitha szíve majd kiugrott a helyéből. Egész életében még sohasem volt ilyen büszke Carlra.

- Igen - suttogta. - Értem.

Talán Delta megsejtett valamit a valódi érzéseiből, mert hirtelen merevvé vált. Úgy bámult a nőre, mintha elégedetlen lenne valamivel, bár Tabitha elképzelni sem tudta, hogy mivel. Pillanatnyi szünet után folytatta:

- Most már tudja, hogy mit akarok elérni. Folyamatosan kutattam utánuk az elmúlt tizenhat évben, és közben arra használtam az elmekapcsolás módszerét, hogy jelenlegi pozíciómba emelkedjek. Tudtam, ha elég ideig várok, a férfi el fog követni egy hibát. De amint kiderült, tévedtem. A fiú juttatta a kezemre őket, Jimmy.

- Mikor jelentkezett az Űrakadémiára... - suttogta Tabitha, aki hirtelen mindent megértett. Csak azt sajnálta, hogy Carl nem bízott meg benne, noha most már tudta, hogy jó oka volt rá. Az iránta való jó szándékból tartotta ezt az egészet titokban. Szegény Carl!

- Igen, a jelentkezés. Persze, én hozzáférek a kormány összes adatbankjához. A genetikai mintájuk úgy virított a többi között, mint a pipacs a búzamezőn. És mikor megvizsgáltam a fiú genomját, rájöttem, hogy a nő, akit szerettem nem

elégedett meg azzal, hogy megpróbálja elpusztítani engem. Hátrahagyott valamit, ami talán egy időzített bomba lehet számomra, valamit, amit mindenáron meg kell szereznem. És tudja, hogy hova rejtette el ezeket a titokzatos adatokat?

Tabitha lassan megcsóválta a fejét.

Delta összecsapta a két kezét, mintha így akarná kifejezni a diadalát.

- Jim Endicott DNS-ébe! Megvolt hozzá a tudása, megvoltak hozzá az eszközei. A fiúba ültette bele a mocskos titkait, és most én is meg fogom ismerni őket!

Egy pillanatra szünetet tartott, mintha maga is megdöbben volna azon, hogy mekkora indulatokat vált ki belőle ez a téma.

- Tizenhat éven át arra használtam a felfedezésünket, hogy védelmezzem vele az emberiséget egy ellenséges univerzumban. Ezek az örültek megpróbálnak megegyezni az idegenekkel, akik el fogják pusztítani őket, és létre akarják hozni azt a nevetséges Szövetséget.

Szomorúan megrázta a fejét.

- Ezek bolondok, de én nem vagyok az. És nem fogom hagyni, hogy egy halott nő öröksége veszélyeztesse a munkámat, hogy veszélybe sodorja az egész emberiséget. Hirtelen rájött, hogy kihez beszél, és ellágyult a hangja.

- Még ha ez azt is jelenti, hogy Jimmy...

- Igen - mondta Tabitha tompán. - A cél szentesíti az eszközt.

Delta elmosolyodott.

- Pontosan.

- 2 -

Steele egy pár plasztik bilincset csatolt Jim csuklójára, amint eltávolodtak Jonathantól.

- Ezt elveszem - mondta, és leemelte a hátizsákot a fiú hátáról. - Hmm. Nem tetszik? Van benne valami, amire szükséged volna?

- Aha...

Kihalászta az S & R 75-öst a zsákból, és elvigyorodott.

- Jókor pisztoly egy ilyen kisfiúnak.

Jim a nő arcába bámult. Ez az arc jött elő újra, és újra az emlékezetében a hegyoldalon eltöltött szörnyű éjszaka óta. A kör bezárult: az apja azért halt meg, hogy ez ne történhessen meg, és most megtörtént.

Egy pillanatra lelkiismeretfurdalást érzett, de elhessegette. Saját akaratából jött ide. Gyanította, hogy Jonathan nem engedte volna, hogy másképp döntsön, de ez már nem érdekelte. Cat biztonságból volt. Ez volt az egyetlen dolog, ami számított.

- Hova megyünk? - kérdezte.

- Meglepetés - válaszolta Steele, és vigyorgott. - Utána pedig lehet, hogy még mi is elbeszélgetünk egy kicsit.

A kicsiny csoport szívósan verekedte át magát a tömegben. Bár Jim nem rendelkezett Steele óriási tapasztalatával, de még számára is nyilvánvaló volt, hogy rengeteg figyelő szempár keresztútjában menetelnek kifelé.

- Mi történt? - kérdezte. Mikor elérték a csarnok szélét, jobbra fordultak, és lefelé indultak egy lejtős, szürke folyosón. Amint beértek a jól védhető, zárt alagútba, Steele feszültsége oldódni látszott.

Rákacsintott Jimre.

- Kezdeti rossz sejtéseim ellenére úgy tűnik, hogy egy darabban fogjuk innen kivinni a seggünket. Ennek pedig nagyon örülök.

A csapat gyorsított a tempón. Jim kihúzta magát, és kidüllesztette a mellkasát. Akármilyen is jön most, szembe fog nézni vele. Az apja is így tennie. Ebben biztos volt.

- 3 -

Jonathan figyelte, amint a kis csapat eltűnik az örvénylő tömegben, és halvány mosoly sejlett fel a szája sarkában. Megérintette a torokmikrofonját, és munkához látott.

- Mi a helyzet a gondolán? - kérdezte.

A válasz azonnal megérkezett a parancsnoki frekvencián.

- Mindent előkészítettünk. Készen állunk az indulásra.

Jonathan ránézett a hüvelykujja végére erősített apró órára, és a másodperceket számlálta. Vett egy mély levegőt, és azon tűnődött, hogy ez lesz-e vajon az utolsó küldetése. Nem érdekelte, ha meghal, csak az akció legyen sikeres. Az elemzés nem volt 100 százalékgig pontos, nem is lehetett az. De minden jel arra mutatott, hogy Delta a fő mozgóingó a Pleb pszichózis mögött. És ha ez esetleg nem is igaz, Delta már annyit ártott a népének, hogy bőven megérdemli a halált. Mindent összevetve el sem tudott képzelni stílusosabb véget.

- Lássunk neki, emberek! Rajta!

Az elosztóállomás megrázkódott. A fények kialudtak. A tömeg sikoltozni kezdett; valami olyan ősi rettegéssel, hogy Jonathan nyakán égnek állt tőle a szőr.

Felrakott egy speciális szemüveget, ami az állomás térképét vetítette a szeme elé, és elkezdett keresztülnyomakodni a tömegen.

Az Égikígyó hatalmas gondolái, mikor elérték az elosztóállomást, leváltak a kábelről, és önálló teherszállító úrhajóként manővereztek tovább a csillagcirkálók felé.

Néhány másodpercen belül meg fognak szerezni egy ilyen teherhajót, ami pompás szállítóeszköz lesz Jonathan kisebbfajta hadserege számára.

Mindig fellángolt benne a düh, ha Deltára gondolt. Erőt vett rajta a gyilkolás eszelős vágya, amit teljesen rendjén valónak tartott. A Pleb összeesküvésben neki is megvolt a maga speciális szakterülete, ahogy az összes többi társának. Ő volta gyilkos.

- 4 -

Steele érezte, hogy megremeg az állomás, mikor Jonathan támadása leállította az elektromos rendszert. Futni kezdett.

- Gyerünk! Kifelé!

Az alagút végénél átbújtak egy csapóajtón, és belekerültek egy hosszú, hajlékony átszállócsőbe. A világítás itt sem működött, de a vészhelyzeti jelzőfények foszforeszkáló csíkjai adtak némi világosságot.

Sietve keresztülkígyóztak a csövön, és áthaladtak a cső végénél elhelyezkedő zsilipkapun. Steele közben végig parancsokat osztogatott.

Jim érezte, ahogy felemelik és meglódtatják, mint egy nagy liszteszsákot, majd fájdalmasan nekicsapódott az acélfalnak. Hirtelen súlytalanná vált a teste, és ettől felkavarodott a gyomra. Aztán újra visszatért a nehézkedés.

Riadószirénák üvöltöttek. Bénultan feküdt, és azt figyelte, hogyan záródnak össze a zsilipajtó körcikkelyei. Aztán újra felkapták, felvonszolták egy létrán, és behajították egy kis kamrába, ami láthatóan a hajó illemhelye volt. Hallotta a kattant, amint bezáródott az ajtaja.

Egy pillanattal később a gyorsulás a fülke padlójához préselte.

Csak néhány másodpercig tartott, és nem is volt túl erős, ezért nem okozott neki komolyabb sérülést. Utána megpróbált felállni, de megbilincselte keze cserbenhagyta, elcsúszott, és beverte a fejét.

Csengett a füle, és csillagok örvénylettek a szeme előtt. Így indult neki a hosszú út utolsó szakaszának.

A kígyó a farkába harapott.

Vissza a kezdetekhez.

- 5 -

Cat megpróbálta kirázni a pókhálót a fejéből. Olyan gyorsan és simán került át Steele fogságából Jonathan kezei közé, hogy közben szinte észre sem vette Jimet, ahogy elhaladt mellette az ellenkező irányba. Csak homályos emlékei voltak róla, hogy, mintha felemelte, majd visszajuttatta volna a kezét, mikor a közelébe ért. Intett. Intett neki.

- Jonathan! - kiáltott fel hirtelen, két nagydarab Pleb szorításában vergődve. - Mit csináltál?!

De Jonathan nem volt ott, és ha hallgatta is őket valami módon, nem válaszolt.

Egy óra múlva a lány már a teherszállító hatalmas belső terében állt, és figyelte a Pleb hadsereget, amint a háborúra készülődik.

Senki nem törődött vele. Megmentői behozták a raktérbe, és leültették egy köteg összehajtogatott ponyvára. Ott üldögélt, amíg a tudata és az érzékei el nem

kezdték tisztulni.

Az elmúlt néhány perc folyamán már majdnem jól érezte magát, bár ott bujkált benne a félelem: vajon mit csinált vele Delta? Milyen kárt tettek benne a kihallgatások? No és Jonathan. Mi az ördögre készül? Csak a jó Isten tudja, hogy Delta milyen érzékelőket rejtett el benne. Még azt is el tudta képzelni, hogy minden, amit most a saját szemével lát, vagy a sajátfülével hall, azonnal megjelenik egy képernyőn valahol a Comsat központjában.

- Jonathan! - kiáltotta újra, mikor megpillantotta a férfit.

Jonathan egy kis csoport közepén állt, a hangja hallatára megfordult, és ránézett. Cat feltápászkodott. A lábai még nem működtek úgy, ahogy szeretne volna. Olyan érzése volt, mintha mocsáron sétálna keresztül, de azért csak ment tovább. Jonathan figyelte, ahogy közeledik, barna képén azzal a dühítő mosollyal, és egy mozdulatot sem tett, hogy segítsen neki.

A lány arra gondolt, hogy ez hüen tükrözi a férfi jellemét, és hirtelen rádöbbsent, hogy tulajdonképpen sohasem kedvelte ezt az embert. Furcsának találta, hogy miért éppen most jutott erre a felismerésre, de később világossá vált neki a dolog: Jimmel hasonlította össze. Jim Endicott nem volt ilyen. Ő nem hagyta volna, hogy itt tántorogjon egyedül, és nem bámulta volna ezzel a cinikus mosollyal az arcán, mint egy érdekes rovar a tárló üvege alatt.

Odajött volna hozzá, segített volna neki, megtett volna minden tőle telhetőt.

- Jonathan... - mondta, amint végül valahogy odaküszködte magát a csoporthoz, amelynek a tagjai félreálltak, és beengedték őt a kör közepére.

- Mi van, Cat? Nagyon sok a dolgom. Épp a támadást készítem elő.

- Támadást? Megőrültél?

Jonathan várakozva nézett rá.

Cat megnyalta az ajkát, kicsit összeszedte magát, és folytatta.

- Lehet, hogy teljesen tele vagyok poloskákkal. Delta nem hagyna ki egy ilyen lehetőséget.

Jonathan vigyorgott.

- Ezért ne aggódj, kishúgom. Hát persze, hogy tele vagy rakva poloskákkal.

Emlékszel arra a két pacákra, akik megvizsgáltak téged a keresővel? Úgy villogtak tőled a kijelzők, mint egy napkitörés.

A lány nem értette a dolgot.

- De hát akkor Delta tudja, hogy mire készültök.

Jonathan rákacsintott a mellette állókra.

- Talán...

- Hogyhogy talán?

- Hallgass ide, Cat! Menj és pihenj le egy kicsit. Hamarosan nagyon forró lesz itt a helyzet.

- Jonathan! Mi folyik itt?! Mit csináltál?!

Jonathan nem felelt, csak végigmérte, és elfordult. De a lány ezt már nem tudta elviselni. Megragadta a vállánál fogva; és visszarántotta.

- A fenébe is, válaszolj!

A férfi megperdült, a tekintete hirtelen sokkal éberebbé vált.

- Hogy mit csináltam? Beszálltam Delta játékába. Csak nem úgy, ahogy ő azt elképzelte. Kicseréltünk téged a fiúra.

Cat hirtelen megértette, és valami hideg szorítást kezdett el érezni a mellkasában.

- Mit csináltál Jimmel?!

Jonathan intett a kezével, mintha el akarná hessegetni a lányt.

- Menj szépen pihenni. Már úgysem tudsz semmit tenni érte.

- Mit tettél vele, te rohadék?!

Jonathan sóhajtott.

- Azt tettem, amit tennem kellett. Beleültettünk a génjeibe egy kis mikrovírus-készítő programot. Delta igencsak meg fog lepődni, mikor majd kibontja a mi kis ajándékunkat.

Cat kővé dermedt.

- Mikrovírusok? Arra használtad a fiút, hogy mikrovírusokat küldj benne Deltának?

- Mi a bajod, Cat? Majd találsz magadnak másik játszótársat.

Rengeteg fiú van ezen a világon. Most pedig menj innen, húzz el a fenébe, mert dolgom van!

Cat teljes erejéből szájon vágta, de a következő pillanatban már el is rángatták a férfi mellől, és visszalökték a ponyvahalomra.

- Ide figyelj, kislány - mondta a magas, szőke férfi, Jonathan egyik testőre, aki elcipelte onnan. - Megértem, hogy min mentél keresztül, de ezzel ne próbálkozz többször, mert bajod eshet.

Cat bólintott, és felhúzta a térdét a mellkasához.

- Mocsok... - morogta félhangosan.

- Mit mondtál?

- Semmit. Menj innen! Hagyj békén!

A férfi végigmérte, és hátralepett néhány lépést, de annál tovább nem távolodott el tőle. Jonathan odament a testőrhöz, és valamit súgott a fülébe. Mindketten a lányra néztek.

Semmi kétség, őrizet alatt állt. Jonathan nem bízott meg benne. És igaza is volt. Azonnal elárulná őt, ha ezzel megmenthetné Jimet. A térdére hajtotta a fejét, és behunyta a szemét. Szegény Jim. Delta kezei közt... Összerázkódott. Egy ötlet homályos körvonalai kezdtek kirajzolódni az elméjében, és felemelte a fejét. Az őr már visszajött mellé, úgy tűnt, hogy egy kicsit zavarban van. Így szólt:

- Jonathan azt mondta, hogy maradjak melletted. Csak hogy ne csinálj semmi... ostobaságot.

Cat arra kényszerítette magát, hogy rámosolyogjon.

- Akkor ülj le ide mellém, joey. Ez a neved, ugye? Nos, Joey, ha már örködnöd kell mellettem, akár kényelembe is helyezheted magad, nem?

Ott ültek egymás mellett egy fél óráig, az őr időnként Rá-rápillantott Catre, amikor hirtelen a fények hunyorogni kezdtek, és megéreztek az enyhe gyorsulás nyomását.

Elkezdődött.

- 6 -

Százötven mérfölddel odébb Delta szélesen elmosolyodott, a szeme égő szénparázsként ragyogott fel.

- Jimmy Endicott! - kiáltotta. - Nem is tudod, milyen boldog vagyok, hogy végre találkozhatok veled!

XIII. FEJEZET

- 1 -

Jim Delta jókedvtől ragyogó arcába bámult. Boldogsága túlzásnak, irreálisnak tűnt a számára. Mintha a férfi nem lenne normális. Mikor ennek az első benyomásnak a hatásán túllendült, jobban is szemügyre vette a férfit. Emlékezett rá. Nem erre az arcra, amely ott lebegett fölötte, miközben a vizsgálóasztalra szíjazva feküdt, és zümmögő gépek fésülték át a testének minden négyzethüvelykjét, rejtett meglepetések után kutatva, hanem egy ifjabb, markánsabb, emberibb változatára.

Amilyen valaha lehetett. Jimnek úgy rémlett, valamikor ez az ember altatódalokat énekelt neki.

Az emlékkép szinte rávetült erre a vigyorgó szörnyábrázatra. Az az arc egy másik ember arca volt, akinek nagy és komoly céljai voltak, amelyek állandóan tükröződtek a szemében. Akkor még túl fiatal volt hozzá, hogy megértse, de most már látta: valaha ezek az arcvonások

valami hősieks szépséget hordoztak, és ennek egy halvány árnyéka még mindig észrevehető volt eltorzult vonásain. Szörnyű volt látni ezt a roncsot, a silány maradékát egy nemes és tiszta lénynek.

Delta fölője hajolt, és Jim megérezte leheletének édeskés, émelyítő szagát.

- Nos, úgy tűnik semmi igazán kellemetlen dolgot nem pakoltak beléd ezek a fiúk, Jimmy. Néhány amatőr kivitelezésű kémeszköz, ennyi az egész.

Újra kiegyenesedett, sóhajtott egyet, majd hozzátette.

- Azt hiszem, nem is kellett volna aggódnom miatta. Végül is, ezek csak Plebek.

- Hadd keljek fel! - kérte Jim.

A vizsgálat nem volt fájdalmas, és az öntudata elvesztésével sem járt, vagy ha

igen, azt nem vette észre. De Delta látványa valósággal megbénította, ahogy ott libegett körülötte, mint valami felpuffadt, eszelős balerina, magában hümmögve és motyogva. Ide-oda szaladgált a műszerpult és a vizsgálóasztal között, közben időnként fölébe hajolt, hogy megvizsgálja, mintha valami egzotikus rovarfajta lenne, amit a saját elmebeteg szórakozására boncol a házi Laboratóriumában. Mert a vizsgálat kétségtelenül szórakoztatta.

Egy pillanatra sem hagyta abba a vigyorgást, és ez a széles, ragyogó mosoly volt az egészben a legrémisztőbb. Az eszelős diadalérzet, ami sugárzott belőle.

Jim nem értette, hogy mi teszi Deltát ennyire boldoggá. Egyszer csak félrefordította a fejét, és többé nem is nézett rá. Megpróbálta elterelni róla a gondolatait, hiszen jelenleg semmi hasznát nem látta, ha ilyen különös emlékeken töpreng ahelyett, hogy azon gondolkodna, mi módon menekülhetne ki ebből a kutyaszorítóból.

Körbenézett a műtőszerű teremben. A plafonba épített világítótestekből valóságos fényzuhatag áradt, amitől az acél és alumínium komputer-burkolatok és holografikus generátorok szinte ragyogni látszottak.

Valami tudományos laboratóriumban lehettek. Az egyetlen oda nem illő részlet az a fényes, rozsdamentes acélból készült vizsgálóasztal volt, amin Jim feküdt. Csuklóját és a bokáját egy-egy fémgyűrűhöz bilincselték, és még a mellkasát és a csípőjét is széles szíjak szorították le. Hiába próbálkozott, a kötelékei jöttányit sem engedtek.

- Kényelmesen fekszel, Jim? - kérdezte Delta. - Ne aggódj, azonnal befejezzük, csak teljesen biztos akarok lenni a dolgomban. Aztán leülhetünk, és beszélgethetünk egy kicsit. Jó lesz, ugye?

Jim úgy érezte, hogy hiába is válaszolna, Delta úgysem hallaná. Már régen elveszett valahol a belső világban, a múlt képei vették körül, és csak homályosan érzékelte a jelent maga körül. Ez az igazi örület, mikor valaki beleragad a saját múltjába.

Egy nagy, fekete fémszerkezet kúszott fölé a plafonba épített síneken, és megállt a feje fölött. Berregett egy kicsit; majd kibocsátott magából egy hosszú, üveghegyű szondát. Jim összeresztette, de a szonda megállt körülbelül egy hüvelyknyire a bőrtől, és éles, kattogó hang kíséretében elkezdte végigpásztázni a teste körvonalait.

- Ez az utolsó, Jimmy fiú. Már majdnem készen vagyunk - mondta Delta.

Jim, mintha érezte volna, ahogy a szonda által kibocsátott hullámok belehatolnak a sejtjeibe. Vagy csak képzelgés volt az egész? Igazából semmit sem érzett, de mégis valahogy az a benyomása támadt, hogy valami rejtélyes folyamat indult el a belsejében, amit a szonda sugárzása váltott ki.

Vett egy mély levegőt, és megpróbált nem gondolni ilyen dolgokra.

Csak a túlfűtött képzelete játszik vele. Viszketni kezdett a torka, és idegesen köhögött egyet.

És akkor apró gépezetek tömege áramlott ki a száján, olyan aprók, hogy több millió elférne belőlük egyetlenegy emberi sejtben, és a nedvesség mikroszkopikus buborékain hajózva megkezdték utazásukat, hogy új gazdát kutassanak fel maguknak, amely vagy egy himnmű emberi lény, vagy a Comsat Egyet irányító számítógépek egyike. Ugyanakkor saját testének apró darabjai elkezdtek átalakulni ilyen mikroszkopikus gépezetekké, és a folyamat egyre gyorsult. Bár Jim nem tudott róla, de a Szökőkút által beültetett genetikai mechanizmus elkezdte őt élve felfalni.

Delta visszatért még mindig azzal a borzalmas vigyorral az arcán, Jim pedig belénézett puffadt, izzadó arcába, és így szólt:

- Én ismerem magát.

- 2 -

- Leváltunk a kábelről - mondta Jonathan körülötte álló segítőtársainak, ahogy megéreztek a gyorsulás enyhe nyomását.

Nyugodtnak és vidámnak tűnt, bár térszínű arcvonásai komolyak maradtak.

- Negyvenhárom percen belül elérjük a Comsat Egyet.

- Jézusom! - mondta a mellette álló magas férfi, akinek nagy, vörös kelés volt a bal arcán, a szeme alatt. - Elég lesz ennyi idő? Ha elhibázunk valamit, ezek egy pillanat alatt atomjaira robbantják szét ezt a teknőt.

Jonathan végigmérte.

- Már megkaptuk a jelet az indulásra. A kölyök bejutott, Delta beindította benne a nanotech cuccokat, és azok már meg is fertőzték a Comsat Egy számítógépeit. Maga a rendszer jelezte.
- Nanotech? - kérdezte a férfi kételkedve.
Jonathan ránézett a szeme sarkából.
- Szubcelluláris gépezetek. Néhány molekulányi méretű számítógépek, milliárdnyi elférne egy porszem belsejében. Ne aggódj miattuk, Haller!
Tökéletesen működnek.
Haller bólintott.
- Remélem is. Mert még így sem lesz könnyű.
- No és! - veregette vállon Jonathan. - Mondtam ilyet, hogy könnyű lesz?
A teherhajó komótosan, de kérlelhetetlenül haladt előre.

- 3 -

- Szóval ismersz engem? - mondta Delta, miközben eloldozta Jimet az asztalról, és húsos karjaival a hóna alá nyúlt, hogy segítsen neki felülni. - Még maradj nyugton! Csak amíg a vérkeringés helyreáll a kezekben és a lábokban.

Jim bólintott, és összedörzsölte a kezeit.

- És honnan ismersz engem? Képről?

Jim megrázta a fejét.

- Nem. Emlékszem magára.

- Emlékszel rám? Az hogy lehet?

- Nem tudom, de mégis emlékszem - mondta Jim. - fiatalabb volt, és az arca is vékonyabb volt. Énekelt nekem.

Delta elfordult. Nem akarta, hogy Jim lássa a döbbenetet az arcán.

Mert a fiú szavai akarva, nem akarva visszarántották őt a régen eltemetett és elfeledett múltba.

Igen, valaha énekelt Jimmy babának, de arra a helyre soha többé nem akart visszatérni. A fiú szavai most mégis visszalökték őt oda, és ő tehetetlenül zuhant bele az emlékek szakadékába.

Énekelt nekem...

Delta lehunyta a szemét, és újra átélte azt az időt, amikor még igazi neve volt, nem csak egy matematikai szimbólum, és amikor még tényleg sovány volt. Micsoda csodája az emberi elmének, hogy szinte filmszerűen tud újra átélni régen-régen elfeledett eseményeket. Már hallott ilyesmiről, de sosem hitte, hogy ez tényleg lehetséges, hogy a képek soha nem halványulnak el, hogy az elme képtelen igazán felejteni. Csak eddig nem akart emlékezni. De most újra ott járt, mikor még azt hitte, hogy az övé a gyerek, és nem tudván az igazat, hatalmas kezében dajkálta azt a törékeny apróságot, akiről azt gondolta, hogy hús a húsából, vér a véreből.

A fiam...

És ott volt Kate is, a szép, tüzes Kate, és megint olyannak látta, mint azelőtt, mielőtt eltorzította volna az arcát a ráragadt fájdalom. Vékony, izmos, élettől vibráló alakja, markáns vonásain tündöklő intelligenciája, szőke sörénye, amit állandóan összekócolt karcsú ujjaival, és figyelmes tekintete, amint a gyereket nézi...

- Mi ez? - kérdezte.

A férfi felnézett, a tompa világítás ellenére jól látta a nő ragyogó szemét a szoba átellenes végében.

- Egy skót népdal. A nagyanyám énekelte mindig.

- Szép - válaszolt a nő. - Szép dal.

Jimmy ott fészkelődött a kezében, ajka remegett, a szemhéját teljes erővel összeszorította, és egész lényéből az sugárzott, hogy több dalt akar, még több szeretetet. A férfi rámosolygott, ringatni kezdte, aztán újra énekelni kezdett, és tudta, hogy mindennél jobban szereti őket, a feleségét és a gyermekét, és az egész élet így tökéletes, ahogy van...

Megrázta a fejét, ahogy visszatért a jelenbe tizenhat év távolából, ebbe a ragyogó fényárban úszószobába, ahol Jim vádló tekintete meredt rá.

- Az nagyon régen volt, Jim - mondta. - Ma már nem számít, mi történt akkor.

Annyi az egész, hogy ismertem az anyádat és téged is.

Hát persze hogy ismertem. Te pedig emlékszel rám. Csodálatos dolog az emberi elme, nem?

Felnevetett, mert inkább akart nevetni, mint sírni, vagy hatalmas kezét a fiú nyaka köré fonni, és addig szorítani, amíg az utolsó bizonyítékát is el nem tünteti az asszony árulásának, akit valaha szeretett. Elárulta a szerelmüket. A fiú szemébe nézve azon tűnődött, hogy vajon milyen gondolatok rejtőznek e mögött a zöld, opálos tekintet mögött. Vajon gyűlöli őt? Persze, hogy gyűlöli. Hiszen megölte az apját, és Jim tudta ezt. Végül ő győzött, és Jim jelenléte ebben a szobában nyilvánvaló és egyértelmű bizonyítéka volt a győzelmének. De mégsem érzett diadalt. Ehelyett szomorúságot, csalódottságot, undort érzett – és végtelen sóvárgást aziránt, ami lehetett volna: az elvesztett évek iránt, amik talán teljesen más kifejezést adtak volna a fiú arcának, akit valaha teljes szívéből szeretett.

De ő feláldozta ezeket az éveket, a nőt is, a fiút is, egy magasabb rendű jó oltárán, a saját faja iránti kötelezettség oltárán, azért a célért, aminek igazolnia kellett az eszközt – és igazolta az áldozatot...

Az idegenek egyre előbbre nyomultak, hátborzongatóan előrehaladott technológiájukkal. Az embereknel jóval fejlettebbel. Egyszerűen nem volt más választása. De tényleg...

Ki hibáztathatta volna őt ezért? Nem dédelgetett illúziókat. De arra, ami a döntését követte, mégse számított. Erre a fokozódó, egyre nyomasztóbb ürességre.

- Ismered az igazi anyám? - kérdezte Jim alig hallhatóan.

Delta merengve nézte a fiút. Aztán megszólalt:

- Igen. Ismertem.

Jim bólintott.

- Beszélnél nekem róla?

- 4 -

Jim maga se értette, hogy jutott eszébe ilyet kérni Deltától. A férfi arckifejezését nézve, ő se számított rá. Az ilyen helyzetek játékszabályai szerint Jimre egyáltalán nem a kérdező szerepe jutott.

Mégis, mióta Tabitha felfedte előtte az igazságot, ami feje tetejére állította az életét, reszketve várta a pillanatot, szinte imádkozott érte, hogy egyszer valakit megkérhessen rá, meséljen a valódi anyjáról. Mert Tabitha azt mondta: "Nem vagyok az anyád, valószínűleg az apád sem az apád, és még az is lehet... hogy te sem vagy tenmagad."

- Badarság! - gondolta Jim. - Én én vagyok. Ki más lehetnék?

De akkor képtelen volt visszanyerni teljes bizonyosságát. A kétség a bőre alá döfte magát, és időről időre szűrő fájdalmat okozott neki, de kipiszkálni nem tudta. Ahogy most Deltát figyelte, úgy érezte, ez az az ember, aki eltávolíthatja a belétört tüskét. Ha elszánja rá magát, megválaszolatlanul a fiú kérdéseit. Mert Jim abban nem kételkedett, hogy akárki is legyen Delta, akárhow is hívták régen, biztos, hogy ismerte a valódi anyját, Carl Endicottot és az igazi apját is. Az is lehet, hogy ő maga az. Jim mindig azt hitte, mindent tud Carl Endicotról, amit tudnia érdemes, és csak a férfi életének

utolsó pillanataiban jött rá az igazságra: hogy nem tud semmit róla.

Legalábbis a férfi életének Jim születése előtti szakaszáról semmit.

Holott azok az események, amiktől olyanná vált, amilyennek Jim megismerte, épp abban az időben történtek. De Carl magába zárta, aztán a poraival együtt a szélbe szórta ezeket a titkokat. Így hagyott maga után számtalan megválaszolatlan kérdést.

Jim az asztal szélén üldögélt. Előrehajolt, könyökével megtámaszkodott a térdén; kezét összekulcsolta, és zavarában az ujjjaival kezdett el játszani.

Delta elgondolkodva csücsörített a szájával, aztán figyelemfelkelten felemelte jobb kezét, és nagylevegőt véve belefogott:

- Tudod Jim, épp most valami nagyon érdekeset tapasztaltam meg.

Arra készültem, hogy elmondjam, milyen alattomos, hűtlen és gonosz nő volt az anyád, és hogy kockára tette az egész emberiség jövőjét, holmi önző és szentimentális érdekekért, és... - megrázta a fejét. - Lehet, hogy mindez igaz. De nem bírok rád nézni, a szemedbe nézni, és úgy állítani ezt. Az anyád csodálatos asszony volt... és gyönyörű. Az arcod hasonlít rá. Bár a szemed zöld, mégis van benne egy kicsit az ő kékjéből... És erős, intelligens asszony volt.

Ezt is örökölted tőle, ugye? Különben nem jutottál volna el idáig, mindazok után...

Itt megakadt, tekintete elkalandozott, mintha inkább az lenne a meglepő, hogy ő maga hogyan került ebbe a helyzetbe. Aztán visszanézett a fiúra.

- Carl... az apád mit mondott neked?

- Hogy valaki meg akarja ölni, és minket is, mindnyájunkat, beleértve engem. Te voltál az, igaz?

Delta megborzongott. Igen kényelmetlenül érezte magát. Jim igazat mondott, de a megfogalmazás valahogy oda nem illőnek tűnt. Arra kényszerítette, hogy a fiú szemén át vizsgálja az eseményeket. Itt van egy kölyök, akit valaki megpróbál eltenni láb alól, miután az apjával már végzett.

- Jim, én nem... Úgy értem, most, hogy már találkoztunk, talán...

Jim csak a fejét rázta.

- Akkor hagyj elmenni! Ha nem a halálokat kívánod, akkor mit akarsz tőlem?

Miféle örült játékot űzol?

A szavak ostorcsapásként érték Deltát. Kiütötte a veríték.

- Nem. Ne mondj ilyet! Nem vagyok örült. Csak nem érted.

Jim kérdően meredt rá.

- Igazad van. Semmit nem értek ebből az egészből. Akkor miért nem magyarázod el nekem?

Delta elhallgatott. Gondolatai mint apró, ezüstösen csillogó halacsák, kisiklottak mentális ujjai közül. Jim. Ez az a fiú, akinek valaha karjai közt tartva altatót dúdolt. Az egyetlen élő kapcsolata, ami még Steele mellett megmaradt neki azóta, hogy azokat a súlyos döntéseket meghozta. Rádöbrent, mindennél fontosabb lett számára, hogy Jim megértse, mit is tett, és miért tette. Felvillant benne egy kép:

mikor Tabithával beszélgetett. Mintha zárat nyitott volna ki benne.

Titkok bújtak elő a súlyos ajtók mögül, amikről még soha, senkinek nem beszélt. Most még erősebben érezte a kívánságot, hogy a fiú tisztaságát és fényét beengedje ezekbe a sötét szobákba.

Hirtelen mindketten köhögni kezdtek, mintha egymás visszhangjai lennének. Delta Jimre meredt. A fiú megvonta a vállát.

- Száraz a levegő. Biztos az kaparja a torkom.

- Gyere velem! - mondta felelet gyanánt Delta, aztán megfordult, és kivezette a fiút a laboratóriumból.

Távozásuk után a fények tovább ragyogtak. Kitartóan, élesen... A levegőben szubmolekuláris, apró masinák pattantak az oxigén és nitrogén molekulák hátára, és vágta az apró barlangokat, Delta gépezeteinek bevezető nyílásait. Sikeresen jártak. Egy idő múlva figyelmeztető jelzések sora kezdett el villogni, nyugodtan, egyenletesen... egyre több helyen.

- 5 -

A teherúrhajó parancsnoki hídja nem volt több, mint egy pár képernyővel és néhány irányító konzollal felszerelt kis lyuk. Jonathan a bejáratától figyelte, ahogy az egyik irányító a torokmikrofonjába mormogva követi az eseményeket. A kijelző üvegszerű műanyaglapján visszatükröződtek a nő erős koncentrációra utaló vonásai.

- Itt van - mondta, aztán feszült csönd, majd a megkönnyebbülés halk sóhaja. - Túljutottunk a belső ellenőrző ponton.

Jonathan is fellelegzett. Mert minden jéghideg magabiztossága ellenére sem hitte, hogy sikerülhet. Túl sok "ha" szerepelt a tervben.

Ha sikerül a fiúnak bejutnia Delta erődítményébe, mint annak idején a Trójai falónak a várfalon belülre... Ha Delta elektronikus kémelhárító és biztonságtechnikai gépezetei nem veszik észre a Jim testébe épített nanotechnikát... ellenben ugyanez a vizsgálat beindítja a működésüket... és ha Delta nem veszi észre őket egészen odáig, míg már késő lesz bármit is tennie... Csak akkor volt esélyük arra, hogy Delta immunrendszere leépül annyira, hogy a Plebs csapat is bejusson a bázisra.

Túl sok elemnek kellett hajszálpontosan illeszkednie ahhoz, hogy ez a terv működhessen. Jonathan tapasztalatai szerint a hasonló akciók soha nem úgy mentek végbe, ahogy előre megtervezték - vagy sehogy nem mentek végbe. De ebben az

esetben sikerült átjutniuk a hajók között, és átjutottak az elektronikus őrláncon is, amazok soha nem lankadó figyelmük ellenére. Most a Delta birodalom szívéhez közeledtek, a Comsat Egyhez. Jonathan a monitorra szögezte tekintetét. Már korábban is látott róla képeket, de ez most valahogy más volt. Valóság. Ott tornyosult előtte teljes életnagyságában, és csak nőtt, nőtt, ahogy egyre közelebb értek hozzá.

A Comsat Egy a CIA-nek, azaz az egyesített hírszerző ügynökségnek a főhadiszállása. Gömbszerű és hasáb alakú építmények kiterjedt hálózata. Rendszertelennek hatott, mintha a hosszú évek során fokozatosan duzzasztották volna fel ekkorára. A fémesen csillogó falakat antennaerdők és dárdaszerű emelvények borították, itt-ott jelzőfénnel megkoronázva. A megerősített, különleges műanyagból készült ablakok díszes sora úgy ragyogott, mint valami lángoló hieroglifa. Az egész látványt a karbantartó gépezetek rovarszerű nyüzsgése tette életszerűvé.

Legalább 15 km hosszúra nyúlt. Jonathan tudta, hogy az ember által valaha épített legnagyobb szerkezet előtt lebegnek. Ez még az Észak-Amerikai Égikígyót is felülmúlta.

Elvileg bevehetetlennek kellett volna lennie, de ezt a legendát Jonathanéknak sikerült megcáfolni. Túljutottak a védelmi vonalakon. A Comsat Egy most itt fekszik előtte anyaszült meztelenül, sebezhetően.

Brutális öröm lett úrrá fölötté, bizsergette az ujjai begyét, és felpörgette szívverését. Egy pillanatra vörös köd ereszkedett szeme elé.

- Még mennyi idő? - kérdezte zihálva.

A technikus fölnézett rá.

- Tizenkét egész két tized perc - felelte.

- Kapcsold be a belső komm-rendszert!

A nő bólintott, aztán átbillentett néhány kapcsolót.

- Készen van - mondta.

- Minden csapat a fő zsiliphez! - szólt a mikrofonba Jonathan.

Hangja végigsöpört a visszhangos folyosókon, s végül elért az ideges Pleb katonák tudatáig. Zavartan fészkelődtek, aztán vezetőik torokmikrofonba suttogott utasításainak engedelmeskedve sorokba rendeződtek, és elindultak. Izzadt tenyerükben görcsösen szorították fegyvereiket. Néhányuk még azelőtt meghal, hogy a nap véget érne. De önkéntesen vállalták ezt az utat, nem haláluk napjaként, hanem szabadságuk születésnapjaként gondolva erre a maira.

A technikus vigyorogva nézett föl Jonathanra.

- Beindult - mondta.

- Micsoda?

- A nanotechnika. A Comsat közlekedésirányító központja kiment.

Nézze! Az összes kapu-kinyílik.

Jonathan visszafojtott lélegzettel figyelte az eseményeket. Aztán motyogni kezdett:

- Ez az... Nyissd ki szépen a szád! - aztán a többiekhez fordult.

- Na, gyereünk! Csináljunk valami értelmeset is!

A teherűrhajó nekilódult, egyre lejjebb ereszkedett, aztán bevágódva az egyik tárt kapun, a Comsat szívében landolt. Gyomrában toporzékolta a halál.

Végül a sérült komputer is sivítani kezdett. Segítségért könyörgött.

- 6 -

Jim csendben ücsörgött. Delta zümmögő hangjára figyelt. Lágy szavak, mégis darabokra tépték. Delta az igazi anyjáról mesélt és, hogy mit is csinált Carl régebben. Jim nem ismerte a nőt, Kate-et, akihez Delta gondolatai minduntalan visszatértek.

Egyszer félbe is szakította a történetet.

- Te és az anyám, ti csináltátok az elmekapcsolat-rendszert? Ezt a rabszolgahálózatot? Ti vagytok ezért a felelősek?

Delta visszafogta feltörő érzéseit, és folytatta mondókáját.

- Nem érted, Jim? Nekünk... az emberiségnek szüksége van erre. Ez az egyetlen lehetőségünk, hogy behozzuk az előnyt, amivel az idegenek rendelkeznek velünk szemben. Enélkül elveszünk, annyival fejlettebbek nálunk...

Deltát emlékképek árasztották el.

- Jim látnod kellett volna őket! Hatalmas hajóikat. Tudományuk számunkra

felfoghatatlan mértékben jár előttünk. Nem kell zseninek lenni ahhoz, hogy megértsd, mi következik ebből. Mi történne, ha...
Képzeld el, hogy mai tudásunkkal egy barbár civilizációra találunk valahol. Mondjuk, egy földi szigeten. Az ő civilizációjuk képtelen lenne a védekezésre velünk szemben. Egyszerűen eltűnnének, megsemmisülnének.
Felsőhajtott.

- Ugyanez volt készülőben velünk szemben. Túl gyorsan pörögtek az események. Mit gondolsz, miért tettük, amit tettünk? Valami megoldást kerestünk, egy fegyvert, amivel védekezhettünk, amivel lépést tarthatunk velük, hogy megállíthassuk az idegen hatalom feltartóztathatatlannak tűnő nyomulását. Az idegenek nem gonosz szándékkal közeledtek, és ma se gonoszak. Mégis összeroppantunk volna pusztá jelenlétüktől, akár az a szigeti barbár társadalom a miénktől.

Mert számukra mi vagyunk a barbárok.

Delta most egyenesen Jim szemébe nézett.

- Az elmekapcsolat-rendszer mentett meg bennünket ettől.

Fellélegezhettünk. Haladékot adott számunkra. Legalább mostanáig.

Anyádnak voltak fenntartásai a rendszerrel kapcsolatban. Mi több: ellenezte azt. Volt más lehetőségem? Hagytam volna, hogy a finnyás gusztusa miatt kivesszen az emberi faj? Azt hiszed, könnyű volt ilyen döntést hozni? Hát, egyáltalán nem. De meg kellett hoznom, és én meghoztam.

Szünetet tartott. Megnyalta a szája szélét, és aggódva méregette a fiút.

- Mielőtt megítélnél, mondd meg nekem. Te milyen döntést hoztál volna? Talán van jobb megoldás?

Jim nem tudott válaszolni. Elméje csordulásig telt a hallottakkal, és saját kavargó gondolataival. Túl hosszú történet, túl vaskos tanulság, túl sok nem kívánt felismerés. Carl és Kate története, az elme-rendszer fölfedezése, a szörnyű választások, amikre rákényszerültek - mindez túl sok volt Jimnek. Nem tudta, ő mit tett volna Delta helyében, vagy hogy lehetett volna-e más választási lehetőséget találni. Catre gondolt. Az ő szenvedő arcát látta maga előtt, ahogy szülei haláláról mesélt. Delta döntésének vannak fájdalmas következményei. De mi van, ha összességében véve mégis helyesen cselekedett?

- Azt hiszem... még sincs ez így rendben - motyogta, de válasza nem tűnt meggyőzőnek, és bizonytalanságát az idősebb férfi is észrevette.

- Szóval nem volt helyénvaló? Megismétlem: Te mit tettél volna, amit helyesnek tartanál? Képes vagy saját érzelmeidet elválasztani ettől az átfogóbb realitástól, attól a veszélytől, amivel az emberiség akkor szembesült, és ami mais körülvesz bennünket? Én nem csak magamra gondoltam akkor, hanem mindannyiunkra.

Jim a fejét rázta. Delta annyira nyugodtnak tűnt, olyan észszerűnek. Szavai úgy hullottak Jimre, mint lágy esőcseppek, és maradék bizonyosságát is lemosták róla.

- Akkor is... - suttozta.

Jim és Delta a magas mennyezetű irodában voltak. A fiú most az íróasztal mögött ült, kívül az ablakon át beáramló fényáron, Delta pedig egy trónszerű emelvényen helyezkedett el. Fejét ezüst fényű sisak fedte, aminek hátuljából drótzuhatag zúdult az emelvény mögött félkörben elhelyezett gépek elé.

- Ez fáj, igaz? - kérdezte a férfi.

Jim vonakodva bólintott.

- Tudom. Akkor is fáj. Nem volt könnyű meghozni a döntést, de megtettem. A lehető legjobbat.

- De a cél nem szentesíti az eszközt! - tört ki Jim. Hányszor, de hányszor hallotta ezt Carl-tól.

- Nem-e? Soha? Vagy néha mégis? - kérdezte Delta gyöngéden.

Jim ismét a fejét rázta. Szerette volna gyűlölni ezt a férfit, de képtelen volt rá. Már saját érzelmeit se értette.

Köhögni kezdett. Elcsodálkozott azon, hogy milyen gyengének érezte hirtelen magát.

- Csúnya köhögés - mondta Delta. - Lehet, hogy tennünk kellene valamit...

Delta lélegzete elakadt. Arcán meglepetés tükröződött, aztán őt is elkapta egy köhögési roham. Hosszú, hörgő, kínzó rázkódás. A nyál kicsordult a szája sarkán. Kézfejjével letörölte, és levegő után kapkodva nézett a fiúra.

- Mi a fene...?

- Nagyon furcsán érzem magam - mondta Jim.

Delta felegyenesedett a székében. A szobát sziréna hangja töltötte be. Delta

felnyúlt, és megigazította sisakját. Ajka hangtalanul mozgott. Egy pillanatra lehunyta a szemét, aztán, mikor kinyitotta, egyenesen Jimre meredt.

- Az istenit!

Jim reszketett. Delta tekintetében az örület nyomát vélte felfedezni. Tébolyt és rettegést. Aztán súrlódás hangjától kísérve a teleszkópos emelvény, amelyen Delta karosszéke állt, a magasba emelkedett. A férfi úgy nézett le a fiúra, mint egy bosszúra szomjazó, dühöngő isten.

- Most meg mi van? - kérdezte Jim zavarodottan.

- Te csináltad - dörögte Delta. - Tudhattam volna...

- 7 -

Jonathan kilépett a Comsat Egy központi fogadócsarnokának padlójára. A száraz, forró levegőben, mint félig leégett függönyök, szürkés füstpamacsok lebegtek. A mennyezeti világítás nagy része kialudt, az egyik távoli sarokban pedig vörös lángcsóvák nyaldosták a falat és a vezetékeket.

A férfi a flotta raktáraiból lopott lézerfegyverek egyikét tartotta a kezében. Hunyorgó szemekkel figyelte az árnyékokat, miközben előrehaladt. Éles csörömpölést hallott. Hirtelen megfordult.

- Mi ez? - kérdezte a mögélépő technikust.

- Néha még megszólal a riasztó.

- Azt hittem, hogy a központi számítógép már kipurcant - nézett vádlón a nőre. Valami a bokájához ért. Lenézett. Drapp egyenruhába öltözött fiatal tengerész kapaszkodott belé, mellén vörös folt éktelenkedett.

- Segíts... - nyögte.

- Jól van - felelte Jonathan. Leeresztette a lézert, csövét a fiúra irányozta, és meghúzta a ravaszt.

A technikus elszörnyülködve húzódott hátrébb. Jonathan csak vigyorgott.

- Mit is mondott? - fordult a nő felé, mintha mi sem történt volna.

- Huh... Nem tudom. - A technikus arcából eltűntek a színek.

Hirtelen inkább hasonlított egy hófehér temetési gyertyára, mint emberre. - Van egy-két automatikus funkció, ami a központi agy nélkül is működésbe jöhet. Jonathan továbbment. Csapatai már jócskán beszivárogtak a Comsat belsejébe. A védelmi egységek egyre-másra omlottak össze előttük.

Jonathant meglepte, hogy ennek a gyümölcsnek milyen puha a magháza.

Mily könnyű eljutni a lényeghez. Ha ezt korábban tudta volna...

Megrázta a fejét.

- Gyerünk! - adta ki az utasítást, legalább annyira magának szánva, mint a többieknek.

Nem messze előttük, a látást zavaró ködön túl a súlyos kapu elkezdett lassan a helyére csúszni, hogy légmentesen lezárja a területet.

- Mi a fene...?

A technikus megrázkódott.

- Jaj! - nyögte. - Baj van.

Aztán az arca hirtelen megváltozott. Ajkát vad vicsorgásra húzta szét. Szemei örülten cikáztak, aztán élesen vihogni kezdett. Majd minden átmenet nélkül ujjai karmokká görbültek, tekintetét Jonathanra fókuszálta, majd lendületet vett, és a férfira vetette magát.

Pleb pszihózis!

Jonathan felrántotta lézerfegyverét, és a súlyos csővel az őrzőngő nő arcába vágott. Az elszakadt tőle, megingott, de még mielőtt földet ért volna, a férfi két sorozatot is beléeresztett.

Lenézett a füstölgő tetemre. A rakodóhangár hatalmas tere megtelt visítással, üvöltéssel és halálhörgéssel. Kísérteties szimfónia.

Jonathan fölemelte a fejét.

Pedig minden annyira jól ment...

Jim majdnem kibillent a székéből.

- Mi történik?

- Üljj vissza! - mennydörgött Delta. Ahogy rápillantott Jimre, hangtalanul mozgott a szája. - Nagyon okosnak képzelhetted magad...

ugye? - mondta végül.

- Nem tudom, miről beszélsz - szólalt meg Jim.

Delta elmosolyodott. Pupillái gombostűfejnyire szűkültek.

- A trójai faló - mondta. - Tényleg azt gondoltad, hogy működni fog?

Jim megrázta fejét.

- Trójai...?

Delta egy szigorú fejmozdulattal elhallgattatta. A sisakján megtörő ezüstös fény most árnyékokkal festette gonoszra az arcát. A kábelek egymáshoz ütődtek mozdulatától. Felemelte jobb kezét.

- A DNS kódodban. Már látom... - folytatta. A hangja kioktatóvá vált. -

Elkövettél egy hibát. Azt gondoltad; a központi számítógépes rendszer az egyetlen. Most pedig meghalsz emiatt.

- Micsoda? - Jim újra fel akart emelkedni a székből, aztán visszazökkent, mert Delta rászégezte az ujját.

- Azt mondtam, ülj le! Ha még egyszer megmozdulsz, azon nyomban megégetlek.

Megint megváltozott minden, és túl gyorsan történt. Jim tompának, használatatlannak érezte agyát. Feje tele volt kaotikus gondolatokkal. Semmit nem értett. Egy pillanatig valami furcsa rokonságot érzett azzal az emberrel, aki fölötte trónolt. Pedig nem csinált semmit, még csak nem is mondott semmit. Vagy mégis? Nem... ha legalább gondolkodni tudna. Halántékára tette két tenyerét, és megszorította fejét. Ez a mozdulat gyerekkori szokása volt.

Delta hangja egyre halkabban, hidegebben ereszkedett le hozzá.

- Igen... megérkezett az elemzés. Várom kellett. - Kis csönd után folytatta: -

A Plebs csöcselék benyomul a külső termeimbe. A te barátaid azok?

- Mit tudom én, kik azok! - tört ki Jimből az indulat. - Nem értek semmit. Miről beszélsz?

- Nagyon ötletes. Tán még el is hinném neked, csak hát...

- Csak hát micsoda? - kiáltott rá Jim.

- Ott van benned, ahogy mondtam. A DNS-edbe kódolva. Mellesleg, nagyon szép munka. Hmm...

Jim felpillantott, összezavarodva, tehetetlenül.

- Az is lehet, lehet, hogy tényleg nem tudsz róla... - tűnődött Delta. -

Különben...

- Mért kínzol? Miért nem mondd el?

Delta kinyitotta a szemét.

- A kód, ami benned van, Nanotech masinákat épít a szervezetedbe.

Először nem jöttem rá, de most... - Krákogott, köhögött egyet. - Bennem is van. Kicsi szerkezetek, megfertőztek, és felélik az emberi test sejtjeit, de a számítógépek chipjeit is. Benne vannak a Comsat rendszerben, bennem, és benned is. Jim, ez elpusztít téged. Ott vannak, még mindig dolgoznak. Kilélegzed őket, kiizzadod őket - izzadsz, ugye? A szíved majd kiugrik. És azt akarod velem elhitetni, hogy nem tudtál róla...

Delta mosolya keskennyé vált és elkeseredett.

- Rajtam kívül is akadnak emberek, akik úgy gondolják, Jim, hogy a cél szentesíti az eszközt. Gyilkos nanotech vírussal fertőztek meg téged, Ezek élve felfalnak minket. Igyekeznünk kell.

A pánik hullámai futottak át Jim idegein. Torkán akadt a lélegzete.

Hirtelen elszédült.

- Igyekezni?

- Igen, igen. Gyerünk! Add ide!

- Mit adjak oda?

- A kódkulcsot. Tudom, hogy ismered. Carl oda kellett hogy adja neked. Ha egy óránál tovább akarsz élni, mondd meg most, mielőtt még túl késő lenne! Gyerünk, fiú! Mondd meg nekem a kódot!

Jimnek csak annyi ereje volt, hogy felpillantson rá. A leghalványabb elképzelése sem volt arról, hogy Delta miről szónokol.

Ez pedig azt jelentette, hogy ha Delta igazat mond, akkor nemsokára mindketten meg fognak halni.

- Nem tudom - szólt tompán. - Nem tudom.
Delta szórakozottan dörzsölte az állát. Ujjai helyén vörös nyomok maradtak, mintha a lágy hús gyengéden lehorzsolódott volna arcáról.
Úgy tűnt, hogy észre sem vette.
- Lehet, hogy szükséged lenne egy kis motivációra. - Mondta. - Azért, hogy értsd; mi forog kockán.
Mosolya mindentudó volt.
Jim elgondolkodott: Cat! De nem, látta őt a másik úton elhaladni;
amikor ezek épp üzleteltek. Delta visszahozta volna valahogy?
Megmerevedett. Bármilyen lehetséges.
Delta biccentett.
- Mi van anyáddal, Jim? Találkoztál vele mostanában? - Mosolya eltorzult. - Elég erős motiváció?

- 2 -

Nemrég Jim még zavartan húzódtott volna el tőle. Most azonban ott kuporgott a kanapén Tabitha mellett, fejét a vállának támasztva, orrában haja illatával, miközben az asszony karjai melegen körbefonták. Arra gondolt, legszívesebben soha nem mozdulna meg. A gondoskodó ölelésbe burkolózva tízéves kisfiúnak érezte magát, és pontosan ez volt az, amit érezni vágyott: otthont, védelmet, oltalmazást a felnőtt világ kíméletlensége ellen.
- Anya... - suttogetta.
A nő arca hozzásimult.
- Tudom... maradj csöndben, Jimmy! Minden rendben van. Most itt vagyok. És nem fogom hagyni, hogy téged bántsanak.
Mindketten tudták, hogy ez hazugság, de kegyes hazugság volt.
Kétségbeesetten akartak hinni benne. A nagyszoba másik végében Delta még mindig ott terpeszkedett magas trónusán. A szék karfáit gombok és kijelzők borították, akár egy kezelőpultot. Ujjai úgy jártak a billenőkapcsolókon, mintha egy hobbantorgonista játszott volna valami modern, eszelős ritmusú darabot. Arca megmerevedett, szeme összeszűkült a koncentrációtól. Egyszer-egyszer lenézett a két kuporgó alakra, egy pillanatig várt, majd visszatért munkájához.
- Jimmy - suttogetta Tabitha. - Add oda neki, amit akar! Mondd el neki!
A fiú még mélyebben belenyomta orrát az asszony vállába.
- Nem tudom - motyogta. - Nem tudom, mit akar.
Az anyja szorosabban átölelte.
- Rendben van. - Várt néhány másodpercet, aztán megszólalt: - Ismételd el, amit mondott. Én talán tudok...
Jimmy kissé megemelte a fejét. Tabitha összeborzolta a haját, és belemosolygott a véraláfutásos szemekbe. Mélyen belül gyilkos haragot érzett. Ártani akart annak a férfinak, aki ezt tette az ő fiával.
- Ó, Anya...! - nyelt, köhögött, majd újra nyelt egyet. Lázasnak és gyengének érezte magát. Lehet, hogy Deltának igaza volt. Valami zabálta, rágta belül.
Jonathan... Igen, Jonathan felhasználná őt erre.
Mély, nehéz moraj hallatszott, egy tompa, távoli hang. A fedélzet megremegett, majd olyan érzésük támadt, mintha süllyedni kezdett volna. Delta megint felnézett.
- Én feltartom őket, fiú - mondta. - Ezzel együtt jobban teszed, ha iparkodsz a válással. Rosszul nézel ki.
Jim ránézett, aztán elkapta a szemét. Ocsmány szederjes foltok jelentek meg Delta pergamenszerű arcán, és a foltok közepén vörös, nedvedző fekélyek. Most már szinte folyamatosan köhögött. Jim azon tűnődött, hogy talán szerencséje lesz, és Delta meghal. De nem, az nem oldana meg semmit. Ha Delta meghalna, Jim is gyorsan követné.
Legalábbis Delta szerint. Lehet, hogy hazudik? De nem úgy érezte magát, mintha hazugság lenne.
- Jimmy...?
- Anya... Azt mondta, kell hogy legyen egy kód. Videofelvételt látott apáról meg rólam. Amikor apa... haldoklott.
Tabitha megcirógatta a haját.
- Tudom. Folytasd!
- Apa mondott nekem valamit. Valami számokat. Delta azt hitte, a kódszámokat, a

kódot, ami feloldaná azt, amit bekódoltak a DNS-embe.
De nem működött. Egy számítógéprendszer kontrollál... egymáshoz kapcsolt emberi elméket. A Plebs...

Olyan halkan mormogott, hogy a nő egy szavát sem értette. De hagyta, hadd folytassa; szorosan ölelte magához, miközben agya örületes sebességgel dolgozott.

- Azt mondta, hogy anyám, az igazi anyám; elrejtett valamit a DNS láncban, és ő tudni akarja, mi az. Azt mondja, ha megkapja a kódkulcsot, használni tudja a szuperkomputert, tudod, azt az elmehadseregnek nevezett valamit, és akkor ki tudja deríteni, hogy mi van bennem. Ez kell neki: a kódkulcs. - Újra Lehajtott a fejét, a nő ölelésének melegét keresve. - De én nem tudom, mi az.

Egy sziréna üvöltött bele a szoba csöndjébe, egyre erősödött, aztán vijjogása abbamaradt.

- Igyekezz, fiú! Mindjárt kifutunk az időből. - Mondta Delta.

- Oké, Jim. Minden rendben lesz. Majd kitalálunk valamit... - A nő megcsókolta csuromvizesre izzadt haját. - Eddig még mindig sikerült, nem?

A nő mosolyt erőltetett az arcára, de a fiú nem látta. Micsoda rémálom! Jim feje fölött Deltára pillantott, és azt kívánta, pusztuljon el ez a szörnyeteg. Bár úgy tűnt, ott esik szét darabokra a szemei előtt, még mindig életben volt.

Jim lágy, szuszogó hangot hallatott. A nő visszafordult hozzá.

- Emlékszel a játékra? - kérdezte. Talán ha el tudná terelni a figyelmét erről a borzalomról, ha meg tudná nyugtatni...

Újabb szipogást hallott.

- "Valahol mindig reggel van", Jim. Jim?

A fiú egyszer csak elhúzódott tőle. Könnyek csorogtak le az arcán, de sikerült kipréselnie magából egy apró mosolyt.

- Henry Wadsworth Longfellow - mondta.

- Ühüm, ühüm... Honnan is?

- "Castine bárója".

A nő a fejét rázta.

- Nem, nem...

- Pedig tényleg - mondta Jim. - Biztos vagyok benne.

A nő elmosolyodott, egy pillanatra megkönnyebbülést érzett.

- Kár, hogy nincs nálad a könyv.

- De igen. Ott van valahol a csomagomban. Elvették... - Sápadtan elmosolyodott.

- De tudom, hogy igazam van, Anya. Látom az oldalt a fejemben. 110. fejezet, jobb felső bekezdés. Körülbelül... hmm... a második sor. Abbahagytam.

- Anya!

- Mi történt?

A fiú teste a nőéhez feszült.

- Megvan - suttogta hevesen. - Megvan!

- Jimmy, mi van meg?

Jim azonban már feltápáskodott a kanapéról, nyitott szájjal, vadul lengetve egyik kezét.

- Delta! Hol van a hátizsákom?

- Micsoda? - kérdezte Delta kábultan.

- A fenébe; a hátizsákom! Hol a hátizsákom?

- 3 -

Ott volt benne. Még iszonyú gyengesége ellenére is megtalálta. Most azonban egy másik, sokkal sötétebb feladat előtt állt: ismerte a kódot. De még, ha a saját és anyja életét menti is meg ezzel, odaadhatja-e Deltának?

Felidézte a Pleb pszichózis szörnyűségét. Ha odaadja Deltának, ami kell neki, ezzel nem segítené-e őt abban, hogy tovább növelje az emberiség elleni végtelen bűneinek sorát? A cél, az eszközök...

- Anya... - suttogta.

A nő közelebb hajolt.

- Apa mit szeretne, mit csináljak?

A nő rábámult, szemében olyan mély részvétellel, hogy a fiú majdnem elsírta magát.

- Az apád halott, Jim - mondta. - De férfinak nevelt téged. A döntés most már a tiéd.

- Mami, én öltem meg őt.

A nő megdermedt. Azután felsóhajtott.

- Féltem, hogy így történt - mondta. - Minden olyan gyorsan történt, de megfordult a fejemben.

Jimmy megnyalta ajkát.

- Baleset volt... Megijedtem és hirtelen... meghúztam a ravaszt.

A nő gyengéden megtörölte a fiú verejtékező homlokát.

- És magadat hibáztatod. Nem is tehetsz mást, tudom. De Jim, ne tedd! Baleset volt. Még apád is... - nem fejezte be a mondatot.

Ő azonban folytatta az önostorozást. Szemei lázasan kutattak a múltban.

- Na persze. Éppúgy, mint ahogy baleset volt az is, hogy nem engedelmeskedtem neki, és beküldtem azt a jelentkezési lapot. Ez indította el az egészet. Ez ölte meg. Kétszer öltem meg őt, Anya. Hogy tudnék ezzel a gondolattal élni?

A nő ujjai közé fogta a fiú állát, és hozzáhajolt. Ezzel a lángoló, acélkemény szemmel Jim soha korábban még nem találkozott.

- Úgy, hogy muszáj, Jim... Mert az apád megbocsátana neked. Értesz engem?

Jim értetlenül bámult rá.

- Anya, én...

A nő hangja remegett az indulattól.

- Én bocsátok meg neked, Jim. Én. Megbocsátok neked, mert nincs itt, hogy ő maga tudja ezt megtenni. De én az életben mindennél jobban szerettem Carl Endicottot, és megbocsátok neked!

Befejezte, de szája még mindig reszketett az előbb kimondottak erejétől.

Ebben a pillanatban Jim hirtelen megértette Deltát. Egy magasan fejlett, tökéletes világban a cél nem szentesítheti az eszközöket. De az emberek nem magasan fejlettek, nem is tökéletesek, legalábbis nem mindig azok. Néha csak emberi lények, akik emberi hibákat követnek el.

És az egyetlen reményük a megbocsátásban van.

Lehetséges, hogy egy napon meg tud majd bocsátani magának azért, amit elkövetett apjával szemben. Ha azonban most feláldozza anyját is önfejlésének ugyanazon oltárán, ki bocsát majd meg neki újra? Lehet, hogy Delta ugyanígy érzett régen?

Kicsit elfordította fejét és megszólalt:

- 1992-217-4, 1992-es kiadás, 217. oldal, negyedik bekezdés. - Átlapozta a régi, megsárgult oldalakat. - Itt van. - Mondta, és rámutatott. A nő odahajolt, és vele együtt olvasta a hatsoros bekezdést. Együtt ejtették ki az utolsó szavakat:

- ... a teremtés milliárd éves titkait tárjuk fel...

Aztán így szólt:

- Delta?

Az idősebb férfi megszólalt:

- Igen, igen. Megvan már. Épp betöltöm... meglátjuk.

Jim visszapillantott.

- Farouk el Baz szavai. Skylab: Az űr meghódításának nagy pillanata című könyvéből. - Szünetet tartott. - Ez egy könyv-kód volt. Az egyik legősibb kód, de nem tudod megfejteni, ha nem ismered a könyvet.

Delta felnyögött. Jim és Tabitha rápillantott. Szomorú győzelem kifejezése jelent meg málladozó arcvonásain.

- Megvan - mondta reszelősen Delta. - Még néhány perc. Közben a hadseregemet is teljes kapacitásra állítottam.

Újabb, ezúttal élesebb, tisztább, közelebbi robbanás rázta meg a nagy szobát.

Tabitha zihált, ez alkalommal Jim tartotta karjaiban a nőt.

- Bírd ki, Anya! Minden rendben lesz.

Megfordult, és Deltát bámulta várakozóan. Delta szeme csukva volt.

Az arcát annyira ellepték a fekélyek, hogy vonásai szinte már nem is látszóttak a csöpögő, nedvedző húscafatok között. De szeme, kiragyogva összeroncsolt arcából, még mindig töretlen tudatossággal csillogott.

- Nos? - szólalt meg Jim. - Ez volt az? Megkaptad, amit akartál?

Most már rendben vagyunk egymással? - Bár a szavak erősnek mutatták, hangja remegett.

Delta végigmérte.

- Meglátjuk - mondta.

az állát. Szürke szeme élesen és éberén pásztázta környezetét. Sötétbarna inget és bőrnadrágot viselt. Nyakában egy kis Buddha medállal díszített aranylánc lógott. Halvány izzadságcseppek töltötték fel homlokán a pattanáshegeket. Vézna testéhez képest combja és fara aránytalanul nagynak, karja pedig túl rövidnek tűnt. A hosszú, vékony zongoristaujjak a lézerfegyver markolatára fonódtak. Keresztbefont lábakkal ült, a nőt figyelte, és szabályos időközönként megnyalta az ajkát. Fogai sárgán, tövüknél megfeketedve álltak ki ínyéből. Zsiros, szőke fűrtjei alatt, a jobb füle mögött tompán csillogott a kiberdugó csatlakozója.

Cat fürkészőn nézett rá.

- Ideges vagy? - kérdezte.

A férfi gyors lélegzetet vett, és megrázta a fejét. Egyre erősödő dübörgés hallatszott a Comsat Egy belső termeibe vezető bejáratok irányából. Odanézett, majd visszafordult.

- Ahogy hallom, igen forró a helyzet odabent - mondta Cat. - Minden emberükre szükség lehet.

A férfi merőn nézte.

- Jonathan azt mondta, őrizzelek. Tehát ezt fogom tenni.

Hát persze. Bár ezelőtt soha nem találkozott még vele, ismerte őt.

Ismerte ezt a típust. A drótfelügyeknek nem volt erősségük az önálló gondolkodás. Jó katona módjára követte az utasításokat. Éppilyen könnyedén és boldogan követte volna Delta utasításait is. A világ tele van a hozzá hasonló figurákkal. Kezdte türelmét veszteni. Hogy így legyen vége?! Nekidőlt a támlaként használt koszos bálának, és gondolkodni próbált. Ha el tudna jutni Jimhez...

Akkor mi lenne? Nem tudta. De nem ez volt a legégetőbb problémája:

semmit sem segíthetett neki, amíg itt üldögélt. Lehet, hogy akkor sem tudna segíteni, ha megtalálná, de ennél bármi jobb volt. Bármi jobb volt, mint az aggodás és a tehetetlenség.

- Miért nem engedsz el? - kérdezte, a tőle telhető legtöbb ésszerűséget színlelve. - Most már nem árthatok nektek. Ahhoz túl késő. Jonathannak pedig valószínűleg minden fegyveres kéz jól jön most.

A férfi pislogott, de összeszorította száját, és a fejét rázta.

A nő bólintott.

- Rendben... De legalább próbáljuk meg jól érezni magunkat!

Egy férfi vászoninget viselt. Elmosolyodott, és elkezdte kigombolni.

A férfi pupillái kicsit tágulni kezdtek. Nagyszerű!

A második gombra csúsztatta az ujjait, és előrehajolt, még mindig mosolyogva.

A férfi alig hallhatóan felsóhajtott.

- Talán valamivel... elüthetnénk az időt. Te nem unatkozol? - kérdezte a lány.

A férfi megnyalta az ajkát.

A második gomb is szétnyílt, s ujjai már a harmadikat simogatták.

- Tényleg, Joey, mi baj lehet belőle? Senki nincs itt rajtunk kívül.

A férfi sápadt arca rózsaszín árnyalatot öltött. A nő a harmadik gombbal is végzett, s hideg futott át izzadtságtól sikamlós bőrén.

Joey halkán felnyögött, és térdére támasztotta fejét. Fegyvere ott lógott bal keze mellett, megfélemezte róla. A peep-show-tól megdelejezetten előrenyúlt.

A nő minden erejét beleadta a rúgásba. Pontosan 15 cm-rel célzott a köldöke alá.

A férfi hangosan hörgött, ahogy az összes levegő kiszaladt belőle. Mire összegörnyedt, a nő már talpon volt és rohanni kezdett.

- 5 -

Jonathan keresztülmetszette egy kék egyenruhás tengerészgyalogos torkát, majd rálőtt, ahogy az a földre zuhant. Égő emberi hús sertéssülthöz hasonló bűze terjengett a levegőben, összevegyülve a megperzselődött szigetelés és a zárlatos, sercegő elektromos berendezések fanyar szagával.

A dolgok nem álltak túl jól, de még nem adta föl a reményt.

Ellenőrizte a hevenyészett hologram-térképet, amit a Comsat egyesített központi számítógépeiből lopott el. Nem látta tisztán, hogy mi történik.

Afelől nem voltkétsége, hogy a Trójai ló sikerrel járt. A központi számítógépek már egyáltalán nem működtek: a Jim DNS-ébe kódolt vírus tönkretette őket.

Azonban valami más, talán egy másik számítógép még mindig működött. lehet, hogy

a Comsaton építettek egy kisegítő rendszert is, amiről eddig nem tudtak... Egy dolog biztos: ez a gépezet a fiúba rejtett mikrovírusok ellenére is működött. Szerencsére nem volt olyan erős és hatékony mint a fő számítógépek, s ezért nem tudta feltartóztatni a nagy rendszer fokozatos leépülését.

A járvány még mindig terjedt: gépek robbantak fel minden ok nélkül, néhány légzsilip beragadt, fel kellett őket feszíteni, mások meg minden magyarázat nélkül nyitva tátongtak. Teljesen úgy nézett ki, mintha a segítő rendszernek, bármi legyen is az, túl sok dologra kellett volna egyszerre összpontosítania kibertronikus agyát.

Meg aztán más problémák is felmerültek. Jonathan olyan gondosan válogatta meg az embereit, amennyire csak lehetséges volt, mégis közéjük keveredett néhány drótfejű, keresztülcsúszva az ellenőrzésen.

Ezek voltak azok, akik Pleb pszichózisban szenvedtek. Az ilyenek hirtelen megvadultak, üvöltözni kezdtek, és fegyvert emeltek társaikra vagy önmagukra. Úgy gondolta, ha bármi további bizonyítékra lett volna még szüksége ahhoz, hogy tudja, van valami összefüggés Delta és a Pleb pszichózis között, most már az is meglenne. Természetesen a végleges választ nem tudhatja addig, amíg gyilkos ujjai szorosan körbe nem fogják Delta vaskos, zsíros nyakát, de hát...

Mélyet lélegzett erre a gondolatra, majd körbepillantott.

Már jócskán bent jártak a Comsat belsejében, nem messze attól a helytől, ahol a térkép a központi irodákat jelezte. Egyre erősebb védelemmel kerültek szembe, kétségtelenül körömszakadtáig küzdő védelemmel. Nem lesz könnyű.

Jelt adott egy három koszos katonából álló brigádnak, célpont felé irányítva őket. Azok tisztelegtek, majd előresiettek.

Nem, tényleg nem könnyű... de megcsinálják, hacsak a Comsatot segítő komputer nem tud még sokkal többet kihozni magából.

Szemében remény, arcán vérengző vigyor jelent meg, majd előre vetette magát.

Mögötte az árnyékban Cat egy felismerhetetlen berendezés parázsló csomkjai mögül várakozva figyelt. Egy pillanattal később a férfi nyomába szegődött.

- 6 -

Delta magas termét furcsamód elkerülte mindaz a mészárlás, ami a Comsat Egy többi részében zajlott. A szaggatott robbanások tompa moraja áthatolt nehéz páncélzatán, s egyszer-kétszer a fények is villództak ugyan, de máskülönben a hely atmoszférája csendes és nyugodt maradt.

Jim és Tabitha összeölelkezve feküdtek a kanapén, a nő átkarolta a fiú vállát, tartotta, ahogy az köhögött. Megállás nélkül köhögött már, és mostanra vattaszerű rózsaszín habot krákogott fel minden köhögéskor.

Tabitha felpillantott Deltára, aki mostanra úgy nézett ki, mint aki egy horrorisztikus holovideóból lépett elő.

- Az Istenit, csinálnál már végre valamit? - sziszegte a nő, és nehezen kontrollálta dühtől remegő hangját.

Delta vakon fordult felé. Arcán a rothadt hús a félig megszáradt fekélyektől sötét színű és kerges lett. Repedéseiből fehérén villant elő valami. A nő azon tűnődött, talán a csontja az, s bármi is rágja belülről, végül lehámozza majd, egészen a csontvázig.

Delta kinyitotta a száját, amiből csak egy mozgó, fekete O látszott, ahogy megszólalt. Hangja torz volt, bizonytalan, motyogó, mintha hiányzott volna egy darab a nyelvéből.

- ...rajtavagyok... - motyogta. - Meg kell... a saját genetikai kódomat... a hormonjaimat... - Megrázta a fejét. Apró száraz bőrpikkelyek váltak le a koponyájáról. - Mindjárt meglesz... aztán Jim.

A nő elcsendesedett. A férfi nyilvánvalóan az életéért küzdött. Más körülmények között az lett volna leghőbb kívánsága, hogy Lássa őt elveszni - ebben a pillanatban mégis azért imádkozott, hogy sikerüljön neki túlélni ezt a rohamot. Meg a következőt, és az azutánit is, egészen addig, míg...

Tabitha a fiára nézett.

Jim reszketett. Bőre forróságot árasztott, mint egy fűtőtest. Nyál csorgott le az arcán. Tabitha letörölte, majd megérintette homlokát.

Lassan felé fordult a fiú. Nyitott szemének fehérjéje olyan színű volt, mint a tojássárgája, és tekintetét képtelen volt a nőre terelni.

- Jimmy... - suttogta az asszony, aztán újra Delta felé fordult. - Siess már, te átkozott! Haldoklik...
- ... mint mindnyájan.

- 7 -

Delta felsóhajtott, és száműzte gondolataiból a nő irritáló panaszkodását. Mintha nem lenne elég dolga...

Fogalma sem volt arról, hogy nézett ki kívülről. Nem jutott el odáig, hogy megnézzze magát, noha a megfigyelt jelekből ítélve valószínűnek tartotta, hogy nincs túl jó bőrben. Nem számít. A hús helyrehozható. Elsőként azonban le kellett győznie a belsőjében garázdálkodó húsevőket, azzal együtt, hogy figyelmének egy részét lekötötte a Plebs hadsereg, amely lassan, de biztosan utat égetett, kaszabolt magának Delta belső védőerődje felé.

Óritó! Hívott erősítést, úton is voltak már, de, mint általában az ilyen esetekben, kétségtelen volt, hogy már minden lezajlik, mire a megjelölt helyre érkeznek. A folyosókon tulajdonképpen a percek háborúja folyt, az pedig órákba telt volna, hogy a Földről bármely hatékony erőt felküldjenek, vagy az elosztó központban állomásozó útegeket átcsoportosítsák a főhadiszállásra.

A Pleb csapatok vezetői nyilvánvalóan gyanították, hogy létezik az Elmelánc-rendszer, de nem tudták. Ez volt Delta egyetlen előnye. A Plebs az emberiség hasznavehetetlen rétege. Deltát megdöbbenetette, hogy ennyi bajt okoztak neki. Honnan volt ehhez elméjük, s ami még fontosabb, szellemi kapacitásuk...?

Akármi is legyen a válasz, már nem sokáig fogják élvezni a rajtaütés váratlanságából származó előnyöket. Mélyen bent járt önmagában, egyéni módon hozzácsatlakozva az elmelánc-rendszer kontrollpultjához és összekötő generátorához.

Imádta az érzést, ahogy a nyers áram átjárta, amikor a gépekre csatlakozott: az önműködő, önálló válaszadásra képes kapcsolók trillióit, melyek folyamatosan dolgozták fel és továbbították a milliárdnyi lüktető elme által betáplált adatokat. Kezdetben a rendszer kicsi volt, de fejlesztése elért egy olyan pontig, ahol már magától épült. Technológiai szempontból ez akkora mérföldkő volt, mint annak idején a piramisok vagy a Kínai Nagy Fal. Egy olyan emberi alkotás, amit még a távoli jövő generációi is láthatnak majd.

Fordulópont az emberiség történelmében.

A saját találmánya. Igen, tényleg az. Lelkének árnyékos sarkában azonban tudta, hogy kié volt az inspiráció. Kate volt az, akiben fellobbant az első káprázatos megérzés, amit aztán ő elvett tőle, finomított rajta, kisimította a durva széleket, és működésbe hozta az első esetlen, kezdetleges hálózatot. Nélküle nem tudta volna megcsinálni. Annyira nem volt egocentrikus, hogy ennek ellenkezőjét higgye. De ugyanezzel a higgadt okfejtéssel megértette azt is, hogy Kate sohasem tudta volna azt az első ötletszikrát eljuttatni e bámulatos technológiakatedrális megvalósulásáig. Egy dolog miatt: nem volt elég kemény, nem volt elég vérszomjas ahhoz, hogy meghozza azokat a döntéseket, amelyeket muszáj volt meghozni. Szükséges, de fájdalmas döntéseket.

Mindez azonban a múlthoz tartozott már, és most, az elmúlt tizenhat évet tekintve először fordult vele elő, hogy olyan támadás érte, amiből úgy tűnt, hozzá méltó ellenfélre akadt. Bizonyos szempontból szívderítő érzés volt ez. Majdnem annyira, mint maga az elme-rendszer megszületése...

Az pedig - ő, Istenem! - olyan volt, mintha ő maga lett volna Isten. Soha nem tudta megmagyarázni, még kevésbé felfogni azt saját elméjével. Lebegni a sötétben, érzékelni a milliárdnyi duruzsoló agyat, ahogy jelenlétük átsugárzott a gépeken, minden utasítására válaszoltak. Néha úgy képzelte el őket, mint egy végtelen jégtáblát, néha pedig, mint lángoló tüztengert, máskor viszont az univerzum legnagyobb templomi orgonájának... és játszott rajtuk.

Ez függőséget okozott. Tudta, hogy énjének egyik része végleg ott ragadt kint, szellemként kószálva a csendben, és az évek során lassanként levált belőle. Nem zavarta, sőt, valójában örömmel töltötte el ez a kettősség.

Felsóhajtott. Itt az ideje munkához látni. A kód, amit megkapott, minden szükséges zárat megnyitott, és rendelkezett már a fiú DNS mintájával is. Most már csak el kellett olvasnia. Megint Istennek érezte magát, aki, saját enciklopédiáját olvasgatja, annyi különbséggel, hogy ezeket a sorokat Kate írta. Üzenetek. Feljegyzések a múltból. Eltűnődött azon, vajon tudta-e, gondolta-e a

lány, hogy ő egyszer majd elolvassa ezeket a dolgokat. Az utolsó kívánságát és végrendeletét.

Izgatottan fogott hozzá a feladathoz, jó és következetes elemző módjára. Ezzel egy időben pedig elméjének egy kis részével pusztítani kezdte a behatolókat, mind a testében, mind a támaszponton. Nem igényelt ez részéről különösebb összpontosítást. Olyan volt, mint csótányokra vadászni...

- 8 -

- Vigyázz! - üvöltött Jonathan. Fedezékbe ugrott a sötét folyosóról kizúduló lézerböglyök raja elől. Kikémlelt egy irodai íróasztal füstölgő maradványa mögül, ami a folyosó eltorlaszolására sietve összetákolt barikád egyik része volt, és kilőtt néhány rövid sorozatot. Az egyik kis gyilkos bögly sistergett, majd fényes kék lánggal elégett.

Egy rémálom volt, ahogy a füst, a forróság és a hirtelen, váratlan halál érzése egybevegyült. Bekapcsolta gégemikrofonját és kommunikátorát annak reményében, hogy hall valami értelmes dolgot, de a parancsfrekvenciákon a pánikszerű rikoltozáson kívül semmi nem történt. Vesztesre álltak. Valaki, valahogyan nagyon nagy hibát követett el, és feltételezte, hogy hamarosan megfizeti ezért az ilyenkorszokásos árat.

Leguggolt, beletúrt a zsákjába, kivett egy új tárat, és betöltötte a fegyverébe. A közelében ott volt egy nő, akit alig ismert, zömök, széles vállú. Kerek, kifejezéstenen arcát csíkosra festette a füst és az izzadtság. Alvadt vérpatakok kigyóztak végig sima homlokán, lefelé haladva, keresztezve a bal szemét, ami kidülledve, vakon meredt a világba. A nő zihálva kapkodta a levegőt, valószínűleg sokkos állapotban, de még így is szorosan markolta nagy, régimódi golyószóróját.

- Mary! - suttogta a férfi rekedten.

Nem fordult felé. A fenébe, mi a neve? Megragadta a vállánál fogva.

A nő összerándult, az ép szeme tágra nyílván forgott üregében. Háborús idegkimerültség, mánia, akármilyen... de talán tehet még valami jó szolgálatot. Rámutatott a nagy zsákra, amit idáig cipelt, s ami most a térdén pihent, ahova letette.

- Belül... - morogta. - Az egyik rudat.

A nő rámeredt, aztán biccentett, és elkezdett kotorászni. Kihúzott egy szürke, szögletes, kb. 15 cm hosszú, 2 cm széles csomagot; és kérdően nézett a férfira. Az bólintott.

- Ott szemben, arra a falra. Csak tedd fel, mágneses, oda fog tapadni, aztán fuss, mint az örült. A többi elintézem én.

A nő ide-oda ingatta a fejét, mély lélegzetet vett és megfeszült. A férfi a vállára ütött, erre felugrott, átszaladt a barikádon, cselezve, kanyarogva. Leselkedett, figyelt és várt, majd átugrott egy szétlőtt lézerbögly halmon, oda, ahol a következő légzsilip kontrollrendszerének kellett lennie. A férfi megnyomta a kezében szorongatott kis távirányítót. A nő eltűnt egy vakító, sárga tűzgolyóban, a robbanás pedig megtisztította a terepet a többi böglytől, és kiszakította helyéből a légzsilip ajtaját.

- Bocsáss meg, Mary! - mormogta. - Tudod, hogy van ez...

Nem habozna megölni bárkit közülük, ha ez kellene ahhoz, hogy kezébe kaphassa Delta petyhüdt nyakát.

Még egyszer körülnézett, majd átvette magát a barikádon. Már csak egy ajtó, egyetlenegy ajtó maradt hátra...

XV. FEJEZET

- 1 -

Aztán megértette, hogy működik. A nő a DNS kettős spirálját használta föl arra, hogy az üzenetét kódolja. Minden egyes "láncszem"-ben el rejtethetett egy 0-t vagy egy 1-et attól függően, hogy a DNS négy alkotóeleméből melyik kettőből állt az adott rész.

Ezért tökéletesen alkalmas volt arra, hogy a számítógépek bináris nyelvére lefordított üzenet hordozója legyen. Lehet, hogy első hallásra bonyolult a rendszer, de jobban megvizsgálva hihetetlenül egyszerűnek tűnt. Ráadásul a DNS emberi tereket tekintve rövidke molekulájába adatok milliárdjait lehetett elrejtteni.

Delta felsóhajtott, ahogyan a nő munkájának titka végre feltárult előtte a suttogó sötétségben. Összehívta milliárdnyi szellem-szolgáját, és munkára fogta őket. Aztán várt. Hogy mennyi ideig? Nem figyelte és nem érezte. Az idő lényege és minősége is megváltozott, amint beleolvadt az elme-rendszerébe... Ahogy egyre több elmét kapcsolt egymáshoz, néhányuk összeomlott a feszültségtől. Saját elméjének egy része érzékelte a hibát, és azt is értette: minden egyes sercenés azt jelzi, hogy épp egy emberi lény vált meg józan eszétől. A Terra Rendszer minden egyes lakott bolygóján, még a távoli Wolfbane-en is, őrvongó és tombolni kezdett a Pleb. Elérte őket az erőszakhullám, az őrvongó roham. De ő mindezt figyelmen kívül hagyta. A végeredmény igazolni fogja az eszközeit... És ez az, aminek valóban értelme van. Kate, az ő Katy-je

hátrahagyott valamit. Oly döntő fontosságút, hogy még arra is hajlando volt, hogy saját fia legbelső lényegévé tegye, és titkosírásként beépítse DNS-ébe. Kate fonta saját fia életfonalát, s beleírta a sorsát.

Míg az elmerendszer a dolgát végezte, néhány szellemet ráállította Jim DNS-ének vizsgálatára. Ó, igen. Jim kiköpött anyja. Delta ugyanolyan jól ismerte Kate genetikai felépítését, mint a sajátját.

Az öröklődések tisztán látszottak. Ugyanolyan nyilvánvalóan, mint a Carl Endicottól kapott...

Delta megtorpant.

Nem. Ez egyáltalán nem nyilvánvaló. Újra megnézte. Nem volt kéznél Carl Endicott genetikai képlete. Miért is lett volna. Egy hétköznapi fickóé, aki csak egy alkalmazott volt nála, és aztán elárulta őt. De elő tudta keresni a mozgóképes vázlatot róla.

Delta zihálni kezdett. Nem, a többi öröklődés nem Carl Endicottól származott, hanem...

Elméje cikázni kezdett. Nem volt hajlandó szembenézni a vizsgálgódás eredményével. Mintha mélységes mélyről törne föl, hullámokban tört rá a reszketés. Egy tizenhat éven át érintetlenül hagyott titok készült a felszínre törni.

Az összetéveszthetetlen mintázat, amit a legjobban ismert a világon, összekeveredett Kate-ével. Anya és apa együtt, összeölelkezve az utódokban fennmaradó öröklétben. Oly hétköznapi, és ebben az esetben mégis oly pusztító. Egész világa, amit az elmúlt tizenöt évben épített keserűségből és árlásból, most széles lengésekkel ingott.

Amikor idáig jutott gondolatainak futtatásával, mikor elméje már pucéron és a felfedezéstől sokkosan vibrált, a szellemek is befejezték munkájukat. A végeredményt, mint súlyos, tömör követ görgették elébe: Kate titkát.

Delta felüvöltött.

- 2 -

A riasztás már jó néhány perce vijjogott a fülében, de Steele elfoglalt volt. Állig vértben, tíz férfi erejével felruházva engedte át magát az öldöklés szenvedélyének, és most vér csöpögött férfias

ökléről. Lézerfegyvere annyira forró volt, hogy szabadkézzel még a markolatához se lehetett volna sérülések nélkül hozzáérni.

De ekkor megállt, s megpihent egy kicsit a füstös folyosó keresztesződésében. A sisak arcvédő-lemezébe épített képernyőjén újabb felhívás kezdett villogni bíbor betűkkel. Egy hevenyészett térképvázlat jelent meg alatta, és piros fénnel lüktetett rajta a kijelölt pont.

- A belső védelmi rendszer ajtaja - motyogta maga elé Steele. - A támadók már az utolsó bástyáinkat ostromolják. Hogy történhetett ez meg? Most már maga Delta került veszélybe.

A nő lenézett a lába alatt vonagló szerencsétlen trógerre. A francba! Fáj a háta.

- Bocs, öregem. Vesztettél - mondta a nő a férfinak, és belétaposott.

Hallotta a roppanó csontok reccsenését, és látta, ahogy a sebhelyes arc elernyed, kisimul, megbékél. A fickó ingjére tűzött, kézzel karcolt műanyag tábla csak annyit mondott: "Joey".

- Sajnálom... Joey - suttogta Steele, maga sem értve, hogy ezt most miért mondta. Aztán Delta felé vette útját. Habár egyáltalán nem volt babonás, valami mégis azt súgta neki, ez lesz az utolsó bevetése.

Végül is, egész életét mellette töltötte, és attól se érezte rosszul magát, ha arra gondolt, most esetleg vele együtt kell majd meghalnia is.

Hogy miért kell? Harcos volt. Felvállalta ezt a sorsot.

Felesküdött.

- 3 -

Ez több volt, mint amit el bírt viselni. Mikor Kate utolsó üzenete eljutott hozzá - nem azok a tudományos felfedezések, amiket azután tett, hogy Delta eltaszította magától, hanem az egyszerű emberi szavak, amik úgy sodródtak feléje, mint azok a régi, elfeledett lágy simogatások -, sírni kezdett. Mindennek ellenére, még a halálos üldöztetés közepette is, amit Delta folytatott a nő ellen, Kate megtalálta a módját annak, hogyan juttassa el hozzá átokkal felérő áldását:

- Még mindig szeretlek...

- Neee...!

- ... Még mindig...

- Nem! Nem! Nem! Nem.

- Szeretlek.

Delta megváltozott. Mert így kellett lennie. Valaha más volt, egy másik ember. De olyan döntéseket hozott, melyekben saját magát, azt a másik embert is föláldozta, mert azt hitte, ennek így kell lennie.

Megtörtént. Olyan életet élt, amelyet, és ezt már nem lehet visszacsinálni. De most, az elfeledett évek mélyéről halk suttogásként érkezett hozzá a nem keresett, nem remélt szó. A szerelem üzenete.

Kate még akkor is szerette őt, mikor tönkretette.

Minden összeomlott. A gondosan fölépített rendszer nem tudott ellenállni. Mi több, szíve, amiről azt hitte, hogy a kötelességen kívül mindenre érzéketlen, most egy lágy simítástól szilánkokra tört:

A szerelem érintésétől.

Megölte a nőt, mert azt gondolta, erre is szükség van a céljai eléréséhez, és emlékét is eltemette. De Kate még ekkor is szerette őt.

Szerelme újraélesztette a férfit, aki valaha élt, de elhitte magáról, hogy meghalt benne. Most ez a férfi előlépett, ki a múlt félhomályos báltermeiből. Most, itt a jelenben a múlt üzenetét megértve rádöbbsen, mitől válik magasabb rendűvé egy cél. Hiába hitte a sajátjáról ugyanezt, ha egy dolog kiveszett minden célból és minden eszközből, amit csak elfogadott: az ember maga.

A szerelem új életet adott neki.

De volt céljai most a szeme előtt változtak át legsötétebb bűneivé.

Ott lebegett a sötétben. Körülvették az őt szolgáló szellemek, azok az ismeretlen emberi lények, akik szorgosan továbbították a kifogyhatatlan üzeneteket, egyenesen az ő irányító elméjébe.

Szolgák. Néhány százalékuk már attól összeomlik, hogy Delta figyelni kezd általuk. Az összekapcsolódásban áramló energia kiégeti emberi agyukat. Az a kapcsolat, ami ezt az egész elmerendszert létrehozta, s amit Delta szentként tisztelt. Oltárán feláldozta saját életét, szerelmét, családját, reményeit, álmait; mindent, ami számított, csak azért, hogy valami magasabb rendűt hozzon létre és tartson fenn.

Az oltáron pedig ez állt rozsdás betűkkel: a cél szentesíti az eszközt.

Most viszont az áldozatok búzló maradványai a mentális üszkők mocsárszagával töltötték el Delta orrát. A szénné égett maradványok:

Kate-é, az emberi kapcsolatoké, a szerelemé, amit Kate-tel együtt élvezhetett volna - és ami a legborzasztóbb -, a jövő reménye, ami az övé lehetett volna. Nagyot tévedett.

A horrorba illő áldozatok sora mind felesleges volt, mi több, perverz. Várnia kellett volna még, időt kellett volna adnia Kate-nek, hallgatnia kellett volna rá. De nem, ő nem ezt tette. Ott voltak azok az átkozott célok, amikkel igazolta

a még átkozottabb eszközeit, hogy oly erkölcstelenül áldozott fel mindent és mindenkit. Most pedig itt lebegett a füstölgő romokat figyelve. Tabitha fölemelte a fejét. A hatalmas, bomladozó valami, ott azon a trónszerű emelvényen, teli torokból üvöltött. Nedves bőrdarabkák röpködtek szerteszét, ahogy a monstrum a vaksi szemeket fedő szemhéját tépdeste. Tabitha megremegett. Mit jelentsen ez? Delta haldoklik? Jim halkan nyögdécselt. A Fiú ki-besétált az öntudatot és eszméletlenséget elválasztó kapun. A rövid, tiszta pillanatokot hosszúra nyúló delíriumos állapotok követték. A lázas rohamok lassan felemésztették, s akármiféle ördögi teremtmény került is a szervezetébe, az folyamatosan és látszólag megállíthatatlanul munkálkodott benne. Tabitha hiába ölelte szorosan magához, a kínzó köhögési rohamok görcsös rángatózása nem hagyta nyugodni a fiút. Letörölte Jim szája széléről a rózsaszín habot, és Deltára meredt. Egyetlen reménységére – Jim egyetlen reménységére. – Meg ne halj nekem, te átokfajzat! – motyogta. – Mentsd meg a fiamat! Jim újra köhögni kezdett.

- 5 -

Delta puffadt teste már kezdett darabokra hullani, mert még mindig nem indította el a genetikai gyógyprogramot, amivel kiirhatta volna szervezetéből a molekuláris masinákat, amelyek igyekeztek őt ízekre szagatni. Túlontúl lefoglalta eddig magát a többi dolgával. De a fizikai roncsolódás ellenére most tiszta elmével látta és értette, hogy mi történik vele, és ez a tisztánlátás rosszabb volt az örületnél, mert nem fordulhatott el az igazságtól. Ahogy közeledett a vég, a legjobban a fantáziája gyengült. Már képtelen volt elképzelni, hogy mi minden történhet vele. Annakidején az elme-rendszer lehetőségeitől elcsábítva és az eredeti felfedezés zsenialitásától megszédülve hajlandó volt figyelmen kívül hagyni a hibalehetőségeket. Nem így Kate. De ő Kate-et is figyelmen kívül hagyta. Félreállította annak ellenére, hogy az egész kutatás lényegét a nő dolgozta ki. Delta ekkor követte el első nagyobb bűnét: hagyta, hogy önelégültsége fölülkerekedjék a józan megfontolásokon. Aztán a hiúság rontotta meg, végül már a gyilkosságtól sem riadt vissza. Delta újra ellenőrizte a nő eredményeit, de nem talált bennük hibát. Kate hitt a saját képzelőerejében, és hitt saját zsenialitásában, de hajlandó volt látni, érzékelni is, és ez elvezette őt az áttörésig. Szóval, mialatt Delta megkaparintotta magának Kate első, de még nem pontosított felfedezésének gyümölcseit, addig a nő továbbhaladt a kutatásban, és sikerrel járt. Minden annyira szorosan kapcsolódott egymáshoz: a Pleb pszihózis, az elme-rendszer és a többi. A nő rájött, hogy az összekapcsolódás módszerével van a baj. Hogy így az elmelánc-rendszer minden egyes használatakor a benne résztvevő emberek egy bizonyos százaléka akkora nyomás nehezedik, hogy agyuk felmondja a szolgálatot. Az új program, amit kidolgozott, helyre tudta volna állítani ezt. Ennek köszönhetően az új láncolat a régi hatékonyságát és erejét megszázsorozhatta, megezerszerezhetette volna! Az is megtörténhetett volna, hogy az emberi faj összes egyedét összekötve egyetlen nagy hálózatba, létrehozhatták volna azt a hatalmas szellemet, amit semmilyen komputer utol nem érhet, s ami az univerzum legnagyobb titkaira is képes lett volna választ találni. És ő mindezt eldobta magától! Ha csak néhány hónapot várt volna még... Ha egy kicsit is megbízott volna Kate-ben... Ha képes lett volna elképzelni a lehetőségeket... De nem ment neki. Tizenhat év. Mi mindent tudtak volna végrehajtani ennyi idő alatt Kate továbbfejlesztett elmelánc-rendszerével? Megborzongott. Képzelőereje, ami már annyira elfakult, most csikorogva felelte: Bármit! Mindent! A lehetőségek végtelen tárháza nyílt volna meg előttük. Véget érhetett volna az idegen technológiáktól való rettegés. Kate egyetlen ugrással megelőzte az összes idegen fajt, amelyekről addig tudtak. Ha a jövő tudományának a számítógépek ereje, sebessége és tudása adta a táptalajt, akkor Kate olyan szerkezetet fejlesztett ki, amivel bármi megoldhatóvá vált. Tizenhat év alatt az emberiség akár...

De nem. Mind ehelyett az emberiség a sárban tapicskolt, alig bírt lépést tartani más úrtársadalmakkal, mialatt ő ragaszkodva származásának és törekvésének felfedezéseéhez, annyi elmét kényszerrel összekapcsolva és megkínózva, ráerőltette magát a kormányzatra. Elbarikádozta az emberiséget az univerzumtól. Láthatatlanná téve számára a világot.

És még őt is megölte.

Megrázkódott. Mi lett volna, ha Kate lassabb, vagy Delta gyorsabb, és a nőnek nem marad ideje, hogy hátrahagyja a megoldást.

Így is alig volt rá lehetősége. Bujkálnia kellett, és félelemben dolgoznia.

Mégis. Megtalálta a hiányzó láncszemet, megalkotta a teljes művet, és egyszerű jelekkel rejtette el az egyetlen teremtményben, akihez Deltát magát is emberi, és nem gépi kötelékek fűzték.

Ó, a kistigris! Te lángoló fényesség!

Jim. A titokból épült a húsod. Sejtjeidben rejlik az emberiség reménye. Jim... Félelemtől reszketve tért magához Delta, és zűrzavart talált maga körül.

- 6 -

- Rosszul vagyok - konstataulta Jim.

Fölemelte a fejét, és pislogva próbált tájékozódni. Mindent olyan homályosnak látott. Erősen összeszorította szemét, mintha ez javíthatná a látását. Aztán, újra körülnézett, és a tárgyak körvonalai lassan élesedni kezdtek.

- Anya?

Tabitha a füléhez hajolt.

- Maradj nyugton, Jimmy.

Jim rájött, hogy meggondolatlanság lenne most hangoskodni vagy bármit is tenni, mielőtt megfigyelné, milyen helyzetben vannak. Lassan forgatva fejét anyjára nézett. Szeméből és arcáról aggodalmat olvasott le. Érte aggódott.

Jim megpróbált mosolyogni.

- Semmi baj, Anya. Minden rendbe jön.

Nem tudta, hogy igazat állít-e. Valójában kételkedett benne, de muszáj volt valamit mondania. Tabitha tekintetében rettegést látott.

- Anya?

- Shh... Pihenj, és maradj csöndben! Takarékoskodj az energiáddal!

Jim körbenézett. Most már látta, hogy mi veszi körül. Megpróbált emlékezni a történetekre: a hosszú útra, a Comsatra, Deltára.

Fölpillantott a magas trónra, és látta az ernyedtestet, ahogy ott terpeszkedik, mint valami ókori, rettegett uralkodó.

Delta arcának egy része egyszerűen leolvadt. Fehér foga és koponyája fehéren világított ki a roncsolt szövetek alól. Öltöztető alatti testének többi része szinte alaktalan masszává vált. Bőre lehámlott, és belső részei összetartó erő híján, önkényesen kitüremkedtek, és megtöltötték a buggyos ráncokat.

Fizikai képtelenségnektűnt, hogy ebben a zsigerkupacban még élet legyen. Jim beleit felkavarta a gondolat:

- Az utolsó remény... halott.

Delta megmaradt szeme hirtelen felpattant. Tabitha majdnem felsikoltott. Zilálva fojtotta magába a feltörő hangot. A terem túloldalán felpattant az ajtó, és Cat rontott be maga előtt egy lézerpisztolyt tartva.

- Jim!

A fiú erőlködve emelte fel egyik karját, hogy a lány felé intsen.

- Erre... - suttogta elhalón.

Cat észrevette és odarohant hozzá.

- Hála istennek! - mondta a lány.

Tabitha Jim elé hajolt, hogy védelmébe vegye, ha kell. A lány a pisztollyal mutogatva mutatkozott be.

- Én Cat vagyok. Te ki vagy?

- Az anyám - motyogta Jim.

Időbe tellett neki, mire felfogta, hogy erre azért volt szükség, mert Tabitha még nem ismerte Catet. A számára legfontosabb két nő.

Valamiért annyira viccesnek találta a helyzetet, hogy kuncogni kezdett.

- Anya! Cat a barátom - mondta.

Érezte, ahogy Tabitha fölenged, és visszahúzódik.

- Tehát te vagy Jim anyja - szólalt meg Cat.

Tabitha csak bólintott.

- Nos - folytatta Cat -, nincs túl sok időnk. Ki kell jutnunk innen. A Comsat omladozik. Sietnünk kell.

A lány lenyúlt, megragadta Jim karját és megpróbálta talpra állítani, de Tabitha visszahúzta.

- Nem!

- Mit nem? Megbolondult, asszonyom?

Tabitha zavaros magyarázatba kezdett.

- Van benne valami, ami mardossa. Ami meg fogja ölni, hanem szedjük ki belőle... és az a férfi, ott fenn, az egyetlen, aki segíteni tud rajta...

- Micsoda? - bámult rá döbbenten Cat.

- Így igaz, Cat - suttogta Jim. - Jonathan belém ültetett valamit, aminek az volt a feladata, hogy megölje Deltát. De engem is kikezdett.

Jim megpróbált mosolyogni, de egy újabb köhögési roham megghiúsította a halvány kísérletet.

- Jézusom! - motyogta Cat Jimre bámulva.

Ekkor megszólalt Delta.

- Lehet, hogy nem fog használni... De hátha... Hozzátok ide, hozzám! - hangja halk volt, reszelős. Alig lehetett érteni.

Cat hirtelen megfordult, és Deltára irányozta pisztolyát.

- Ne! Ne tedd, ha meg akarod menteni-a fiút! Mondtam, hogy hozzátok ide.

Halk nyekergés hallatszott. Delta trónemelvénye kezdett roskadozni.

Delta hívogatón intett egyik kezével. Pusztá csont villant elő tenyerének éléből. Delta nem vett róla tudomást.

Cat visszafordult Tabithához.

- Hozzad!

Tabitha bólintott. Egyik karját Jim dereka alá csúsztatta, hogy segítse felállni.

- Nincs más reményünk, Cat. Segíts! - nézett fel a tétovázó lányra.

A két nő erejét megfeszítve, nyögve, morogva vonszolta át a termen Jim testét Delta trónja felé, ahol a foszladozó férfi, mint haldokló isten az utolsó áldozást, úgy várta őket.

Már félúton jártak, mikor egy halk hang így szólt:

- Hagyd a csudába, Cat! Úgyis vége...

- 7 -

Cat megfordult.

- Jonathan!

Az ajtóban állt. Kontúrjait füst vette körül. Arca higgadtságot tükrözött, de szeméből zavarodottságot olvasott ki Cat. Feléjük biccentet, és belépett a terembe.

- Rosszul néz ki a kölyök - mondta, miközben egyre közelebb ért hozzájuk.

Kis irányváltoztatással Delta felé vette útját, aki alatt az állvány teljesen bemélyedt talapzatába, s így trónja már nem volt más, mint egy egyszerű karosszék néhány konzollal ellátva. Delta kopasz fején még mindig ott volt az ezüstös csillogású sisak, aminek segítségével összekapcsolódott az elmelánc-rendszerrel.

- Szevasz, öregfiú! - rikkantott Jonathan. - Régóta szerettem volna találkozni veled.

Cat Tabithához támasztotta Jimet, és Jonathan után sietett.

- Ne tedd, Jonathan! Ha megölnöd, akkor vele együtt Jim is meghal.

Jonathan értetlenül nézett a lányra.

- Igazán? És akkor mi van?

Cat eléállt, és a szemébe nézett.

- Az istenit! Hát nem érted? Mindkettő haldoklik. Amit Jimbe ültettél, most mindkettőjüket szétszedi. De ő meg tudja ezt állítani.

Meg tudja menteni Jimet. Azt mondta, megteszi.

- És te hiszel neki? Persze, hogy haldoklik. Én intéztem el. De érezni akarom tenyereim közt a torkát, ahogy a szuszt is kiszorítom belőle. Érted ezt, Cat? Dehogyan érted... Menj az utamból!

- Nem, Jonathan. Én ezt nem fogom hagyni. Jim ártatlan! Semmiről nem tehet. Nem érdemelte ki ezt a büntetést.

- Oh! Még hogy ártatlan... Most nevetnék, ha nem lenne rég elegendő ebből az egészből, Arra nem gondolsz, hogy hányan haltak meg amiatt a fattyú miatt? Róluk megfeledkeztél? - Jonathan nagy levegőt vett, és így folytatta: - Hagyd abba a nyafogást, Cat, és tűnj az utamból!

Jim eddig Tabithának támaszkodva ácsorgott a háttérben. De most elöntötte a düh. Minden erejét összeszedve elrugaszkodott az asszonytól, és öklével célba vette Jonathan tarkóját. Jim tisztában volt azzal, hogy a mikromasínák serege mennyire legyőngítette, de bízott sokévnnyi harcművészeti tanulmányaiban és a fiatal testben rejlő tartalékokban. Ráadásul Jonathan nem várt támadást. Semmi esetre se tőle. De még csak megközelíteni se tudta a férfit. Jonathan, mintha megérezte volna, hogy mit tervez a fiú, Jim első mozdulatával egy időben lehajolt, megfordult, és már rúgott is. Jobb lábával megállította Jim lendületét, aztán egyszer, kétszer megvillant tenyerének éle, és Jim erőtlenül rogyott a földre. Jim vállá megsérült.

- Nézd csak! - mondta, s enyhe érdeklődés érződött ki a hangjából.

- A kölyök harapós kedvében van - tette hozzá, majd visszafordult Cathez.

- Te is? - Szomorúságot színlelve ingatta a fejét. - Nézd, Cat!

Nekem mindegy, hogy mi lesz a végeredménye, de döntsél végre: kinek az oldalán állsz?

A lány küzdő pozícióba helyezkedett.

- Ugyanolyan vagy, mint Delta. Hideg, érzelemmentes gyilkos.

Jonathan bólintott.

- Ennyi időbe tellett erre rájönnöd? Persze, hogy az vagyok. Mit gondolsz, hogy sikerült volna eljutnom ideig? Ebbe a szobába? Igen.

Gyilkos vagyok. Mert ő megölte a szüleidet, és másokat is, és én pedig most meg fogom ölni őt. Egy szörnyeteget csak egy szörnyetegnél bírok elpusztítani. Egyszerű képlet, nem igaz?

Cat a fejét rázta.

- Nem, Jonathan. Neki előbb rendbe kell hoznia Jimet.

- Már értem! Az igaz szerelem... Bárcsak volna időnk erre... De nincsen, úgyhogy nagyon sajnálom...

A férfi a lányra vetette magát. Cat alig bírta kivédeni az első ütését. A körkörös rúgás viszont a combját találta el, és a fájdalom szinte elkábította. A következő ütést megpróbálta jobb karjával kivédeni: Nem sikerült. Jonathan tenyerének éle telibe találta a homlokát. Cat egy pillanatra megvakult. Fejét rázva küszködött az ájulással. Mikor sikerült visszaszerezni teste fölött az uralmát, és ki tudta nyitni a szemét, a férfi vigyorgó arcát látta maga előtt. Jobbját ökölbe szorítva hátrahúzta, és egy végső csapásra készült.

- Jó éjt, Cat!

- Hé, Vigyori! - csattant a sötétből a durva, reszelős hang. - Mért nem kezdesz valami nagyobb falattal?

Jonathan csak a szemével kereste a hang forrását, fejét nem fordította el. Aztán a döbbenettől elernyedten fölegyenesedett.

- Maga?

- Úgy ám, Cukipofa - felelte Steele parancsnok. - Én.

- 8 -

Jim előtt ismét elhomályosult a világ, de Tabitha valahogy visszarángatta. Hátravonszolta a kanapéhoz, és lefektette. A vállában keletkezett fájdalom sistergő elektromossággént cikázott idegeiben.

Tabitha megpróbálta testével takarva védelmezni, de Jim felnyögött.

- Látni akarom...

Steele levette a sisakját. Fekete haja csapzottan verdeste a vállát. Fehér arca viaszosan csillogott. Elkenődött rúzs, olyan érzetet keltett, mintha ezt a nőt művileg gyártották volna. Miközben Jonathan felé közeledett, hallani lehetett vértje illesztékeinek súrlódását.

Jonathan feléje fordult. Cat levegő után kapkodva rogyott a földre.

A férfi felemelte karját, és sokatmondóan nézett Steele-re.

- Szép nagyra tenyésztetted az izmaid. Mesterségesek, ugye? Mindig is kíváncsi voltam rá, hogy...

- Na mire? - kérdezte Jonathan.

- Hát, hogy mi a jobb? A vért, vagy a te felfújta labdáid? Mindjárt kiderül.

- Ebben biztos vagyok - felelte vigyorogva a férfi.

Teljesen szinkronban kezdtek el mozogni.

- A hátizsákom - suttogta Jim.

- Hogy mondd? - kérdezett vissza Tabitha.

- A zsákom. Ott van a földön. Hozd ide!

A küzdőtérén kívülről biztonságosan figyelhette az eseményeket.

Egy be nem avatott számára úgy tűnhetett volna, hogy balettet lát.

De Jim pontosan tudta, hogy mi következik. Két igazi mester állt egymással szemben.

Összeecsaptak. Mozdulataikat alig lehetett szemmel követni. Jim hallotta az ismerős hangokat. Nyögések és rikoltások keveredtek Steele vértjének csattogásához. Aztán különváltak, és lassú, körkörös mozgás közben fölmérték egymást. Steele jobb szeme alatt friss kék sérülés sötétlett, Jonathan homlokát pedig egy mély vágás éktelenítette. Még egy pillanatnyi méregetés, aztán újabb villámgyors, erőszakos

mozdulatok. Mire újra szétváltak, addigra mindkettejük komoly sérüléseket szenvedett. Steele jobb karja élettelenül lógott az oldalán, és már semmi hasznát nem vette. Jonathan pedig körözés közben súlyosan sántított.

Jim a férfi minden egyes biccenő lépésénél hallotta a roncsolt térdkalács roppanását. Steele kirázta szeméből a haját, s a mozdulatra vér fröccsent az orrából. Nehezen vette a levegőt. Aztán harmadszor is támadásba lendült. Ez alkalommal mindketten földre rogytak.

Jim előrehajolt, hogy jobban lásson, de ettől égető érzés keletkezett a torkában, és újra az ájulás környékezte. Mire kitisztult a feje, hátizsákja már az ölében volt. Megpróbálta kinyitni a száját.

Jobb vállából, akár egy gleccser, jeges fájdalom indult végig a karján lefelé. Hirtelen elfeledte, hogy mire készült.

Fölnézett.

Jonathan nehézkesen fél térdre emelkedett. Arcát vörösre festette a vér, és a fetrengőre nézve, ezen a maszkon egy széles, győztes mosoly vágott fehér nyílást. A férfi ökölbe szorította ép kezét és lecsapni készült.

- Igen - hörögte. - Most kiderül.

Jim ujjai rátaláltak a hűvös formára, és rákulcsolódtak. Hirtelen előrántotta, vállában villámlásként cikázott a fájdalom. Az ajkába harapott. Érezte saját vérének ízét. Fölemelte a karját. A sérült rostok hiába tiltakoztak. Erőt vett magán, nagy levegőt vett. Látása kitisztult. Ekkor megdermedt. Felemelt karral bámulta a lecsapni készülő Jonathant.

- Meg tudom tenni? Képes vagyok erre a borzalomra? - kérdezte magától.

Egy mélyről feltörő hang azt suttogta neki, hogy igen, de ez örökre meg fogja változtatni őt: arra készült, hogy hidegvérrel öljön.

Megtelt keserőséggel és félelemmel. Szeme sarkából látta Tabithát.

A nő arcán félelem, remény és undor hadakozott egymással. Mélyet lélegzett.

Korrodálódott vas és vér íze töltötte meg a száját, aztán visszanézett Jonathanra.

Amikor a gyilkos ököl Steele torka felé lendült, Jim meghúzta az S & R 75-ös ravaszát.

A rakéta-meghajtásos lövedék Jonathant oldalról találta el, és lapocka fölött mindent szétkent. A csonka törzsből sugárban ömlött a vér. A kis rakéta erejét mutatta, hogy a test szinte semmit nem mozgult el eredeti helyzetéből. Úgy lógott a levegőben, mint egy

maryonett, melyet levágtak a madzagokról, és rövid ingás után kezd összerogyni. Jobb keze még mindig ökölbe szorult, és úgy rángatózott, mint a rákocskák forrázás közben.

Steele az ép karjára támaszkodva kissé felemelkedett. Szemügyre vette Jonathan maradványait. A nő arcát és testét bőr és húscsafatok borították. Enyhe érdeklődéssel nézett végig magán, aztán Jimre pillantott.

- Most hogyan tovább?

A fiú fúldokolt az öklendezéstől.

A férfi halott ujjai még mindig rángatóztak.

- Istenem! - nyögte Jim. - Jaj, Istenem...

Mindezt Delta is végignézte megmaradt fél szemével. Mostanra már az agyát is roncsolni kezdték a vírusok. Arra már nem maradt ideje, hogy saját magát rendbe

hozza. Túllépte azt a határt, amin belül még megpróbálkozhatott volna vele. De ez rendjén is volt így, biztatta magát. Fémes részei mindig fenn fognak maradni, és azzal együtt – ha szerencséje lesz – szellemének egy része is. Lelke legmélyén pedig még mindig hitt abban, hogy a cél szentesíti az eszközt. Még akkor is, ha ez az eszköz a saját testi halála. Figyelő egységeinek csak egy töredéke követte a kinti világ eseményeit. Annak ellenére, hogy fizikai teste elsorvadt, ő maga a kibertér vibráló sötétjében, szellem szolgáitól körülvéve jól érezte magát.

Még egyszer elcsodálkozott azon az érzésen, azon a különleges másságon, hogy ő külön az a másik is, de közben egyszerre léteznek, egyet alkotnak.

Aztán figyelme visszatért a külső világra.

– Hozd ide! – suttogetta.

Jim még mindig a díványon ücsörgött. Nyál és hányadék csorgott az álláról.

Cat és Tabitha felnyalábolta a fiút, és kemény küzdelmek árán Delta felé vonszolta a néha szinte halottian súlyos testet.

– Tegyétek föl rá! – mutatott a trón lábánál heverő másik sisakra.

Megvárta, míg a két nő végrehajtja az utasítást, aztán folytatta:

– Most hagyjatok magunkra. Én majd gondoskodom róla – intett a fiú felé.

Cat és Tabitha hátrébb lépett, aztán egymásra néztek.

– Cat szerelmes a fiamba – gondolta az asszony. – Ez új volt a számára. Biztosan megváltoztatta Jimet, míg ő itt raboskodott. Vajon milyen lehet most a fiú? Az biztos, hogy már képes volt ölni.

A két nő még mindig egymást nézte.

– Imádkozzunk...! – szólt Tabitha.

Cat csak bólintott.

Mögöttük Steele köhögni kezdett. Aztán ahogy a roham alábbhagyott, feltápászkodott.

– A francba! Ez fáj! – mondta.

XVI. FEJEZET

– 1 –

Végtelen kibervilágában Delta kiteregette Jim DNS-ét akár egy leporellót, és munkához látott. Egyáltalán nem volt nehéz feladat.

Különösen nem Deltának, aki tudta, hogy mit kell tennie, és ismerte saját képességeit is. Remek technikus volt rengeteg szellem-segítőtárssal.

Újra megborzongott a gyönyörtől, ahogy végignézte, amit Kate teremtett: a fiú sejtjeibe rejtett tökéletes rendszert. Ez a kis hajlás és az a csavar ottviszont a saját genetikai kódjából való...

Az a nanotech időzített bomba, amit egy Pleb rejtett ide, az is ügyes, de persze nem érhet fel Kate munkájával.

Delta kivágta azokat az ördögi kódokat, és új utasításokkal cserélte ki őket: gyógyító mechanizmusokkal. Aztán azt figyelte, ahogy parányi részecskék szóródtak szét a fiú testében, és kikapcsolták a korábbi utasításoknak engedelmeskedő mikroszkopikus szerkezeteket.

Közben megvizsgálta a fiú vállát: szakadt inak és izomrostok.

Ezeket tovább tart rendbe hozni, de azért belefogott. Egy kis plusz.

Kíváncsi volt, hogy Jim észreveszi-e egyáltalán.

Lehet, hogy nem...

Aztán elkészült. Megmentette a fia életét, és Kate titkát is megóvta a pusztulástól. Ami most már az ő titka is volt. Persze, nem tarthatta meg túl sokáig. Amit Jimmel tett az imént, magán már nem tudta végrehajtani. Evilági pályafutása és ennek az egész halálos játéknak a törékeny fonala is a végéhez közeledett. Mindaz, amit egy hamuval befedett, majdnem elfeledett álmokra épített, most elsüllyed.

Bár van ebben valami megnyugtató is. A végén minden adósságot ki kell fizetni, és az ő saját, szemétdombnyi élete kevéske fizetség lenne azokért a szörnyűségekért cserébe, amikért ő tartozott. A fiút megmentve legalább többet tudott törleszteni.

Felsőhajtott. Vissza kell húzódnuk. Föl kell ébreszteni Jimet, és ki kell

juttatnia. Még fenn tudja tartani a Comsatot egy ideig, de csak rövid ideig. A dolgok kezdtek kicsúszni a kezéből, és a fiúra várt a feladat, hogy újra talpra állítsa őket. Benne lüktetett a remény, a titok, a jövő.

A fölismerés érdekes érzést keltett benne. Neki már befellegzett.

De azzal, hogy tudta, van itt valaki, akiben benne rejlik az újjáépítés lehetősége, megkönnyebbüléssel töltötte el, hogy ledobhatja saját elferdült életének súlyát.

- Megpróbáltam - vigasztalta magát. - Rosszul csináltam, de legalább megpróbáltam. Lehet, hogy Jimnek sikerülni fog. - Delta tiszta szívből kívánta ezt neki.

Lekapcsolta magáról a fiút. Hagyta, hogy lágyan eltávolodjon tőle, mint egy hulló falevél. Végül magára maradt. Már amennyire magánynak lehetett hívni a billiónyi emberi elme által alkotott hálózatot, amiben testetlen lebegett.

A szellemszolgák csilingelése mögül valami más hang is előbukkant, és megbizsergette nem létező dobhártyáját. Tudta, hogy egyre közelebbről és közelebbről fogja hallani, mert érte jön.

A másik kinyújtotta láthatatlan kezét üdvözetét küldve, és udvariasan tessékelve.

- Itt az idő.

- 2 -

Jim úgy érezte, csak elszunyókált. Kinyitotta a szemét, látta az ismerős dolgokat, de valami mégis más. Elméje tele ködös álmokkal és emlékekkel, olyan dolgokról, amik nem történhettek meg. Aztán az arcok. Tabitha szeme most is aggódó, és Cat, akinek fiatal arcát ráncosra gyűrte a fájdalom, most Tab válla fölött kémlelte őt.

- Jim...? - szólalt meg Tabitha.

A fiú felnézett rá, de még mindig különös érzetei kötötték le figyelme nagy részét. Valami nehéz van a fején... Aztán vigyorogva szólalt meg.

- Hello, Anya!

Az asszony sírva fakadt.

Delta asztala mögött egy rejtett ajtó nyílt a falban. Mindhárman ott ácsorogtak egymást ölelgetve: épek, mind itt vannak, és életben maradtak.

Jim boldogan karolta át anyját. Sérült vállában még mindig érzett némi fájdalmat, de sokkal elviselhetőbb szinten, mint korábban. Emlék ez egyáltalán? Annyi kép vált homályossá. Vajon melyik tartozik igazán hozzá?

Steele odabicegett hozzájuk.

- Ott lent, a folyosó végén van egy kis hajó. Biztonsági okokból tartotta fenn. Ha elszabadulna a pokol.

Újabb robbanás rengette meg a termet. Apró festékpikkelyek hullottak a mennyezet fémgerendáiról. Steele fölnézett, aztán folytatta:

- Most elszabadult - mondta, és kezével egy tessékелő mozdulatot tett.

Cat kérdőn nézett rá.

- Maga nem jön?

A nő nemet intett.

Jim hidegen mérte végig. Kezében még mindig ott volt a halálos fegyver.

- Maga az oka... - suttogta gyűlölködve.

Steele visszanézett rá.

- Igen. Megöltem volna az apád. Véletlenül te tetted meg helyettem.

De ha nem így történik, akkor én végzek vele. Ez volt a feladatom. A munkám. Bár némi személyes indíttatásom is volt rá. Kíváncsi voltam, hogy melyikünk a jobb...

Lenézett a pisztolyra, vállat vont, megfordult és elballagott.

- Használd, ha akarod! - mondta hátra se nézve. - Nekem már mindegy.

Jim felemelte a fegyvert, de még csak nem is célzott vele. Inkább leeresztette. Elég volt az öldöklésből!

- Itt maradok - szólalt meg Steele.

- 3 -

Deltára pillantott, aztán megfordult, hogy láthassa őket.

Észrevette, hogy Jim mindkét karja lent van.

- Miért? - kérdezte Cat.

- Tudják, én... Jobban teszik, ha elindulnak. Már nem tart ki sokáig ez a roncs. Egy ferde, vörös-maszatos mosolyt küldött felénk, aztán hátat fordított nekik. A szétmorzsolódott húshalom felé bicegett, amely valaha egy emberi lelket hordozott. Ahogy a közelébe ért, egy ravatalszerű építmény emelkedett ki előtte a padlóból. Főlé hajolt, és megpróbálta acélkarjaival átölelni a férfit. Jim meglepetten nézte végig a jelenetet. Már nem kívánta megölni a nőt. Jim érezte, hogy újabb tehertől szabadult meg. Megértette, hogy a bosszú ugyanakkora súllyal nyomja azt, aki követeli, mint azt, aki az áldozata. A gyűlölet szétmar mindent.

Elrakta hát a nehéz fegyvert. A nő hadd haljon meg valaki más keze által. Az övé már üres volt.

- Mért akar itt maradni? - kérdezte Jim, miközben a folyosón siettek.

A két nő egymásra pillantott. Végül Cat adta meg a választ:

- Mert szereti őt.

- Aha... - mondta Jim. Kíváncsi volt, vajon lesz-e még valaha bármi, akármilyen is, amit képes lesz megérteni.

- 4 -

Ekkorra elcsitult a billiónyi csilingelő hang. Csak az a másik maradt mellette. Suttogva osztotta meg vele titkait. A jóvátétel lehetőségét ígérte neki. Igen, erre volt szüksége, ezt kívánta. Mégis félt. Csak így... elmenni? Olyan nehéz... Érzékei még közvetítették, hogy roppan össze a világ, a valódi. A hatalmas Comsat remegett, gerince megroppant, elektronikus idegszállai fölemésztették saját magukat a nagy túlterhelés miatt.

Engedd el a tested! Had szálljon le válladról a súlyos teher!

Aztán, mintha saját echója szólna hozzá, újra. Engedd el!

Felsőhajtott.

Elengedni...?

Olyan nehéz... pedig annyira egyszerű.

Aztán, mintha röpült volna, lebegni kezdett, fények gyúltak körülötte, egyre nagyobbak és egyre fényesebbek...

Kinyitotta a szemét.

- Steele?

Ott volt vele. Együtt a fényben.

Mosolyogva...

- 5 -

Az út elég kalandosan kezdődött. Be kellett vetnie minden ügyességét. Ilyen pulttal még nem találkozott, mégis elég gyorsan kiismerte rajta magát. Jim már repült különféle kibertér szimulációk során, de valódi hajóval még soha.

Az erős kis motort a végsőkéig pörgette, és szinte kirobbant a hangárból. Csak a holovideók állítják úgy be, mintha a menekülők a közelből figyelnék, amikor a katasztrófa bekövetkezik. A valódi világban olyan gyorsan próbálsz a lehető legmesszebbre távolodni, amennyire csak lehet. Pláne, ha egy olyan gigantikus rendszer roppan össze, mint a Comsat.

A robbanás fény- és egyéb sugárzási hullámai így is készületlenül érték a kicsiny hajót. Jim végignézte a monitorokat, de csak szürkés ködöt látott. A rendszer árnyékolást használt, mintha füstfátyollal futtatták volna be az üveget, hogy megvédje szemüket a károsodástól.

Először, mint egy hatalmas fényrózsa, a lángcsóvák egy nagy gömbbé nőttek, aztán az egész hirtelen összezsugorodott. Majd egy végtelennek tűnő tűzijáték vette kezdetét.

- A Világegyetem legnagyobb tűzijátéka! - mondta Jim.

Ragyogása mellett még a Nap is elhomályosult.

Ez így is volt rendjén. Delta felépítette a galaxis leghatalmasabb számítógépét, és ezt elhelyezte a legnagyobb épületbe, melyet emberi kéz valaha alkotott.

Ennek a kettőnek a pusztulását olyan máglya adta tudtul, melynek fényét évmilliók múlva is látják majd, a legtávolabbi bolygókra is eljuttatva a

katasztrófa hírét. Az Univerzumban a fénynek van a leghosszabb emlékezete. Jim valami szipákoló hangot hallott. Hátranézve látta, hogy Cat és Tabitha egymás nyakába borulva zokog. Néhány másodpercre volt szüksége, mire fölismerte, hogy saját maga is azt teszi. Valami végre felszabadult. Eltűnt, és csak a könnyek bizonyultak elegendőnek, hogy kifejezze érzelmeiket. Kis idő múlva megnézte irányvonaluk holografikus képét, és igazított a koordinátakijelöléseken. Az észak-amerikai Égikígyó valószínűleg tönkrement, de a többiek közül még akadhat egy-két épségben maradt. Kiválasztott egyet, és afelé vette útjukat. A nagy égi tűzijáték még néhány szikrát lövellt magából, aztán lassan kihunyt. Vége volt.

- 6 -

WOLFBANE

- Azt hiszem, eladom a hegyi telket - mondta Tabitha Jimnek. - Egyszerűen nem bírok...

A fiú felnézett. Cat a nappali padlóján heverészve teljesen elmerült egy holovideo történetében.

- Egyetértek, Anya - felelte Jim -, és megértelek. Nekem sincs más emlékem, ami hozzáfűzhetne, csak a borzalom.

Valójában igen különösen működött a memóriája mostanában. Számtalan esemény úgy homályosult el benne - főként a rosszak -, mint mikor a rémálmokat hessegeti el a reggeli napfény. De a hegek, a varratok megmaradtak a testében, és maradtak a lelkében is jelezve, hogy már soha nem lesz az a fiatal fiú, aki volt. Néha, mikor kinézett az ablakon, az ismerős környék idegennek és riasztónak tűnt.

Időről időre olyat is érzett, hogy valami még van, amire nem emlékszik, pedig annyira a nyelvére kívánczik, de még saját magának se képes felidézni.

Tabitha szerint ezt a stressz okozta; és várhatóan majd elmúlik. De Jimet ettől még furdalta a kíváncsiság. Cat sokkal közvetlenebbül próbált segíteni neki, és az ő terápiája messze kellemesebbnek bizonyult, de még vele kapcsolatban is egyfajta idegenséget érzett és azt, hogy a távolság nem csökken, nem fogy el közöttük.

A viharok egymás mellé sodornak embereket. Megváltoznak, és megváltoztatják egymást, majd amikor az égiháború odébb vonul, új életet kezdenek. Jim szeretne volna tudni, hogy vajon abban az életben, amit Cat választ majd, jut-e számára hely?

Efelől kétségei voltak, mégsem zavarta. Mintha nem számított volna már. Tudta, hogy akárhogyan is lesz, az eddigiekért mindig hálás marad a lánynak.

Az egyetlen igazán rémes álom, ami vissza-visszatért hozzá, az Jonathan keze... azok a vak gilisztákként vergődő ujjak.

- Add csak el, Anya! Tényleg - mondta.

Eszébe jutott a kunyhó, amint tátott ajtószáján kiöltötte lángnyelvét a sötétséget csúfolva. Hadd aludjon ki lelkében ez a tűz is.

Visszadőlt a díványra, és elbóbiskolt. Mióta visszatértek, sokat aludt. Most valamilyen oknál fogva, álom és ébrenlét határán eszébe jutott az az üzenet, amit megérkezésükkor talált a komputeres postái között. Egyenes, erőteljes, tipikusan katonás kommunikáció. Az úrakadémiától jött.

Kedves Jelentkező!

Örömmel fogadtuk jelentkezését. De sajnós a nyomtatvány hibás kitöltése miatt nem tudunk kérelmével érdemben foglalkozni. Mivel Carl Endicott genotípusa és az öné között nem találtuk meg az apai egyezőségeket, hibát kell feltételeznünk. Kérjük, biztosítsa a helyes adatokat, amilyen gyorsan csak lehet, hogy jelentkezési kérelmét elbírálhassuk.

Tisztelettel,
Parancsnoki Iroda

Hát, igen! Carl nem volt az igazi apja, s anélkül, hogy tudná, ki a valódi, nem

kerülhet be az Akadémiára. Kilétéről persze halvány fogalma se volt, de ez most már nem zavarta úgy, mint rég. Mert tudta, hogy valahol van egy válasz a számára, és ő meg fogja azt találni. Ami pedig a többit illeti... Gondolatai mélyén ismét Endicott suttogó hangját hallotta: "Jobban szeretlek téged, mint magát az életet... ugye, hiszel nekem?"
- Igen, Apa - mormogta Jim. - Hiszek neked, és én is szeretlek téged.
A vér nem minden. Van, akinek csak a szeretet jut, de az többet ér a vérnél.

EPILÓGUS

A Szövetségi Flotta blokádot állított a katasztrófa sújtotta terület köré. De mivel ez igencsak nagy kiterjedésű teret jelentett, a felügyelő munka nagy energiákat vett igénybe.
Az idegen árnyékjárót viszont olyan technológiák védelmezték, amikről a flotta tudósainak csak halvány sejtéseik lehettek, és nem okozott neki problémát, hogy átszivároghat a védőgyűrűn egyenesen annak a térnek a szíve felé vegye útját, ahol a roncsokat körülölelő, még mindig örvénylő energiaáramlások kavargtak. A kis jármű továbbcsiklott, keresgélve, vizsgálódva... Odabent közömbös, indulatmentes figyelem...
Nem tudva, csak találgatva. Lehetséges, valószínű... És, ha igaz...? Akkor rátaláltak... Nem sokára köreinkben üdvözölhetjük őket...
Három nap múlva az egyik befogó egy elszenesedett roncsot vontatott be. Körülbelül akkorát, mint egy közönséges hűtőszekrény. Mint egy repülő koporsó, amihez hozzátapadt a ravatal...
Még egy nap kellett az analízátoroknak, hogy az elemzés valamiféle gyümölcsöt teremjen.
Micsoda termés!
A koporsóból kibányászott valami ott lebegett, ringott a magneto gravitációs sugárnyalámban, és éles, kékesfehér fényben fürdött.
Egy tiszta, sima, festetlen fém érzékelőkar finoman megérintette a maradványt. És akkor megtörtént a csoda!
Megszólalt. A hang mély és levegős volt. Mintha magához beszélt volna, lágyan, de győzelemtől ittasan.
- Ahhhh...
- A fiú.
- Találjátok meg a fiam!

VÉGE

/ELP/